

ကျောက်အောင်

ရန်ငြိုးဝက်ပါနှင့်တိမ်လွှာစား

BURMESE
CLASSIC

စာပေနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၆၂၀၄၀၀

မျက်နှာရုံးနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၇၀၀၉၀၀

ဝုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (ထထမအကြိမ်)

စာနိဂိုး - ၂၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ - ၅၀၀

ဦးကျင်ဝမ် (မြ-၀၄၂၀)၊ နွေမိုးဆောင်းစာပေ

အမှတ်-၆၅၊ ဌာလမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာရုံးနှင့်အတွင်းဝုံနှိပ်သူ

အောင်နွဲ့ (၀၆၅၆၇)၊ နွေမိုးဆောင်းဝုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်-၈၇၊ အထက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊

ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ရဲဟန်အောင် ၀၉၅-၀၃

ရန်ငြိုးဝက်ပါနှင့် တိမ်လွှာစား

နွေမိုးဆောင်းစာပေ၊ ၂၀၀၉။

၁၆၇-စာ၊ ၁၀ × ၁၅ စင်တီ။

(၀) ရန်ငြိုးဝက်ပါနှင့် တိမ်လွှာစား

ရဲဟန်အောင်

ရန်ငြိုးဝက်ပါနှင့်

တိမ်လွှာစား

အခန်း (၁)

ပြေးသူနှင့် လိုက်သူ

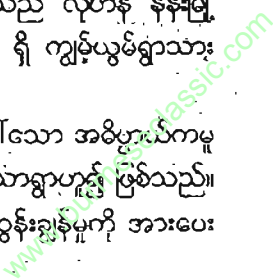

ကိုယ်ပိုင် တွေးတောဆင်ခြင်မှု၊ လေ့လာစူးစမ်းမှုနှင့် ကိုယ်ပိုင် ယုံကြည်မှု မရှိသူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင် စီမံဖန်တီးသူများကို လည် စင်းခံရသည့် ကံကြမ္မာ၏ သားကောင်ဘဝသို့ ရောက်ရှိရလိမ့်မည်။

ထိုသို့ ရှေ့ပညာရှင်များ ဆိုဆုံးမခဲ့သော စကားအတိုင်းပင် စာပေ အထက်တန်းပညာရပ်ကို အောင်မြင်ပြီး 'လိုဟန်' စာပေ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးသို့ တက်ရောက်သင်ကြားနေရသည့် နန်းမြို့စာပေတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး ပေါင်ရင်ကျူ တစ်ယောက် ထိပ်တိုက် ထွေကြုံ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်... 'ပေါင်ရင်ကျူ' သည် 'လိုဟန်' နန်းမြို့ သားတစ်ဦး မဟုတ်ပါချေ။ 'ဟိုပေပြည်နယ်' ရှိ ကျွမ်းယွမ်းရွာသား တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

၎င်း 'ကျွမ်းယွမ်းရွာ' ဟု မှည့်တွင်ခေါ်ဝေါ်သော အဓိပ္ပာယ်ကမူ ပညာတတ် အမြောက်အမြား ပေါ်ထွန်းလာသောရွာဟု၍ ဖြစ်သည်။ သို့မို့ကြောင့်လည်း... စာပေပညာ ထွန်းချွန်မှုကို အားပေး

ချီးမြှင့်သော တို့ပေပြည်နယ်စားကြီးက စာပေပညာရှင်များ အမြောက်အများ ပေါ်ထွန်းလာသော ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့၏ စာပေသင် ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမများကို လှုပ်အားဆွဲနှင့် တိုးချီးမြှင့်ပေးသလို၊ စာပေတက္ကသိုလ်၊ ကောလိပ်သို့ ဝင်ခဲ့ကြသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတို့ကို ခြောက်လ တစ်ပါတ်တစ်ကြိမ် လူ့ရည်လူ့ချွန် ငွေကြေး ထောက်ပံ့၍ ချီးမြှင့်လေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ စာပေထူးချွန်မှုထဲတွင် စာပေ ပေါင်ရင်ကျူ တစ်ယောက်လည်း 'ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့' ကနေ အထက်စာပေပညာတန်းကို ထူးချွန်အောင်မြင်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ... သူသည် နန်းမြို့ တက္ကသိုလ်သို့ ဆက်လက်တက်ရောက်လျှင် နယ်စားကြီး၏ ပညာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့ကြေးရသော်လည်း ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ရက်ရှည်လများ နေထိုင်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကုန်ကျစရိတ် များစွာ ကုန်ကျမည်ဖြစ်လေသည်။

ဒါကြောင့်... မိဘများကို ငဲ့ညွှာ၍ စာပေအထက်စာပေ အောင်လက်မှတ်ဖြင့် ရရာ အစိုးရဝန်ထမ်း အလုပ်တစ်ခုခုကို ဝင်ရောက်ဖို့ မိဘနှစ်ပါးတို့ကို ရင်ဖွင့် ပြောပြလေသည်။

သည်တွင်... ဖခင်ကြီး 'ပေါင်ဖန်ကျင်' သည် စာပေပညာ ထူးချွန်လျက်ရှိနေသော သားဖြစ်သူကို ရာသည့် အခွင့်အရေး မဆုံးရှုံးလို၍ တစ်ကြောင်း။

တက္ကသိုလ်ကျောင်း ဘွဲ့ပေး အရာရှိမင်းတစ်ဦး ဖြစ်စေပြီး ဂုဏ်ဝင်ထည်စွာဖြင့် နေထိုင်လိုသော ဆန္ဒရှိသည်က တစ်ကြောင်း။

ထိုအကြောင်းကြောင်းများကြောင့် သားဖြစ်သူ ပေါင်ရင်ကျူကို နန်းမြို့ တက္ကသိုလ်တော်ကြီး ဆက်လက် တက်ရောက်ရန် တိုက်တွန်းအားပေးခဲ့သည်။

"ဒီမယ်... ငါ့သား၊ မေမေတို့မှာ သားကြီး နေပြည်တော် တက္ကသိုလ်တော်ကြီး တက်ရောက်နိုင်ဖို့ ငွေကြေး မမဲ့သေးပါဘူး။ ပြီးတော့ နယ်စားကြီးဆီကလည်း ခြောက်လတစ်ကြိမ် ထောက်ပံ့ကြေး ငွေ ရှိမှာပဲ ပြီးတော့ မေမေ့မှာ လှည်း၊ ရွှေ ခွားတွေနဲ့ ငါးဖမ်းလှေ နှစ်စင်းလည်း ရှိသေးတာပဲ။ ငါ့သားတာ စာပေဘွဲ့ရ အရာရှိမင်းကြီး ရအောင်သာ ကြိုးစား မေမေ စည်းစိမ်တွေ အားလုံးကုန်ပစေ၊ မေမေ ကုန်ကြေးနပ်ပြီ မဟုတ်ဘူးလား 'ညီမ'"

သားဖြစ်သူကို အားပေးလှုံ့ဆော်စကားဆိုရင်းက ဝမ်းသာပီတိ ရိပ် လွမ်းခြုံနေရသော နံဘေးရှိ ဇနီးသည်ထံ စစ်ကူတောင်းလိုက်လေသည်။

သည်တွင်... ဇနီး 'ရွှေကြာ' က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်ပြီး...

"ဟုတ်တယ် သား၊ မေမေတို့ ပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာ မှန်သမျှဟာ ဟောဒီ စာပေထူးချွန်တဲ့ ငါ့သားလေးတစ်ယောက် အတွက်ပဲ"

မိဘနှစ်ပါးစလုံးက 'သူ' အိပ်မက်ထဲဝယ် မကြာခဏ မြင်မက် မျှော်မှန်းတမ်းတနေခဲ့ရသော နေပြည်တော် တက္ကသိုလ်တော်ကြီးသို့ ထက်ရောက်ရမည်ကို မိဘ နှစ်ပါးစလုံးက အားထက်သန်စွာ ပြိုင်တူ တွန်းအားပေးနေကြသဖြင့် 'သူ' ထောက်ခံစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရလေသည်။

သည်တွင်... ဖခင်ကြီး ပေါင်ဖန်ကျင်က လူသန်ကြီးဘဝဦးပမာ ကိုယ်ကာယ ထွားကြိုင်းကြီးမားနေရသော သား ပေါင်ရင်ကျူ ထံ သတိပေးစကား ဆိုလိုက်သည်မှာ...

"အင်း... ငါ့သားကို နေပြည်တော်တက္ကသိုလ်တော်ကြီး

★ မျက်နှာ

မသွားခင် ကြိုသတိတော့ ပေးပါရစေ”

ပြောတော့... နတ်မောင်ထူထည်းလျက်ရှိနေကြသော မျက်နှာ ထူထူကို တစ်ချက် ကြည့်တွန့်သွားရသည် ပေါင်ရင်ကျူ၏ အကြည့် ဖခင်ကြီး ပေါင်ဖုန်ကျင်ထံဆီသို့ စူးစိုက်ကျရောက်သွားရပြီး...

“ဖေဖေ... သားကို ဘာ သတိပေးမလို့လဲ”

စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ရောင်းမေးလာတော့ ဖခင်ကြီး ပေါင်ဖုန်ကျင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာချလိုက်ပြီးမှ...

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့သားကြီး နန်းမြို့တက္ကသိုလ် တော်ကြီး သွားရောက်ပြီး ပညာဆည်းပူး သင်ကြားရတော့မယ်ဆို တော့ ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်မြို့၊ ကိုယ့်နယ်လို ဝေါ့ပေါ့တန်တန် မနေနဲ့၊ ပြီးတော့ ငါ့သားလေး ရိုးရာနာန်းမြို့ပွဲမှာလည်း အနိုင်ရ ဝိုင်းစွဲချင် စိတ်ရှိပြီး ကိုယ်ကာယဗလ ကြီးမားလှပအောင် အမြဲ လေ့ကျင့်နေတတ် တဲ့သူ့ မဟုတ်လား”

“အင်း... သား စာပေပညာဘက် ထူးချွန်အောင် ဖိလ်ပန်းနေ ရတော့ ကျွန်တော် ဝါသနာထုံနေရတဲ့ ရိုးရာနာန်းလုံးပွဲလည်း ဝင် ပြိုင်မယ်၊ ဝင်ပြိုင်မယ် လုပ်လိုက်ရင်း စာပေပွဲနဲ့ သွားတိုးနေတော့ လွဲချော်ခဲ့ရတာပဲ”

ရိုးရာနာန်းလုံးပွဲတွင် ဆင်နွဲခွင့် မရခဲ့သောအဖြစ်တို့ကို အား မလိုအားမရဖြစ်စွာ တမ်းတမ်းတတ ‘သူ’ ရင်ဖွင့်ဆိုလိုက်သည်။

သည်တွင်... ဖခင်ကြီး ပေါင်ဖုန်ကျင်က စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်တည် ပြောဆိုနေသော သား ပေါင်ရင်ကျူထံ ဖြောင်းဖြစ်ကား ဆိုလိုက်သည်မှာ...

“သားရယ်... ဒီ ရိုးရာနာန်းပွဲကို သား ကြိုတွေ့ခွင့်အချိန် တော့ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်၊ အဓိက သားဘဝ မြင့်မားတိုးတက်

ရေးအတွက် ဝညာရေး ထူးချွန်ဖို့ အဓိကပဲ၊ ငါ့သားဟာ တက္ကသိုလ် တော်ကြီးမှာ ပညာ ထပ်ထူးချွန်မယ်ဆိုရင် ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့ နန်းတွင်းမှာ သင်မြတ်တဲ့ အရာရှိမင်း တစ်နေရာရာ ချီးမြှင့်ပြောက်စား လာမှာပဲ”

ယင်သို့ သူ့ရှေ့ရေး တိုးတက်တော့မည့် အခြေအနေများကို ဖခင်လုပ်သူက မျှော်ကိုးတွက်ချက်ဆိုလာတော့ ပေါင်ရင်ကျူမှာ နာခံ စွာဖြင့် ခေါင်းအသာညီတံလိုက်လေသည်။

သို့နှင့်... ဖခင်ကြီး ပေါင်ဖုန်ကျင်သည် သားဖြစ်သူပေါင်ရင်ကျူ ကို နေပြည်တော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးသို့ ငွေကြေးပြည့်စုံစွာ ဖြင့် တက်ရောက်နိုင်ရေးအတွက် လှည်း၊ နွား အချို့တို့ကို ရောင်းချ လိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့်... ဟိုပေပြည်နယ် စာပေအထက်တန်းတွင် ထူးချွန် စွာဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ရသော ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် နေပြည်တော် တက္ကသိုလ်တည်ရာ ဆီလုံပြည်နယ်ရှိ လိုဟန်နန်းမြို့သို့ မိဘဆွေမျိုး များကို ခွဲခွာ၍ ရောက်ရှိလာခဲ့ရလေတော့သည်။

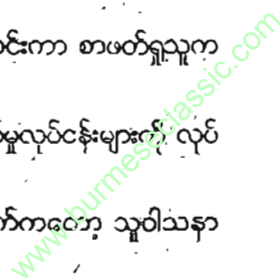

သည်ကနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ကျောင်းတည်းခိုဆောင်တွင် နေထိုင်ကြသော ကျောင်းသားအချို့သည် အပြင်သို့ ထွက်လည်လေ့ ရှိကြသည်။

တချို့ ကျောင်းသားများက အခန်းအောင်းကာ စာဖတ်ရှုသူက ဖတ်ကြသည်။

တချို့က... ကိုယ် ဝါသနာထုံရာ စက်မှုလုပ်ငန်းများကို လုပ် ဆောင်နေကြသည်။

သည်တွင်... ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက်ကတော့ သူ့ဝါသနာ

ထုံရာ ကိုယ်ကာယ တောင်တင်းလှမလာစေရန်အတွက် အလေးပြားများ၊ အလေးတုံးများဖြင့် မ၊ လျှော် မမောနိုင်မပန်းနိုင် လေ့ကျင့်နေလေသည်။

သူနှင့် အခန်းကပ်လျက် အခန်းမှာတော့ 'ဝမ်းကျီစောင်'ဆိုသူ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

သူသည် တက္ကသိုလ်တည်းခိုဆောင်၌ နေထိုင်ရာ၌ ဝါရင့်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဝါရင့်ရသည့်အကြောင်းမှာလည်း သူ့မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်း၌ စာပေသင်ကြားနေသည်မှာ နှစ်အတန် ကြာခဲ့သော်လည်း စာပေပညာကို ရရှိတစ်ကြိမ် ကြိုးစားသင်ယူခြင်း မရှိဘဲ ငွေချမ်းသာသူသားတစ်ဦး ဝီဝီ အသောက်အစား၊ အပျော်အပါးနှင့် လောင်းကစားတို့တွင် နှစ်ပျောနေသူဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်ပဲ တစ်နှစ်တစ်တန်း အောင်ခြင်းမရှိဘဲ ကျဆုံးမှုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော်လည်း ဝမ်းကျီစောင်မှာ ဝမ်းနည်းခြင်းမရှိ။ ခပ်ပျော်ပျော်ပင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

သူ၏ မိဘများသည် နယ်၌ ပွဲရုံထောင်လျက် ကြီးပွားချမ်းသာကြသဖြင့် စာပေထူးချွန်၍ နေပြည်တော် တက္ကသိုလ်သို့ စာပေသင်ကြားနေသော သူ့ကို လစဉ် ငွေကြေးလုံလောက် ပို့လှုံစွာ ပို့ပေးနေသည်။

ဤသည်ကို လောင်းကစားဖက်၌ အပျော်အပါး ပက်နေရသော ဝမ်းကျီစောင်က မိဘများ တစ်လတစ်ခါ ပို့ဆောင်သည့် ငွေနှင့် မလုံမလောက် ဖြစ်လာရလေသည်။

သည်တော့... ရုပ်ရည်ပြောင်၍ စကား ချိုသာသိမ်မွေ့သော ဝမ်းကျီစောင်သည် အနေကုတ်၍ ရိုးသားသည့် အခန်းချင်းကပ်

ပေါင်ရင်ကျူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းသင်းလေသည်။ အပြောညက်ညော၍ အနေအထိုင် သန့်ပြန့်လျက် ရှိနေရသော သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်ကို ပေါင်ရင်ကျူ ခင်မင်သွားရလေသည်။

ပထမတော့ လူပါးလူနပ်တစ်ဦးဖြစ်သော သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်သည် ဓွတ်ကြေးကုန်ကျခံပြီး ပေါင်ရင်ကျူကို နန်းမြို့လိုဟန်ဝယ် နာမည်ကျော်ကြားလျက်ရှိသော နေရာများအား လိုက်လံပို့ဆောင်သည်။

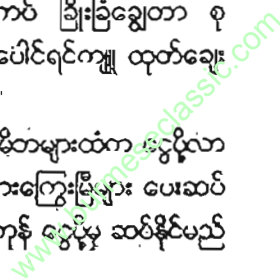
ပြီး... နံနက်စာကို မြို့လယ်ရှိ နာမည်ကျော် စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်၌ ဝမ်းကျီစောင်က အကုန်အကျခံ၍ ပေါင်ရင်ကျူကို တည်ခင်း ဧည့်ခံလေသည်။

ထိုအခါ... ပေါင်ရင်ကျူက ငွေကြေးသုံးဖြန်းမှု နှမော့တွန့်တိုမှု မရှိသော ဝမ်းကျီစောင်ကို စေတနာတရား ထက်သန်သူဟု ကောင်းချီးဖြူမိလိုက်လေသည်။

သိပ်မကြာပါချေ... ဝမ်းကျီစောင်သည် အရေးအကြီးကိစ္စကြုံနေ၍ ငွေ လိုအပ်နေသဖြင့် ပေါင်ရင်ကျူထံ ငွေချေးလာလေသည်။ ထို ချေးငွေကို လကုန်၍ သူ့မိဘများထံက ငွေပို့လာလျှင် ပြန်ဆပ်မည် ဟု ဆိုလာလေသည်။

ထိုအခါ... သူ့ ကျေးဇူးဧည့်ခံမှုကို စားသောက်ခဲ့ရသော ကျေးဇူးမျက်နှာထောက်၍ ကုတ်ကုတ်ကပ်ကပ် ခြိုးခြံချွေတာ စုဆောင်းထားရသော ငွေအသပြာအချို့အား ပေါင်ရင်ကျူ ထုတ်ချေလိုက်ရလေသည်။

သို့သော်... လကုန်ရက်ရောက်၍ သူ့မိဘများထံက ငွေပို့လာသောအခါ သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်မှာ တခြားကြွေးမြီများ ပေးဆပ်လိုက်ရသဖြင့် ပေါင်ရင်ကျူကို နောက်တစ်လကုန် ငွေပို့မှ ဆပ်နိုင်မည်

နတ်ကြီး

ဖြစ်ကြောင်း တောင်းပန်စကား ဆိုလာလေသည်။

ထိုအခါ... ပေါင်ရင်ကျသည် သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင့် တစ်ယောက်မှာ ငွေကြေးငွေဖြင့် စိတ်ချပယုံကြည်ရဟု သတ်မှတ် လိုက်လေသည်။

သို့သော်... သူ သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင့်နှင့် အခင်မင် မဖျက်အောင် နေထိုင်လာခဲ့သည်။

သည်တွင်... လူ့အကဲခတ် ကျွမ်းကျင်ပြီးနပ်မိရသော ဝမ်းကျိ စောင့်က ပေါင်ရင်ကျမှာ သဘောကောင်း၊ မနှောကောင်း၊ လူ့ လောက အတွေ့အကြုံ နုနယ်သေးကြောင်း သုံးသပ်မိလိုက်လေ သည်။

ဒါကြောင့်... သူသည် ပေါင်ရင်ကျကို သဘောကျနှစ်ခြိုက် နိုင်မည့် ဝိသေသထူး နာမည်တစ်ခု ခေါ်ဝေါ်မိလိုက်လေသည်။

“ဗလကြီး” တဲ့။

ထို ‘ဗလကြီး’ ဟူသော ဝိသေသထူး နာမည်နာမကို ပေါင်ရင်ကျကလည်း သဘောကျ ခံမိလေသည်။

သည်တွင်... သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင့်က ပြုံးရိုပ်ဆောင်နေ သော ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျထံ တိုက်တွန်းလှုံ့ဆော်စကား ဆိုလိုက် သည်မှာ...

“ကဲ... ဗလကြီးလို့ ဘာကြောင့် ဝိသေသပြု ခေါ်ရသလဲဆို တာ သက်သေ အစွမ်းအစလေး ထုတ်ပြစမ်းပါဦးကွာ”

ပြောတော့ ရှက်ကိုးရှက်တန်းဟန်ဖြင့် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျက ရယ်ကျဲကျဲလှုပ်ကာ ခေါင်းခါလိုက်ရင်း...

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်ုပ် ဗလ တောင်တင်းနေတာ လူတိုင်း ဖြစ်နေကြတဲ့စွာ”

ရန်ငြိုးဝင်ပါနှင့် တိမ်လွှာစား * ၉

သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင့်က စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီးမှ...

“ဒါတော့... ဒါဝေါ့ကွာ၊ မင်း ခန္ဓာကိုယ်ကြီး သူများထက် ကြီးထွားကြောင်း လူတိုင်းသိပေမယ့် ကြွက်သား အမြောင်းလိုက် အကန့်လိုက် သူ့နေရာနဲ့သူ စွင့်ကျအောင်ရိုမု ကာယအလှသမား ပီတော့မှာပေါ့၊ နို့မို့ဆိုရင် အီးဘောလောကြီး ပြောနေကြမှာပေါ့၊ ကဲပါ... ဒီ အိပ်ခန်းထဲမှာ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း ရှိကြတာပဲ၊ လုပ်... လုပ်”

အတင်းအဓမ္မ တိုက်တွန်းခိုင်းစေလာမှုကြောင့် ငြင်းပယ်မှု မသင့်သည့်အတွက် သူ့ပင်ကိုယ်ဗီဇက သူ၏ ကာယအလှကို ထုတ်ဖော်ပြသလိုသောစိတ် ထက်သန်နေသဖြင့် သူ့ အပေါ်အတိုက်ကို ချွတ်၍ သူ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်တို့တွင်ရှိ ကြွက်သား အမြောင်းမြောင်း ကို ပေါ်အောင် ဖျစ်ညှစ်ထုတ်ပြလေသည်။

ထိုအပြင် သူ့ဝမ်းခေါင်းကို ရှုပ်၍ ရင်အုံကြွက်သား ဖုဖထစ်ထစ် မိုမိုမောက်မောက်တို့ကို တအံ့တဩဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေရှာသော သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင့်ကို ထုတ်ပြလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

“ကျွီး... ကျွီး...”

“ဘုန်း”

“နှီး... နှီး”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း”

“ဟင်”

အခန်း ပြတင်းပေါက်ကရော အခန်းတံခါးမကြီးကပါ လေချွန် သံများ၊ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးခတ်မှုများ ပြုကြကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝရုန်းသုန်းကား ကျောင်းသားများ ဝင်ရောက်လာကြသည်ကို ပေါင်ရင်

ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ရပြီး အံ့ဩရက်ရွံ့သွားရလေသည်။
 ဟုတ်သည်လေ... သူ့အခန်းထဲတွင် ကာယဗလအလှကို
 အတင်း တိုက်ထွန်းလှုံ့ဆော် ခိုင်းစေနေသော သူဌေးသားမိကျိစောင်
 ကို တစ်ယောက်တည်းမှီ အရက်အကြောက်အား အသာ ဘေးဖယ်၍
 ထုတ်ဖော်ပြသနေမိရာက မမျှော်လင့်စွာပင် ပြတင်းပေါက်နှင့် တံခါးပ
 တို့ဆီက ကျောင်းသားအချို့တို့ ခိုးချောင်းကြည့်ရှုနေသည်ကို သိရှိရ
 ပြီး ပေါင်ရင်ကျွန်ုပ်တစ်ယောက် ရှက်စိတ်မွန်ထွန်းသွားရလေသည်။

သူ့ဆီသို့ အပြုံးရိပ်ကိုယ်စီဖြင့် တည်းခိုဆောင် အတူနေ
 ကျောင်းသား ငါးယောက် ဝင်းရဲရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုသို့... တိဗက်နယ်သားဖြစ်သော ရှိချန်က ကြွက်သား
 အစုအထစ်နှင့် မှီမောက်ကြွရွနေသည့် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျွန်၏
 အထက်ပိုင်း ကာယအလှကို အားကျစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း 'ဟန်' စကား
 သံ မဝီကလာနှင့်...

'ဟာ... ဗလကြီးပေါင်ရင် ကာယအလှကို မိန်းမချောလေး
 တွေမြင်ပြီး အရမ်း သဘောကျကြမှာပဲနော်'

ချီးကျူးထောပနာပြုစကား ဆိုလာတော့ စကားထစ်ငေါ့စွာ
 ပြောစာတ်လေ့ရှိသော ကျန်ဆီးပြည့်နယ်က 'ကျင်ချွေဖိန်' မှာ ကြားဝင်
 ပြောဆိုလာသည်မှာ...

'သိပ်... သိပ် အရမ်းသဘောကျကြမှာပေါ့'

'သူ့ကို ယူ... ယူရင် တစ်အိမ်သားရုံး ခိုင်းစားကောင်းမယ်
 ဘာ... ဘာကောင်ဆိုလဲ'

'ဟား... ဟား... ဟီး... ဟီး'

ကျင်ချွေဖိန်၏ ပြက်ရယ်ပြုလိုက်သော စကားကို ကျောင်းသား
 များက ပွဲကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။ ထိုအခါ ရှက်ဒေါသ

ထွက်သွားရသော ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျွန်၏မျက်နှာ နီမြန်းသွားရပြီး
 သူ့ထက် ငယ်မည်ထင်ရသည့် ကျင်ချွေဖိန်ထံ မကျေမချမ်းလေသဖြင့်
 ငေါက်မမ်းပြောဆိုလိုက်သည်မှာ...

'ဘာကောင်လဲဆိုတော့ မင်းနှမယောက်ျားကောင်ပေါ့ကွာ'

ပြောင်ချော်ချော်နိုင်လှသော ကျင်ချွေဖိန်က ခပ်ဖြူဖြူနှင့် မဆိုး
 မတွပင်-တုန့်ပြန်ပြောဆိုလိုက်သည်မှာ...

'အေး... ငါ့နှမယောက်ျားဆိုရင်တော့ မင်းဟာ ငါတို့အိမ်က

ခိုင်းနွားကြီးတစ်ကောင်ပေါ့၊ လာ... အခု လောလောဆယ် ငါ့ကို
 ကုန်းပိုးစမ်းဟေ့'

'အေး... ကုန်းတော့ မပိုးဘူး၊ လက်သီးစာပဲ ကျွေးမယ်
 ဟေ့'

ထိုသို့ ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျွန်သည် 'ညာ'လက်သီးဆုပ် ခြောက်
 ခံပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ပြေးသော ကျင်ချွေဖိန်နောက်
 ခံပြီးလိုက်လေသည်။

'ဟား... ဟား... ဟီး... ဟီး'

ထိုတွင် ကျန်ကျောင်းသားများက သူတို့နှစ်ယောက် အခြေ
 အနေကို ဝိုင်းကြည့်ကြပြီး သဘောကျစွာ ဝိုင်းရယ်မောလိုက်ကြလေ
 သည်။

သို့နှင့်... ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျွန်နှင့် ကျင်ချွေဖိန်တို့ အိပ်ခန်းထဲ
 ထွက်ခွာသွားကြသောအခါ ကျန်သူများလည်း ရယ်မောကြရင်း
 ဆိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလာကြလေသည်။

ကျင်ချွေဖိန်တစ်ယောက် တည်းခိုဆောင်များနှင့် ပန်းခြံတို့
 ကြား လှည့်ပတ်ပြေးနေသဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမားလေးလံနေရတော့
 မိမိနိုင်ဘဲ မောဟိုက်နှမ်းလှလာရလေသည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်...

ကျင်ချွေဖိန်မှာ ဝိန်ပိန်ပါးပါး ပေါ့ပါးသူမို့ သွက်လက်ပြန်ဆန်
နေသူဖြစ်သဖြင့် နောက်ဆုံးတော့ ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျ တစ်ယောက်
လက်မြောက် အခွဲပေးကာ သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ရ
လေတော့သည်။

အခန်း (၂)

သူဌေးသားနှင့် ဝလကြီး

တစ်နေ့ ညနေခင်းအချိန်။

ညနေပိုင်း ကျောင်းဆင်းသည်နှင့် ညနေချိန် မြို့ထဲ သွားလာ
နေနှင့်ကြသော ကျောင်းသားတို့သည် ရေချိုးခန်းဆောင်ဝင်၍ တပျော်
ထပါး နောက်ပြောင်ကြရင်း ရေမိုးချိုးကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်... ညနေပိုင်း ကျောင်းအားချိန်တိုင်းတွင် ချစ်သူ
နှင့် ချိန်းတွေ့ကရင် တွေ။

မတွေ့ရလျှင် အရက်ဆိုင်ဝင်၍ ယမကာအဖော်ပြုရင်ပြု။ ဒါမှ
မဟုတ်ရင်တော့...

လောင်းကစားပိုင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး သူတစ်ပါးဆီက လှည့်ပတ်
ချေးငှား၍ရသော ငွေကြေးများနှင့် ဝင်ရောက် ကစားလေ့ရှိတတ်သော
သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်တစ်ယောက်လည်း ရေချိုးခန်းဝင်ရန် ရေလဲ
ဖတ်စုံနှင့် မွှေးပွသဘက်ရည်ကြီးတစ်ထည်ကို သူ့ပခုံးထက်ဝယ် တင်
ဆောင်ရင်း အိပ်ဆောင်တန်း ခြေရင်းဘက်ရှိ ရေချိုးခန်းဆောင်သို့
ရောက်ရှိလာလေသည်။

၎င်း ရဲခေါ်ခန်းထောင့်နှင့် မျက်စောင်းထိုးနေရာတွင် တည်းခိုဆောင်တွင် နေထိုင်ကြသော ရပ်ဝေးကျောင်းသားများအား ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရန်အတွက် စားဖိုဆောင်ကြီးတစ်ခု တည်ရှိလေသည်။

ရဲခေါ်ခန်းဆောင်သို့ ပေါက်ရောက်သော အုတ်ကျွတ်အမိုးတောက်လျှောက်မိုးထားသည့် ကျောက်ပြားခင်း စကြန်လမ်းအတိုင်း သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင် လျှောက်လှမ်းလာရင်းက စကြန်လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ခါကြောင့်... သူ့အကြည့် စားဖိုဆောင်ဆီသို့ လမ်းခွဲထွက်သွားသော စကြန်လမ်းအတိုင်း ရွှေလျားရောက်ရှိ သွားရလေသည်။

ထိုအခါ... စားဖိုဆောင်ကြီးနံဘေးရှိ မြေကွက်လပ်တွင် ဆန်အိတ်များ အစီအရီ တင်ထောင်ထားကြသော ဝန်တင်လှည်း သုံးစီးတို့ ရင်ဘောင်တန်းလျက် ရပ်နေကြသည်။

ထိုစဉ်... အထစ်ဆေးမား သုံးယောက်တို့က ၎င်းလှည်းများပေါ်က ဆန်အိတ်များကို ထမ်းပို့ကြလျက် စားဖိုဆောင်ကြီးအတွင်းရှိ ရိက္ခာ သို့လှောင်သော အခန်းဆီသို့ ပို့ဆောင်နေကြသည်ကို သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင် လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုသို့... သူ တခဏ ရပ်ကြည့်ရှုနေရင်းက သူ့ခေါင်းထဲသို့ အကြံတစ်ခု ဖျပ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“ဟတ်ပီ”

ဟုဆိုကာ သူ အားရလန်းဖြင့် တစ်ချက်ရေရွတ် ပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် သူ့လာရာလမ်းကြောင်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့်... သူ့အိမ်ခန်းဆောင်သို့ရောက်သောအခါ တစ်ဘက်ခန်းတွင် ကိုယ်ကာယကြီးထွားလှပအောင် ငယ်ကျွတ်နေလျက်ရှိသော

ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူ၏ လှေကျင့်လှုပ်ရှားမှု အသံဗလံများကို ကြားလိုက်ရပြီး သူ သဘောကျစွာဖြင့် အလိုလို ပြုံးရယ်မိလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင်... သူ့အရယ်ကို ရပ်ကာ တည်တည်မျက်နှာပြောင်းပစ်လိုက်ပြီးမှ ဗလကြီး၏ အိမ်ခန်းဆောင်တံခါးကို သုံးလေးချက် ဆက်တိုက်ပုတ်လိုက်လေသည်။

“ဘုန်း... ဘုန်း... ဘုန်း”

“ဘယ်သူလဲကွ”

သူ့လှေကျင့်မှုကို ရုတ်တရက် အနှောင့်အယှက်ခံလိုက်ရသဖြင့် စိတ်တိုစွာဖြင့် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူ ငေါက်ငမ်း လှမ်းမေးလာလေသည်။

သည်တွင်... သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်က ချက်ချင်း တုန်ပြန်ဖြေလိုက်သည်မှာ...

“ငါ ကျီစောင်ပါ ဗလကြီးရ”

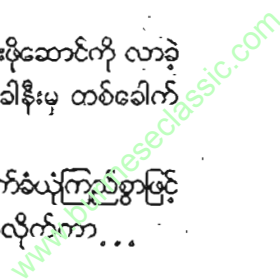
“ဪ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ အစ်ကိုကျီစောင်”

သူ့ထက် အသက် သုံးနှစ်ကျော်ကြီးနေသူဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းကျီစောင်အား အစ်ကိုဟု ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူက ရိုသေသမှုပြု ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သည်တော့... သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်က လာခေါ်ရရင်း အကြောင်းကိစ္စကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်ရာ...

“မင်းကို ရိက္ခာတာဝန်ခံ ဆရာကြင်ဥက စားဖိုဆောင်ကို လာခဲ့ပါလို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့၊ ငါ ရဲခေါ်ခန်းဆောင် ရောက်ခါနီးမှ တစ်ခေါက် ဒီကို ပြန်လှည့်လာခဲ့ရတာ”

ယင်းသို့... သူ့ဆိုလိုက်သည့်စကားကို လက်ခံယုံကြည်စွာဖြင့် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်ကာ...

✽ နတ်မိလား

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ကျွန်တော် ဝတ်စုံလဲပြီး စားဖိုဆောင်ကို အခု သွားလိုက်ပါမယ်”

“ဝတ်စုံလဲစရာ မလိုပါဘူး၊ မင်းကို ဘာအကူအညီ တောင်းခံ မလို့လဲမှ မသိတာ၊ အခု ဝတ်စုံအတိုင်း သွားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်စီ”

သည်နောက်... ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူသည် အလေးမနေသော ဝတ်စုံ ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့်သာ အိပ်ခန်းဆောင်ထဲက ဖဲကြည့်ပြီး စားဖိုဆောင် အဆောက်အဦဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့တော့သည်။

သို့ဖြင့်... စကြန်လမ်းခွဲအတိုင်း စားဖိုဆောင်အနားရောက်တော့ ဆန်အိတ်ထမ်းနေသော ဝန်ထမ်းများ လုပ်ဆောင်မှု အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည့် ရိက္ခာတာဝန်ခံ ဆရာကြင်ဂူက ဝတ်စုံနွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ်နှင့် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“လာဟေ့... လူလိုနေတာနဲ့ အတော်ပဲ မင်းဗလကြီးနဲ့ဆိုရလျည်းပေါ့က ဆန်အိတ်တွေ မြန်မြန် သယ်ပြီးလိမ့်မယ်”

ထို ဆိုစကားကြောင့် သူ့ခေါ်၍ အကူအညီတောင်းခံသည် ထင်ပြီး အထမ်းသမားများနှင့်အတူ လှည့်ပေါ်စာ ဆန်အိတ်များကို တစ်အိတ်ပြီးတစ်အိတ် ထမ်းလျက် ရိက္ခာသို့လှောင်ရုံထဲသို့ သယ်ပို့ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုသို့... ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် ဆန်အိတ်များ ထမ်းပိုး ပို့ဆောင်နေသည်ကို သူဌေးသား ဝမ်းကျစောင့်တစ်ယောက် အခြား ကျောင်းသားများထံ လိုက်လံ အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။

သို့မို့ကြောင့်... ကျောင်းသားတစ်စု စကြန်လမ်းဆုံနေရာသို့ စုပြုံရောက်ရှိလာကြပြီး အထမ်းသမားများနှင့်... ဆန်အိတ် ထမ်း

ပို့ဆောင်နေသော ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူအဖြစ်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြပြီး သဘောကျကြစွာဖြင့် ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်မောကြလေသည်။

ထိုစဉ် ပါးပင်အငြိမ်မနေတတ်သော တိဗက်နယ်သား ‘ရှိချန်’ က ဆန်အိတ်ထမ်းနေသည့် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူထံ မကြားတကြား လေသံဖြင့် လှမ်းအော်မြှောက်လိုက်သည်မှာ...

“ဗလကောင်းကောင်းနဲ့ ထမ်းပေးတော့”
“ဟင်”

ရှိချန်၏ လှမ်းနှောက်ပြောင်သံကို ဆန်အိတ်ထမ်းနေရသော ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူ ကြားမိလိုက်ရပြီး ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာထားနှင့် ရှိချန်ကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူ့ရင်ထဲ မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားရပြီး...

“ရိက္ခာတာဝန်ခံဆရာက ကျောင်းသားချင်းတူပါလျက်နဲ့ သူတို့ကြတော့ ခေါ်မခိုင်းဘဲ ငါ့ကို ဗလကောင်းတယ်ဆိုပြီး ရွေးခိုင်းတာတော့ မညီမျှဘူး၊ ရိက္ခာရုံထဲရောက်မှ ဆရာကြင်ဂူကို မေးရမယ်”

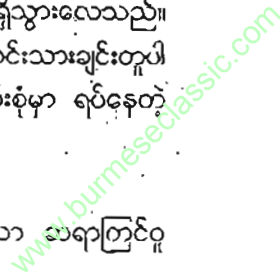
သို့ဖြင့်... သူ့ရင်ထဲ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်စွာဖြင့် ဆန်အိတ်ကြီးကို ထမ်းလျက် ရိက္ခာရုံထဲ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

သူ ရိက္ခာရုံထဲ ဆန်အိတ်ချပြီးသည်နှင့် တံခါးပေါက်ဝတွင် ဆန်အိတ်အရေအတွက်ကို စာရွက်တစ်ရွက်ဖြင့် စာရင်းမှတ်နေသော ခိုဇာတာဝန်ခံ ဆရာကြင်ဂူအပါး ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ဆရာကြင်ဂူ ဆန်အိတ်ထမ်းတာကို ကျောင်းသားချင်းတူပါလျက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကျရွေးခိုင်းပြီး ဟို စကြန်လမ်းစုံမှာ ရပ်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေကျတော့ ခေါ်မခိုင်းဘူးလား”

“ဟေ”

သူ့ မကျေမနပ်စကားကို ကြားလိုက်ရသော ဆရာကြင်ဂူ

စုပုဒ်အား

ထအံ့တပြုစွာဖြင့် 'ဟေ' သော စကားတစ်ခွန်း လွှတ်ခန့် ရေရွတ် မိလိုက်ရလေသည်။

ပြီးမှ... ရိက္ခာတာဝန်ခံ ဆရာကြင်ဂူက တောင်းတောင်းပန်ပန် လေသံဖြင့်...

"ဟာ... ငါ့... ငါ့... မင်း ဝတ်စုံဟောင်းဟောင်း နွမ်းနွမ်းနဲ့ ငါ့ဆီရောက်လာတော့ ကျောင်းသားမှန်း လုံးဝ မထင်မှတ်ဘဲ ဆန်အိတ်ထမ်းချင်လို့လာတဲ့ အလုပ်သမား အောက်ပေပြီး ခေါ်ခိုင်းမိတာပါ"

"ဗျ"

ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူသည် ရိက္ခာတာဝန်ခံ ဆရာကြင်ဂူ၏ ထုန်ပြန်ရှင်းလင်းချက်စကား ကြားမိရပြီး အံ့သြတကြီးဖြစ်စွာဖြင့် ဗျ ဟူသော စကားတစ်ခွန်းကို ရေရွတ်မိလိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

"ကဲပါ တပည့်ရာ၊ လှည်းသုံးစီးပေါ်က ဆန်အိတ်တွေ ကုန်လ တော့မှာပါ။ ကူညီလက်စနဲ့ ပြီးအောင် ကူညီလိုက်ပါတော့၊ ငါ့တပည့် ကို ဒီည လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့် ဂုဏ်ပြုပါ့မယ်"

ထိုသို့... ရိက္ခာတာဝန်ခံ ဆရာကြင်ဂူ၏ အပြောကောင်းမှုကြောင့် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် ရှင်တွင်း အောင်သက်သက် နှင့်သာ လှည်းပေါ်က ဆန်အိတ်များ ကုန်ခင်အောင် သို့လျှောက်ရုံထဲသို့ ဆက်လက်ထမ်းပို့ ပေးလိုက်ရလေသည်။

အလုပ်ပြီးသွားတော့မှ ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူက ဆရာကြင်ဂူကို သူ့အခေါ်ခိုင်းလိုက်ခြင်း ရှိ၊ မရှိ မေးမြန်းမိလေသည်။

ထိုအခါကျမှ... သူ ဆန်အိတ်ထမ်းသမားဘဝရောက်အောင် သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင် ချောက်တွန်းလိုက်ကြောင်း ခံပြင်းစွာ သိရှိ

လိုက်ရလေသည်။

ဒါကြောင့်... သူ ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် အိပ်ခန်းရောက်တော့ တစ်ဖက်ခန်းရှိ သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်မှာ အလျင်ဦးစွာပင် အပြင်သို့ ထွက်လည်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ခံပြင်းစွာ သိရှိလိုက်ရလေသည်။

သူ ရေခိုးချိုးပြီး ညစာ စားသောက်ပြီးသောအခါ ကတိအတိုင်းပင် ရိက္ခာတာဝန်ခံဖြစ်သူ လာခေါ်ပြီး ရပ်ကွက်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ချိုတို့ဖြင့် ညှော်ခံကျွေးမွေးလေသည်။

သည်တော့လည်း သူ့ရင်ထဲက ချောက်တွန်းကျိစယ်သွားသော သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်ပေါ် ငြိုငြင်မှုများ လေ့ဥပါးသွားရလေသည်။

သည်တွင်... ဆရာကြင်ဂူက ရိုးသားနံ့ချာလွန်းရသော ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူကို လူလည်လူတေဖြစ်သည့် သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်နှင့် ရောနှောဆက်ဆံ မပေါင်းသင်းဖို့ သတိပေး ပြောကြားလာလေသည်။

ဒါကြောင့်... သူ သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်နှင့် ခပ်ကင်းကင်း နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် မျက်နှာသစ်သပ်ပြီး နံနက်ခင်း အစာပြေ စားသောက်ရန် အတွက် စားသောက်ဆောင်သွားရောက်ရန်အတွက် အခန်းတံခါး ဖွင့်ထွက်လိုက်လေသည်။

"ကွီ"

"ဟင်"

သူ့အိပ်ခန်းအပြင် ရောက်ရှိပြီး အိပ်ခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်ချိန်တွင် မထင်မှတ်စွာပင် တံခါးလက်ကိုင်ကွင်း၌ ကြိုးတစ်ချောင်း

ဖြင့် တွဲလွဲချိတ်ဆွဲထားသော လေးထောင့်စက္ကူချပ်တစ်ခု ဆိုင်းဘူတ် အဖြစ် ကြုံတွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၎င်း စက္ကူချပ်အပေါ်တွင် အနက်ရောင်မင်ဖြင့် စာလုံးခပ်ကြီးကြီး ရေးသားထားသည်က...

“ဗလကြီး ဆန်အိတ်ထမ်းသည်” ဟူ၍ပင်။

“တောက်... ငါ့... ငါ့ကို စာချိတ်ပြီး လှောင်ပြောင်ထားပါလား၊ အေး ငါကလည်း မင်းတို့ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပြန်ဆော်ရေးလိုက်ရမယ်”

ယင်းသို့... သူ စိတ်တိုတောင်းစွာ ရေရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက် အိမ်ခန်းထဲဝင်၍ စာရေးစားပွဲပေါ်က မင်အိုးနှင့် စုတ်တံတစ်ချောင်း ယူပြီး အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာလေသည်။

ပြီး... သူ ချိတ်ထားသော စာတန်း၏အောက်၌ စုတ်တံဖြင့် စာလုံးကြီးကြီး အချို့တို့ကို ရေးခြစ်လိုက်လေသည်။

“မင်း... အိမ်မနဲ့ ညီမတွေပါရအောင် ထမ်းမည့် ဗလကြီး”

“ဟီး... ဟီး ဒါမှ စာရေးတဲ့ကောင် ကောင်းကောင်းထိပြီပဲ”

ထိုသို့... ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျသည် စက္ကူချပ်ပေါ်တွင် သူ ရေးသားလိုက်သော စာတန်းကို ပြန်ဖတ်ရှုကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ရေရွတ်ပြောဆိုမိလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် အခန်းထဲသို့ မင်အိုးနှင့် စုတ်တံတို့ကို ဝင်ထားလိုက်ပြီးနောက် စားသောက်ဆောင်ဆိုသို့ သူ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့လေသည်။

သူ စားသောက်ခန်းဆောင်ရောက်တော့ နံနက်စာ အစာပြေ စားသောက်နေသော သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်နှင့် တန်းဆုံဆည်းမိလေသည်။

ထိုအခါ... သူသည် မကျေမနပ်ဖြစ်စွာဖြင့် ခေါင်းငုံ့ စားသောက်နေသော သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်ကို လှမ်းစကားဆိုလိုက်သည်မှာ...

“အစ်ကိုကျိစောင် မနေ့က ခိုကွာတာဝန်ခံ ဆရာကြင်ဂူ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မခိုင်းဘဲ ဘာလို့ ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုပြီး လီစယံပြောရတာလဲ”

အပြစ်တင်လိုက်သောစကားကြောင့် သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင် တအံ့တဩဟန်ဖြင့်...

“ဟာ... မင်း... မင်းကို ဆရာကြင်ဂူ ခေါ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ”

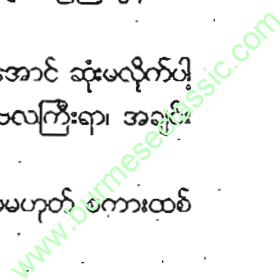
“ဒါ... ဒါဆို သတ်သတ် ငါ့ကို ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဆရာကြင်ဂူ ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို တဆင့် ပြောခိုင်းလိုက်တာပဲ”

“ဟင်... အဲဒီ ခေါ်ခိုင်းတယ်ပြောတဲ့ ကျောင်းသားဟာ ဆယ်သူလဲ အစ်ကိုကျိစောင် ပြောစမ်းဗျာ၊ လူတစ်ယောက်သား ချောက်ကျအောင်လုပ်တဲ့ကောင် မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမရမယ်”

ကြမ်းဝါးစကား ဆိုလာတော့ ခံပြင်းဒေါသရိပ် ဆိုင်းထင်နေရသော သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်မှာ တောက်တစ်ချက် မြည်တွန်ခတ် ထိုက်ပြီးမှ...

“ကဲပါ... ဒီကောင်ကို ငါပဲ နောက်မစရအောင် ဆုံးမလိုက်ပါမယ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိချင်ပါနဲ့တော့ ဗလကြီးရာ၊ အချင်းချင်း ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်နေကြဦးမယ်”

“ဘာလဲ... တိတ်တိတ်သား ရှိချန်လား၊ ဒါမှမဟုတ် စကားထစ်

ငါ့နေတဲ့ ကျင်ဆွေစိန်လား”

“သူတို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ မနတ်ဖြန် ကျောင်းပိတ်ရက် မဟုတ်လား”

မေးတော့ ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူက ခေါင်း ဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက် ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို... ဗလကြီး မနတ်ဖြန် ဘယ်သွားစရာ ရှိသလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ မနတ်ဖြန် ငါ့အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထား လို့ မင်း ငါနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပါလား”

အဖော်လိုက်ရန် တောင်းဆိုလာတော့ ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူ က ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“ဟာ... ကျွန်... ကျွန်တော်လိုက်လို့ ခင်ဗျားအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမှာပေါ့”

အားတုံအားနှာစကား ဆိုလာသဖြင့် သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်က အပြုံးယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟင်း... ဟင်း၊ မင်း လိုက်လာတော့ ငါ့အတွက် အနှောင့် အယှက် မဖြစ်တဲ့အပြင် အဖော်တောင် ရသေးတယ်။ မင်းလိုက်သာ လိုက်ခဲ့ပါ။ မင်း... ငါ့အသိမိတ်ဆွေကို ကြုံတွေ့ရရင် တအား စိတ်ဝင်စားသွားမှာပါ”

“ဟာ... မဟုတ်တာဘဲ၊ ခင်ဗျား အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကို ကျုပ် တစ်စိမ်းက ဘာလို့ စိတ်ဝင်စား နှိုနိုင်ရမှာလဲ”

“အေး... ဒါဆို ဟုတ်မဟုတ် အကဲစမ်းတဲ့အနေနဲ့ မနတ်ဖြန် မင်း ငါနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဖိတ်ခေါ်စကားဆိုလာတော့ ခေါင်းခါငြင်းဆန်နေမိရသော ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားဟန် ရှိသွားရလေသည်။

သူ လိုက်လည်းလိုက်ချင် အားတုံအားနှာလည်း ဖြစ်နေမိပြီ။ ဆိတ်ငြိမ်စွာဖြင့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပင့်ပြောက်ကာ လက်ဖက်ရည် တစ်ကျိုက်သာ မော့သောက်ဖြစ်လိုက်လေသည်။

အကဲပါးနှင့်လွန်းရသော သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်က ဆိတ်ငြိမ် ခြင်းသည် လိုက်လျောခြင်းဟု မှတ်ယူမိကာ သူ့ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူ၏ ညာပခုံးစွန်းကို ခင်မင်ရင်းနှီးလွန်းဟန်ဖြင့် အသာ ဆွတ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“မင်း... လိုက်ခဲ့ကွာ ကဲ... ငါ ဒီမှာ ထိုင်သောက်စားနေတာ ကြာပြီ၊ ငါ့အခန်း ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလာတော့ ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူသည် ခေါင်း အသာညှိတ်မိလိုက်ကာ...

“ကောင်းပြီ... အစ်ကိုကျိုစောင်”

သည်နောက်တော့... သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်တစ်ယောက် စားသောက်ဆောင်ထဲက ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၃)

နဂါးဖြူကန်က သံယောဇဉ်ကြီး

နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းရောက်တော့ နံနက်ခင်း အစာဖြေစားသောက်ပြီးလျှင် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျွတ်တစ်ယောက် ဖိတ်ခေါ်သူ သူဌေးသား ဝမ်းကျင်စောင်နှင့်အတူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ တည်းခိုဆောင်က ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

သူဌေးသားဝမ်းကျင်စောင်သည် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျွတ်ကို စိမ်းလန်းစိုပြေ အေးချမ်းသာယာလှပလျက်ရှိနေရသော လိုဟန်မြို့ မြောက်ဘက်စွန်းရှိ နဂါးဖြူကန်တော်ကြီးဆီသို့ အငှားရထားလုံးဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

လိုဟန်နန်းမြို့တော်ကြီး၌ နဂါးဖြူကန်တော်ကြီးတည်ရာ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာလည်း မြို့ကြီးရှိ နာမည်ကျော် ရှောင်းသာရပ်ကွက် ငါးခုတို့တွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ကြောင်း ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျွတ် လေ့လာ သိရှိထားသော်လည်း (ကျောင်းပိတ်ရက်-တစ်ရက်ရက်တို့ တွင် ရောက်အောင် သွားလည်ပတ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသော်လည်း) အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မရောက်ရှိနိုင်ခဲ့ပေ။

ဟော... အခုတော့ မထင်မှတ်ဘဲ ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်ရက် တွင် သူဌေးသားဝမ်းကျင်စောင် အကုန်ကျနံ ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့် နာမည်ကျော် ရှောင်းသာရပ်ကွက် ငါးခုထဲက တစ်ခုဖြစ်သော နဂါးဖြူ ကန်တော်ကြီးရပ်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာရလေသည်။

တကယ်လည်း နာမည်ကျော် စာရင်းဝင်ဖြစ်သော နဂါးဖြူကန် တော်ကြီး ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ ဖြူ၊ နီ၊ ပြာ၊ ဝါ ရောင်စုံပန်းများ ဝေဝေဆာဆာ ဖွင့်ဖူးလျက် ရောင်စုံကော်ဇောကြီး ဖြန့်ခင်းထားသကဲ့ သို့ လှပကြည်နူးစရာ ကောင်းနေရလေသည်။

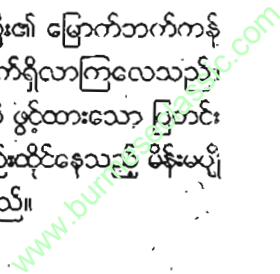
ပြီး... စိမ်းလဲသော ရေကန်ကြီး၏ အလယ်ဗဟိုဝယ် ကောင်းကင်ယံသို့ ခုန်ပျံတက်တော့မည့် ကျောက်ဖြူနဂါးပျံကြီး တစ်ကောင်ကို လက်ရာမြောက်စွာ ထုဆစ်ဖော်ကျူးထားလေသည်။

ပြီး... ၎င်း ကျောက်ဖြူနဂါးပျံကြီးအနားတွင် နဂါး လေးကောင်တို့ ပါးဖျင်းကိုယ်စီ ထောင်ထနေကြသည့် ရေပန်းကန်ကြီး တစ်ခု ပြုလုပ်ထားလေသည်။

နေ့စဉ်လို ၎င်း ကျောက်ဖြူနဂါးလေးကောင် ရေပန်းကန်မှ ရေပန်းများ လှပစွာ ဖြန့်ပန်းလျှက် ရှိနေလေသည်။

ဒီကနေ့... ကျောင်းပိတ်ရက် လုပ်ငန်းအချို့ နားရက်မို့ထင် သာယာအေးချမ်းသော နဂါးဖြူကန်တော်ကြီး ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ လူသွားလူလာ စည်ကားနေလျက် ရှိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် နဂါးဖြူကန်တော်ကြီး၏ မြောက်ဘက်ကန် တော်ရှိ နဂါးဖြူစားတော်ဆက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် နဂါးဖြူကန်တော်ကြီးဘက်ဆီ ဖွင့်ထားသော ပြတင်း ပေါက်နံဘေးရှိ စားပွဲခင်းတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသည့် မိန်းမပျို ချောလေးဆီသို့ ဦးတည်ရောက်ရှိသွားကြသည်။

တစ်ခါမျှ မပြင်ဘူး။ မတွေ့ဘူးခဲရသော မျက်နှာစိမ်း မိန်းမပျို
ချောဆီသို့ သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင် ဦးတည်လျှောက်လှမ်းသွားသည်
ကို ကြုံတွေ့လိုက်ရသည်။ ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူမယျာ နောက်က
ထပ်ကြပ်ပိတ်ခွာ လိုက်လံဖို့အရေး ခြေလှမ်းတုံ့ဝံ့နေရလေသည်။

ထိုအခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွားရသော သူဌေးသား ဝမ်းကျိ
စောင်သည် နောက်သို့ ခေါင်းလှည့်ကြည့်မိလာရပြီး...

“ဟာ... ဗလကြီး ဘာ... တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေရတာ
လဲ၊ လာ မင်းကို ငါ့ညီမဝမ်းကွဲနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ ခေါ်တာ”

ထိုလို ထုတ်ဖော် ကြေငြာလာတော့မှ သူ ဦးတည်သွားနေသော
ပြတင်းပေါက်နံဘေးရှိ စားပွဲပိုင်းတွင် ထိုင်နေသည့် မိန်းမချောလေး
မှာ စာခြားသူ မဟုတ်ဘဲ သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်၏ နမဝမ်းကွဲဖြစ်
ကြောင်း သိရှိလိုက်ရလေသည်။

သူတို့ စားပွဲနားရောက်တော့ စွဲမက်ဖွယ်ရာ အပြုံးဆောင်လျက်
လှိုက်လှဲစွာ ဖိတ်ဖော်လာသည်မှာ...

“အစ်ကိုတို့ ရောက်လာကြပြီကိုး... ထိုင်”
ညီမ ကျူးမေ ရောက်နေတာ ကြားပြီလား”

“သိပ် မကြာသေးပါဘူး အစ်ကို”
“ဪ... ညီမ ကျူးမေ သူက အစ်ကိုတို့ တက္ကသိုလ်က
ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူပါ။ ညီမကို အစ်ကို ပြောပြောနေတဲ့သူပေါ့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ပြီး... သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်က ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူထံ
မျက်နှာလှည့်ပြောင်း ရောက်ရှိသွားရတာ...

“ဗလကြီး... ဒါ ငါ့ညီမ ကျူးမေပဲ”
“ဟုတ်ကဲ့... တွေ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါထယ်”

လှိုက်လှဲသော အပြုံးဆောင်လျက် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူမှာ
ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူတို့သုံးယောက် စားပွဲပိုင်းတွင် ဖိုခနောင်ဆိုင် ထိုင်ပြီး
စားသောက်ကြသည်။

ထိုစဉ် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူသည် ကျူးမေ၏ အလှဝယ်
ငြိတွယ်သွားမိရလေသည်။

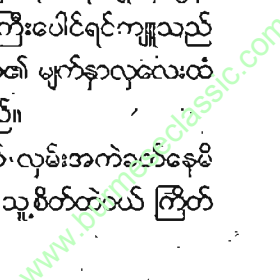
စားသောက်နေရင်းက ကျူးမေသည် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူထံ
တစ်ချက်တစ်ချက် အသည်းဘဝင်ခိုက်မေပည့်အပြုံး လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ
ပြုံးပြလေသည်။

တစ်ခါမျှ တစ်စိမ်းမိန့်မလှလေးများနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု မရှိခဲ့ပါ
ချေ။ သူ့မှာ စာပေ ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ဖို့ စူးနစ်စွာ လှမ်းပမ်းကြိုးစား
ခဲ့ရသလို အားလပ်ချိန်တွင်မူ သူ့ကာယဗလ လှပထွားကြိုင်းအောင်
လေ့ကျင့်လာခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ ဒါကြောင့်... သူ အချစ်ရေး အချစ်
ရာကို လုံးဝ စိတ်ဝင်စားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

ဟော... အခု သူ၏ အိပ်မောကျနေသာ နှလုံးသားကို
မိန်းမချော မိန်းမကောင်းလေး ကျူးမေက ရုတ်တရက် ပုတ်နှိုးလာချေ
ပြီကော။

သူ ချိုသာသိမ်မွေ့စွာ ပြောဆိုနေသော ကျူးမေ၏ စကားသံကို
ကြားမိရပြီး သူ့ရင်ဝယ် နတ်စောင်ခတ်သံ ကြားရသလို ချိုမိန့်လွန်း
လျက် ရှိနေရသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူသည်
ရွှေဝါရောင်တောက်ရှိုင်း လှပနေရသော ကျူးမေ၏ မျက်နှာလှလေးထံ
မှင်သက်မိစွာ ငေးစိုက်ကြည့်မိသွားရလေသည်။

ဤသည်ကို မသိမသာ ခိုးချောင်ခိုးဖုတ်လှမ်းအက်ခတ်နေမိ
ရသော သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင် သိရှိသွားရပြီး သူ့စိတ်တံငယ် ကြိတ်

ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

သူတို့ သုံးယောက် စားသောက်ပြီးနောက် ရောင်စုံပန်းများ ဝေဆာခြံရုံ ပူးပွင့်လှပနေကြသော နဂါးဖြူကန်တော်ကြီး ဝန်းကျင် တစ်လျှောက် လှမ်းလျှောက်ကြသည်။

ပြီး... သူတို့ နဂါးဖြူကန်တော်ကြီး၏ တစ်ဖက်ရှိ လှပခန့် ထည်မြင့်မားသော မုခ်ဦးကြီးနှင့် ဖွင့်လှစ်ထားသော နဂါးဖြူကန်တော် ဥယျာဉ်ကြီးထဲအနွဲ့ တပျော်တပါး လျှောက်လည်ကြတော့သည်။ ထိုအခါ... တစ်ဖက်သတ် စွဲလန်းမိသွားရသော ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူ နှင့် သွဲနွဲ့ခယာလွန်းတတ်သည့် ကျူးမေနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားရလေ သည်။

သူတို့ နေဝင်ရီတရောအချိန်ရောက်တော့မှ တက္ကသိုလ် တည်းခိုဆောင်သို့ ကျူးမေနှင့် လမ်းခွဲ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ပဲ မနက်ခင်းပိုင်း၌ သူတို့ စားသောက်ဆောင်၌ နံနက်ခင်း အဆာပြေ စားသောက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်... သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်က ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူထံ သွေးတိုးစမ်းလေသံဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်မှာ...

“ဗလကြီး... မနေ့က နဂါးဖြူကန်မှာတွေ့တဲ့ ငါ့ညီမဝမ်းကျိုကို စိတ်မဝင်စားမိဘူးလား၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ”

ထိုအမေးစကားက သူ့ရင်တွင်း အသံနုလုံးတို့ကို ဒန်းလွှဲလိုက် သလို ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါယမ်းသွားရတော့သည်။ တကယ်တော့ သူ အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာ မရှိဟု ထင်ရသော ကျူးမေကို စိတ်ဝင်စားရုံမကဘဲ စွဲလန်းခဲ့မင်သွားရလေသည်။

သို့သော် သူမ၏အချစ်ကို အရယူဖို့ အစွမ်းအစ သူ့မှာ မရှိပါချေ။

ဒါကြောင့်... သူ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာပင် သက်ပြင်း တစ်ချက် မသိမှသာ ချလိုက်မိရလေတော့သည်။

* * *

ထိုသို့ သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်ကို လှမ်းကရပြုမိလိုက်ရသော သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်က စိတ်ထဲ ကြိတ်ပြုံးလိုက်မိပြီးမှ...

“ဗလကြီး... ငါမေးတာကို ဖြေစမ်းပါကွာ”

တိုက်တွန်းလှုံ့ဆော်လိုက်တော့ ဗလကြီးပေါင်ကျူရင်သည် သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်ထံ အားကိုးတကြီးပြုဟန်နှင့် စိုက်ကြည့်မိရင်း။

“ဒီလောက်လှတဲ့ ကျူးမေရဲ့အချစ်ကို မမျှော်လင့်ဝံ့ပါဘူး အစ်ကိုကြီးကျိုစောင်”

အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားရဟန်ဖြင့် သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင် မှာ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ခါယမ်းလိုက်ကာ...

“ဟာ... ဘာမှတောင် မစရသေးဘူး၊ အားလျော့တဲ့စကားက အရင်ဆိုလာတယ်၊ ငါမေးတာက မင်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသလား၊ မစာဘူးလားဆိုတာကိုပဲ သိချင်တယ်”

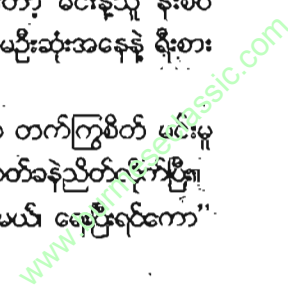
ပြတ်သားစွာ မေးလာတော့ ဗလကြီးပေါင်ကျူရင်သည် တီးတိုး လေသံဖြင့် တုန်ပြန်စကား ဆိုလာသည်မှာ...

“ကျွန်.. ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“အေး... ဒါပဲ ငါ သိချင်တယ်၊ ဒီတော့ မင်းနဲ့သူ နီးစပ် အောင် ငါ အောင်သွယ်ပေးမယ်၊ ဒီတော့ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ရိုးစား စာတစ်စောင် မင်းရေးဖို့ လိုတယ်”

တိုက်တွန်း အကြံပြုစကားဆိုလာတော့ တက်ကြွစိတ် မင်းမှ သွားရသော ဗလကြီးပေါင်ကျူရင်မှာ ခေါင်း ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော် ဒီကအပြန် ရေးမယ် ရေးပြန်ရင်ကော”

★ နှစ်လမ်း ★

“ဟ... မင်းရေးပြီတဲ့ စာလွှာကို ငါ့ညီမဝမ်းကွဲဆီ မှက်နှာပူပူနဲ့ ပေးရမှာပေါ့။ အိမ်... ဒီကိစ္စသာ အောင်မြင်သွားရင်သာ မင်း ငါ့ကို စားသောက်ဆိုင်ကြီးမှာ ကောင်းကောင်းပြုစုရမယ်။ ဘယ်နဲ့လဲ”

“မိတ်ချပါ... ဒီကိစ္စသာ အောင်မြင်သွားရင် အစ်ကိုကိစ္စစောင် တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ပြုစုပါ့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

သို့နှင့် စိတ်ပျော် တက်ကြွသွားရသော ဗလကြီးပေါင်ကျူရင် သည် နံနက်ခင်း အစာပြေစားသောက်ပြီးသည်နှင့် ကျောင်းစာပင် မလုပ်နိုင်ဘဲ ကျူးမေကို ပေးရမည့်စာကို ရှိသမျှ ဦးနှောက်ဉာဏ် အားလုံးတို့ကို ထုတ်သုံးပြီး တဖွဲ့တနွဲ့ ရေးလေသည်။

သူ ဇိုးစားစာကို အဆုံးသတ်ရေးပြီးသောအခါ သူ အစအဆုံး တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်ရှုလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ သူ အစွမ်းကုန် ကွန်ညွန့်ရေးထားသော စာလွှာကို ဖတ်ရှုပြီး သဘောကျ နှစ်ခြိုက်နေမိ ရလေသည်။ ခက်သည်က ၎င်းစာလွှာ အရေးအသားကို သူ ကြိုက်ရုံ ဖြင့် မလုံလောက်သေးချေ။

တခြားတစ်ယောက်၏ ဝေဖန်သုံးသပ်ချက် ရယူမှ သူ့အရေး အသား ကောင်းမကောင်း ခိုင်ကျင့်စွာ ဆုံးဖြတ်ရချေမည်။

သူ ရေးသားပြီးထားသော ဇိုးစားစာကို မည်သူ့ကို လျှို့ဝှက်ပြု၍ အကြံဉာဏ်တောင်းခံရရင် ကောင်းမလဲဟု တွေးတောနေခိုက်မှာပင်။

“ဗလကြီး... ဗလကြီး”

အခန်းတံခါး အပြင်ဘက်က ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေရသော ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ တကြော်ကြော်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဗလကြီးပေါင်ကျူရင်က...

“အထစ် ကျင်ချွေဖိန်လား”

အတတ်သိစွာ လှမ်းမေးလိုက်တော့ အပြင်ဘက်ကလူမှာ မဆိုင်မတပွတ် တုန်ပြန်ပြောလာသည်မှာ...

“ဟုတ်တယ်”

“ဝင်ခဲ့လေကွာ”

“အေး... အေး”

“ကိစ္စ”

သို့နှင့် အထစ် ကျင်ချွေဖိန်တစ်ယောက် တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“ထိုင်ကွာ၊ မင်း ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ထိုင်လည်း ထိုင်ခိုင်း၊ မေးလည်း မေးလာတော့ အထစ် ကျင်ချွေဖိန်မှာ အရင်ဆုံး စားပွဲနဲ့ဘေးရှိ ထိုင်ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ သူ့ လာရင်းကိစ္စကို တုန်ပြန် ဖြေလိုက်သည်မှာ...

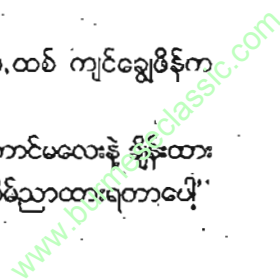
“မင်းဆီက မနေ့က သွင်လိုက်တဲ့ ကျောင်းစာကူးဖို့ စာအုပ် ခဏ လာငှားတာ သူငယ်ချင်း”

ပြောတော့ မနေ့က စာသင်ခန်း ပျက်ကွက်ခဲ့သော အထစ် ကျင်ချွေဖိန်အဖြစ်ကို သတိရမိလိုက်သည့် ဗလကြီးပေါင်ကျူရင် က...

“အေး... မနေ့က မင်း ဘာကြောင့် စာသင်ခန်း ပျက်ခဲ့ရ တာလဲ”

သိလိုဇောနှင့် လှမ်းမေးလိုက်တော့ အထစ် ကျင်ချွေဖိန်က ချက်ချင်း တုန်ပြန်ဖြေလာသည်မှာ...

“ငါ... ငါ မနေ့က မြို့ထဲမှာ ငါ့... ငါ့ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထား လို့ပါ။ အဲ... ဆရာ့ကိုတော့... တစ်မျိုးလှည့်လိမ်ညာထားရတာပေါ့”

✽ ဖုတ်အောင်

“ဪ... မင်းက ဇိုးစားနဲ့ သွားချိန်းတွေ့တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲဒီလို မလွတ်မလပ်အချိန်မျိုးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ချစ်သူနဲ့ ချိန်းတွေ့ရတဲ့ အရသာမျိုးဟာ ဘာအရသာမှ မိမယ်မထင်ဘူး၊ ဗလကြီးမှာ ချစ်သူ မရှိတော့ ပြော... ပြောရတာ သိပ်အာမတွေ့သလိုတဲ”

ဟာကွက်ထောက်၍ ပြောဆိုလာတော့ ဗလကြီးပေါင်ကျူရင်၏ ရင်ထဲ မခံချိမခံသာ ဖြစ်တည်သွားရပြီး ‘အေးပါ အ.ထစ် ပြောထားဦးပေါ့၊ ကျူးမေသာ ငါ့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ရင် ချစ်သူချင်း အလှချင်း ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ချင်တယ်။’

ယင်းသို့ သူ့စိတ်ထဲက ကျူးမေကို တမ်းတစွာဖြင့် ရွှေ့တ်ပြောဆိုမိလိုက်သည်။

သည်တွင် သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဖျစ်ခန့် ဝင်ရောက်လာရလေသည်။ ထိုအတွေးက တခြားမဟုတ်ပါချေ။

သူ ရေးသားထားပြီးသော ဇိုးစားစာရွက်ကို ချစ်သူရှိနေပြီးသော အ.ထစ်ကျင်ချွေဖိန်အား ထုတ်ပြ အကြံဉာဏ်တောင်းဖို့ဟူသော အတွေးပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒါကြောင့် သူသည် ရှင်ရှင်ပျံ့ ဖြစ်တည်နေသော အ.ထစ်ကျင်ချွေဖိန်ထံ အကြည့်ရှုစိုက်ရောက်ကာ...

“ချွေဖိန်... ငါ့... ငါ့မှာလည်း ငါသဘောကျနေတဲ့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ အဲ... အဲဒါ သူ့ကိုပေးဖို့စာ ရေးပြီးပြီ၊ ကောင်းမကောင်း မင်းဖတ်ကြည့်ပြီး ဝေဖန်ပေးစမ်းပါ”

မထင်မှတ်သော ဆိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည့် အ.ထစ်ကျင်ချွေဖိန်တစ်ယောက် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

အခန်း (၄)

ကျော်ကြားသွားရသော စာတစ်စောင်

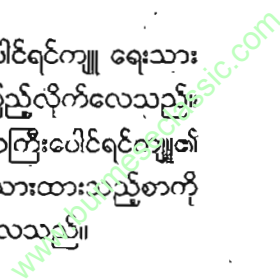
“ဟာ... ဗလကြီး တယ်ဟုတ်နေပါလား။ ကဲ ခင်ဗျားရေးထားတဲ့စာ ပြစမ်းပါဦး”

ထိုသို့ အ.ထစ်ကျင်ချွေဖိန်က ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူထံဆီက ဇိုးစားစာကို တောင်းယူလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ထုတ်ပြချင်လွန်းရှာနေရသော ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူမှာ ကပျာကယာပင် စားဖွဲ့ပေါ်က စာရွက်ကိုယူ၍ အ.ထစ်ကျင်ချွေဖိန်ထံ လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် ကျင်ချွေဖိန်သည် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူ ကမ်းပေးလာသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

သည်တွင် ကျင်ချွေဖိန်သည် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူ ရေးသားထားသော စာရွက်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အ.ထစ်ကျင်ချွေဖိန်သည် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူ၏ အဖွဲ့အနွဲ့ ပိုလွန်နေရသော ကဗျာလိုလို ရေးသားထားသည့်စာကို ဖတ်ရှုမိရင်းက ဝမ်းရွင်ကာ ကြိတ်ရယ်နေမိရလေသည်။

★ ဝမ်းသာ ★

ထိုသို့သော ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူ၏ ရိုးစားစာကို လူအများ မြင်တွင်းတွင် ကပ်ပြလိုက်လျှင် အားလုံး အူတက်အောင် ရယ်ကြ တော့မည်ဟု အထက်ကျင့်ချွေဖိန် ကွေးမိလိုက်လေသည်။

သို့သော် ရယ်ချင်စိတ်ကို ရင်တွင်းမနည်းမျှသိပ်ထားပြီး အထက်ကျင့်ချွေဖိန်က သုံးသပ်ချက်ကို ငုံ့လင်နေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ ရေးသားထားသည့်စာနှင့်ပတ်သက်၍ ချီးကျူး ထောပနာပြုစကား ဆိုလိုက်သည်မှာ...

“အာ... ဗလကြီး ရိုးစားစာအရေးအသားက ဘယ်သူမှ ယှဉ်မရအောင် ကောင်းနေတယ်၊ အဲဒါ စာထဲမှာပါတဲ့ ကျူးမေဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဆီ ဘယ်သူ သွားပေးမှာလဲ”

စူးစမ်းဟန်ဖြင့် လှမ်းမေးလာတော့ ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူက မဆိုးမတွမင် တုန်ပြန်ဖြေလိုက်သည်မှာ...

“သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင် ပေးပေးမှာပေါ့”

“ဟင် သူနဲ့ အဲဒီ ကျူးမေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ညီမဝမ်းကွဲတော်တယ်တဲ့”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထိုသို့ အထက်ကျင့်ချွေဖိန်က သဘောကျစွာဖြင့် ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ပြူးတိပြူးကြောင် ဖြစ်တည်သွားရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက အထက်ကျင့်ချွေဖိန်ထံ လှမ်းမေးလိုက်သည်က...

“မဟုတ်ကောင် အထက်၊ ဘာသဘောကျလို့ ရယ်ရတာလဲ”

မေးတော့ အထက်ကျင့်ချွေဖိန်သည် အရယ်ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး

“ဗလကြီး... ငါ ရယ်မိတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး

မိန်းမ ရှုပ်ပွေလွန်းတဲ့ သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်မှာ ညီမဝမ်းကွဲ ရှိနေ

တယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ပါဘူး၊ ကြည့်လည်းလုပ်ဦး၊ သူ တွဲနေ တဲ့ မိန်းကလေးများ ဖြစ်နေမလား”

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာတော့ သေချာတယ်”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော”

သည်နောက် အထက်ကျင့်ချွေဖိန်သည် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူထံ က စာအုပ်တစ်အုပ် ငှားယူပြီး အိပ်ခန်းထဲမှ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွား လေသည်။

ညပိုင်းရောက်တော့ သူ့အခန်းဆီသို့ အပြင်ထွက်ရာက ပြန် ရောက်လာတော့ သူ့ဌေးသားဝမ်းကျိစောင် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူ အိပ်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုစဉ်...

သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်က စားပွဲခုံတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ပြီး မှ အပြုံးရိမ်ဆောင်လျက် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူထံ ဝမ်းသာစကား တစ်ခွန်း လှမ်းဆိုလိုက်သည်မှာ...

“ဗလကြီး မင်းတော့ ငါ့ကို စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ

ပြုစုဖို့ နီးကပ်လာပြီနော်”

ယင်းဆိုစကားကြောင့် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရပြီး...

“ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် ပြောနေတာလဲ အစ်ကို ကျိစောင်”

သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်က ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ကာ...

“ဟင်း... ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်လဲဆိုတော့တာ အခု

ညနေပိုင်းမှာ ကျူးမေနဲ့ငါ ခြုံလယ်လမ်းမ သွားဆိုမိကြတယ်”

“ဟုတ်လား”

တဖတ်သတ် စွဲလန်းခုံမင်နေရသော ကျူးမေသတင်း ကြား

လိုက်ရသည်။ ဗလကြီးပေါင်ရင်က ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် သူ့ ထိုင်ခုံကို မရွေ့၍ သူ့ဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်အနား ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

ပြီး... သူ စကားတစ်ဝက်တပျက် ဖြတ်ကာ ရေနှေးကြမ်း ငဲ့သောက်နေမိရသော သူ့ဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်ထဲမှ ဆက်လက်ပြော ဆိုလာမည့်စကားကိုသာ ငဲ့လင့်နေမိရလေသည်။

သူ အဖြစ်သည်းလာမှန်း အကဲခတ်မိလိုက်ရသော သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်က ရွံလျက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို အချိန်ဆွဲ မော့ သောက်နေလေသည်။

နောက်ဆုံး... မအောင့်အီးနိုင်တော့သော ဗလကြီး ပေါင်ရင်က သူ့ဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်မှာ...

“အစ်... အစ်ကိုကျိုစောင် ဆက်ပြောလေ”

လောဆော်လို့ဆော်လာတော့ သူ့ဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်သည် လက်ထဲက လက်ဖက်ရည်ကြော့ပန်းခံလုံးလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ အသံ မြည်အောင် ချလိုက်လေသည်။

“ခွပ်”

ပြီးမှ သူ့အကြည့် ငဲ့လင့်စူးစိုက်နေရသော ဗလကြီးပေါင်ရင်က ထံ ရွှေပြောင်းရောက်ရှိသွားကာ...

“သူက ထူးထူးခြားခြား မင်းအကြောင်း မေးလာတယ်”

“ဟုတ်လား... ဘာတွေ... ဘာတွေ ကျူးမေက ထူးထူးခြား ခြား မေးလာသလဲ”

“ဪ... မင်းရဲ့ ကာယဗလဟာ ထုထုပြီး ခရာချင်စရာ ကောင်းတဲ့အကြောင်း ပြီးတော့ မင်း ဘယ်နယ်က ကျောင်းလာတတ် တဲ့အကြောင်း သူ့အကြည့်ရတာ မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေပုံပဲ”

“ဪ... ”

“ဒါနဲ့... ကျူးမေကို ပေးဖို့စာကော ရေးပြီးပြီလား”

“ရော... ရေးပြီးပြီ”

ဟုဆိုကာ ဗလကြီးပေါင်ရင်က မှာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ် လိုက်ပြီးနောက် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင် ခေါက်ထားသော စာရွက်ကို သွက်လက်စွာ လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

ပြီး... သူ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေရသော သူ့ဌေးသားဝမ်းကျိုစောင် ကို သူ့လက်ထဲကစာလွှာအား လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“ရော... အစ်ကိုကျိုစောင်”

“အင်း”

ဟုဆိုကာ သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်မှာ ဗလကြီးပေါင်ရင်က ထံ စာလွှာကို လှမ်းယူပြီး ဖတ်ချင်ဖောဖြင့် ကဗျာကယာ စာရွက်ခေါက် အား ဖြန့်၍ ဖတ်ရှုကြည့်မိလိုက်သောအခါ...

“ဟာ...”

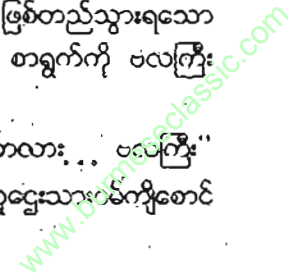
* * *

ရုတ်တရက် အံ့သြတကြီး ကျယ်လောင်စွာ သူ့ဌေးသားဝမ်းကျို စောင် ရေရွတ်လိုက်သည်ကို ထိပ်တိုက်ကြုံတွေ့လိုက်ရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်ရာ...

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အစ်ကို... ကျိဆောင်”

သည်တွင်... မျက်နှာ မကြည်မလင် ဖြစ်တည်သွားရသော သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်က သူ့လက်ထဲက စာရွက်ကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်က ပြန်ထိုးပေးလိုက်ရင်း...

“ငါ... ငါ့ကို မင်း နောက်ပြောင်လိုက်တာလား... ဗလကြီး” ထိုအခါ ဗလကြီး ပေါင်ရင်က သူ့ဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်

ပြန်ကမ်းပေးလာသော စာရွက်ကို လှမ်းယူ၍ ကြည့်လိုက်မိတော့...

“ဟင်... စာ... စာရွက်အလွတ်ကြီးပါလား၊ ဟာ... ဒါ ဒါဆို မဟုတ်... မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်... ကျွန်တော် ကျကျနုနု ရေးထားတဲ့ စာရွက် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မသိဘူး၊ ဒါ... ဒါ လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်အိပ်ခန်းထဲ အလစ်ဝင်ရောက်ပြီး စာရွက် အလွတ်ကြီးနဲ့ လဲလှယ်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

မကျေမချမ်းဖြစ်စွာ ထုတ်ဖော်ပြောလာတော့ သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင် သဘောပေါက်နားလည်သွားမိရပြီ...

“ဪ... ဒါဆို မင်းရေးထားတဲ့စာကို တခြားတစ်ယောက်က အလစ်ဝင်ရောက် လဲလှယ်သွားဆယ် ဆိုပါတော့”

“ဆိုပါတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ... ဒီကောင်တွေ သက်သက် ကျွန်တော့်ကို ဗရုတ်ကျသွားတာ”

“ဒါဆို မင်း ဒီစာရေးတဲ့အကြောင်း ဘယ်သူ သိသေးသလဲ” မေးတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အထစ် ကျင်ချွေဖိန် လာရောက်၍ စာအုပ်လာငှားရမ်းသွားကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်က စာရွက်ပျောက်သွားသည်မှာ ‘အ’ထစ် ကျင်ချွေဖိန် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ခန့်မှန်း ပြောဆိုလိုက်သည်။

သည်တော့... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကာ ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်ကာ...

“သူ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူထွက်သွားတုန်းက ကျွန်တော်ရေးတဲ့စာရွက် စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေတုန်းပဲ၊ ကျွန်တော့် အထင်ပြောရရင် ကျွန်တော် အပြင်ခဏထွက်တုန်း ပြတင်းပေါက်က

ကျော်ဝင်ပြီး စာရွက်အလွတ်နဲ့ လဲလှယ်ယူသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။

“မင်း... ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး အောက်ဆင်းသွားလို့လား”

“ဖွင့်တော့ မဖွင့်ခဲ့ဘူး၊ စေ့ထားခဲ့တာ”

“မင်း... ပြတင်းပေါက်တံခါး စေ့ထားတယ်ဆိုတော့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ယောက်က ဝင်နေတာသွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူတို့ စကားကောင်းနေခိုက်တွင် အိပ်ခန်းထဲသို့ ‘အ’ထစ် ကျင်ချွေဖိန်တစ်ယောက် ရေကြီးသုတ်ပြာဟန်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“ဗလကြီး... ဗလကြီး”

အလောတကြီး ခေါ်လာသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ‘အ’ထစ် ကျင်ချွေဖိန်ထံ ဝိုင်းရံပူပန်ကြစွာ ပြိုင်တူကြည့်မိလိုက်ကြလေသည်။

သည်တွင် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကာ သီးလိုစောဖြင့် ပြာလောင်ခတ်စွာ ဝင်ရောက်လာသော ‘အ’ထစ် ကျင်ချွေဖိန်ကို လှမ်းမေးလိုက်ရာ...

“ ‘အ’ထစ်... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

‘အ’ထစ် ကျင်ချွေဖိန်က သူ့အကျင့်အတိုင်း ‘အ’ထစ်စွာဖြင့်။

“ဗ... ဗလကြီး စာ... စာသင်ခန်းမှာ ကျောင်းသားတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေတယ်”

ထိုအခြေစကား ကြားလိုက်ရတော့ သူနှင့်တိုက်ရိုက် မပတ်သက်သောကိစ္စမို့ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စွာဖြင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ မျက်မှောင်ကြီးတစ်ချက် ကြိုက်မိသွားရပြီ...

“အဲဒါ... ငါနဲ့ ဘာပတ်သက်နေလို့လဲ”

သူ့စကား လေသံ မာကြောကြောရှိသွားသဖြင့် 'အ'ထစ် ကျင်ချွေဖိန်၏မျက်နှာ မကြည်မလင် ဖြစ်သွားချပြီး...

"ဟာ... ငါ... ငါ မင်းနဲ့ မပတ်သက်ရင် မင်းဆီ လာပြော စရာ မလိုဘူးကွ၊ ဒါဆို ငါ ပြန်မယ်"

စိတ်ကောက်စွာဖြင့် 'အ'ထစ် ကျင်ချွေဖိန် အိပ်ခန်းဆောင်ထဲ က ချာခနဲ လှည့်ပြန်ထွက်မည် အလိုငှာ၊ ဣန္ဒြေ မဆောင်နိုင်တော့ ဘဲ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူမှာ ကျင်ချွေဖိန်၏ ဘယ်လက်မောင်းရင်း ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း...

"နေ့... နေပါဦး 'အ'ထစ်ရာ ငါနဲ့ မပတ်သက်ဘူး ထင်နေမိလို့ ပါ။ အခု စာသင်ခန်းမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေတာ ငါနဲ့ ဘာပတ်သက် လို့လဲ"

စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေးလိုက်တော့ စိတ်တိုနေစဲ ဖြစ်တည်နေရ သော 'အ'ထစ်ကျင်ချွေဖိန်မှာ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ဆုပ်ဖမ်းထားမှု မှ ရုတ်တရက် ရုန်းဆန်လိုက်ပြီး...

"လွှတ်ကွာ... မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာ သိချင်ရင် အခုပဲ စာသင်ခန်းမှာ သွားကြည့်ပေတော့၊ ငါ သွားမယ်"

မကျေမနပ် ပြောဆိုပြီး 'အ'ထစ် ကျင်ချွေဖိန်တစ်ယောက် ကျွဲမြီးတိုစွာဖြင့် အိပ်ခန်းဆောင်ထဲက ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေ သည်။

ထိုစဉ် အသာငြိမ်ကုန်၍ နားစွင့်ထောင်နေမိရသော သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်က စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းကုတ်ဖွနေမိရသည်။ ဗလကြီး မေါင်ရင်ကျူထံ အကြံပြု ပြောဆိုလိုက်သည်မှာ...

"ကဲ... အခြေအနေမှန်သိရအောင် ငါတို့ စာသင်ခန်းထဲ သွားကြည့်ကြရအောင်"

ထိုအကြံကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက လက်ခံစွာဖြင့် ခေါင်း ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်ရပြီး...

"ဟုတ်ကဲ့"

သည့်နောက် သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းထဲမှ ကျောခိုင်းထွက် လာကြပြီး စာသင်ခန်းဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ထိုအခါ ကျောင်းသားတစ်စု စာသင်ခန်းရှေ့ရှိ စာသင်ကျောက်ပြားချပ်ကြီးနား တွင် တရုန်းရုန်း စုဝေးနေကြပြီး ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေကြသည်ကို သူတို့ ကြုံတွေ့လိုက်ကြသည်။

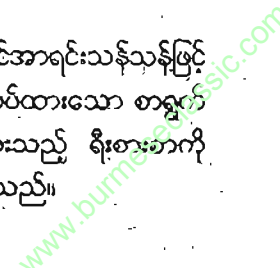
ဒါကြောင့် သူတို့ စိတ်ဝင်တစားရှိသွားကြဟန်ဖြင့် ထို ကျွတ်ကျွတ်ဆူညံနေကြသော ကျောင်းသားများထံ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိ သွားကြလေသည်။

"ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား... တို့ ဗလကြီးကတော့ ရိုးစား စာရေးတဲ့နေရာမှာ စံနမူနာ ယူထိုက်တယ်ဟေ့"

"ဟား... ဟား... ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ သို့... မနေနိုင် မထိုင်နိုင် အောင် သိပ်... သိပ်ချစ်ရပါတဲ့ ပုလဲဒေဝီ နတ်မိမယ်လေးရယ်၊ မင်းအချစ်ကိုရရင် မင်းကို ဗလကြီးအနေနဲ့ ထမိန်ထုတ်ပဲ ထမ်းရ၊ ဆမ်းရ၊ နွားတစ်ကောင်လို တံပိုးတပ်ပြီး ခိုင်းရင် ခိုင်းစေတော့၊ အစ်ကို လုပ်ပါမယ်"

"ဟီး... ဟီး... ဒီလို ယောက်ဖမျိုး ငါတို့ တော်စပ်ရရင် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဖိမ်ခပ်နေလို့ရပြီ"

ထိုသို့ ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ အာဘောင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ဆျောက်သင်ပုန်းနက်ကျောကြီးပေါ်ဝယ် ရေးကပ်ထားသော စာရွက် တို့ ကြည့်ရင်း ဗလကြီး၏ ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားထားသည့် ရိုးစားစာကို အမင် ပြက်ရယ်ပြုအော်ဟစ် ပြောဆိုနေလေသည်။

ဤသည်ကို ကျွန်ကျောင်းသားများက ပွဲကျွတ်ဖြင့် ဟားတိုက် ရယ်မောကြလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြုံတွေ့လိုက်ရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ရှက်ဒေါသထွက်ကာ ကြုံးဝါးအော်ဟစ်ရင်း စုပြုံနေသည့် ကျောင်းသားများကြားထဲ အတင်းတိုးဝှေ့ဝင်ရောက်ကာ ကျောက်သင် ပုန်းကြီးအနားသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ဟိတ်ကောင်တွေ၊ ပေါက်ကရတွေ အော်ဟစ်မနေကြနဲ့၊ မင်းတို့ ငါ့လက်ချက် အကုန်မိကုန်ကြမယ်”

ထိုသို့ အော်ဟစ်ကြုံးဝါး တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည့် ကျောင်းသားများ မီးခဲများ အား ရေနှင့် ပက်ဖျန်းငြိမ်းသက်သကဲ့သို့ ရှေ့ခနဲ တိတ်ဆိတ်သွားကြ လေသည်။

သည်တွင် ရှက်ဒေါသ မီးပွန်းနေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ သည် ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်ဝယ် ကပ်ထားသော စာရွက်ကို ဆွဲခွာ ယူလိုက်ရလေတော့သည်။

အခန်း (၅)

တံကြွမ္မာ၏သားကောင်

နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်း စာသင်ချိန်တော့ သူတို့ အတန်းပိုင် ဆရာသည် မနေ့ ညနေပိုင်းက စာသင်ခန်းထဲတွင် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ ဦးစားစာနှင့်ပတ်သက်၍ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြသောကိစ္စကို ဆူလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှက်လွန်း၍ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူများ မျက်နှာ ကြီး နီမြန်းလျက် စာသင်ခန်းပေါ်ဝယ် ခေါင်းကြီး တွင်တွင်ငုပ်လျှိုးနေရ သည်။

ကျန် ကျောင်းသားများကတော့ သဘောကျကြွစွာ ပြုံးစိပြုံးစိ လုပ်နေကြလေသည်။

သည်နောက်... ကျောင်ချိန်၊ အားလပ်ချိန်တို့တွင် အရှက်ကြီး ရှက်နေမိရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် အိပ်ခန်းထဲ အောင်းကာ နေလေတော့သည်။

သည်တွင် ကျောင်းသားများကိုလည်း တရင်းတန်း မလက်ဆဲ ဘဲ ခပ်တန်းတန်းနေလေသည်။

သို့သော် ... သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ခုံမင်စွဲမက်နေမရသော 'ကျူးမေ'ကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေမိရသည်။

သည်တော့... ကျူးမေနှင့် ဆက်နွယ်နေရသော သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်ထံက ကျူးမေနှင့် ပတ်သက်ရသည့်သတင်းကို ကြားချင် နေမိသည်။

သူ... ညနေခင်း အားလပ်ချိန်၌ ကာယလေ့ကျင့်မှု လုပ် ဆောင်ပြီး၍ ရေခိုးချိုးလိုက်သည်။

နောက်... သူ အိပ်ခန်းထဲရှိ စားပွဲခုံတွင်ထိုင်ကာ ကျူးမေ၏ ရုပ်သွင်ချောချောကို တမ်းတ မြင်ယောင်နေမိရလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

“ဘုန်း... ဘုန်း”

တံခါးနှစ်ချပ် ‘ဘုန်း’သံတို့ စဉ်ဆက်မပြတ် ပေါ်လာသဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားဒရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက...

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါကွ ဗလကြီးရ”

ပြန်ထူသံက သူ မျှော်လင့်နေမိရသော သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင် ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရ၍ သူ့စိတ် အလိုလို လှုပ်ရှားသွားရပြီး

“လာပြီ... အစ်ကို ကျိုစောင်”

“အေး”

သည်နောက် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် ထိုင်နေရာမှ ထ ကာ ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါး ကလန့်ကို ဖြုတ်၍ တံခါးဆွဲဖွင့် ပေးလိုက်လေသည်။

“ကို”

အပြုံးရိပ်ဆောင်လျက် သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်တစ်ယောက်

အိပ်ခန်းဆောင်ထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

“မင်းစာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှက်စိတ်မွန် အခန်းထဲ အောင်းနေတာ လား”

ပြောသည်အတိုင်း ဟုတ်နေသော်လည်း သူ ခေါင်းခါယမ်း၍ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... အစ်ကိုရာ”

သည်နောက်... သူတို့နှစ်ယောက် စားပွဲခုံတွင် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ် သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်သည် ညှိုးနွမ်းကျနေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ မျက်နှာထံ အကြည့်စူးစိုက်ရောက်ကာ...

“ဗလကြီး မင်း စိတ်ထိခိုက်ခံစားနေတာ ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ရော့... ငါကိုယ်တိုင် ရေးထားတဲ့စာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် စာရွက်ခေါက်တစ်ခု ကမ်းပေးလာတော့ စာအံ့တပြုဖြစ်ဟန်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက...

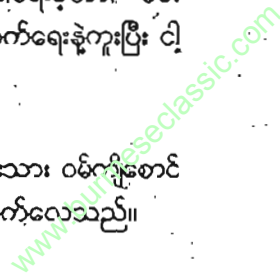
“ဘာစာလဲ အစ်ကိုကျိုစောင်”

စူးစူးစွာ မေးလာတော့ သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်က အဓိပ္ပာယ် ဒါပါ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟင်း... ဟင်း။ ဘာစာရမှာလဲ၊ ကျူးမေကိုပေးဖို့ စာလေ၊ မင်း ရှက်စိတ်မွန်ပြီး စာမရေးနိုင်မှန်းသိပြီး ငါရေးခဲ့တာ၊ မင်း ဆက်ကြည့်၊ မင်းကြိုတယ်ဆိုရင် ဒီစာကို မင်းလက်ရေးနဲ့ကျူးပြီး ငါ ပြန်ပေး၊ ငါ ကျူးမေကို သွားပေးမယ်”

“ဟုတ်က”

ဟုဆိုကာ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူမှာ သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင် ကမ်းပေးလာသော စာရွက်ခေါက်ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

"တ... ငါလည်း အပြင်ထွက်စရာရှိတယ်၊ မင်းကြိုက်ရင် ဒီည ပြီးအောင်ကူးရေးထား၊ မနက်ဖြန် ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုတော့ ငါ ကျွေးမေဆီ သွားဖို့ပေးမယ်"

"ဟတ်ကဲ့"

သည်နောက်တော့... သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်သည် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိပ်ခန်းဆောင်ထဲက ကျောခိုင်းထွက်ခွာ သွားလေသည်။

ထိုအခါ... ဣန္ဒြေဆောင်နေမိရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ သည် သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင် ပေးခဲ့သော ဇိုးစားစာကို ကပျာကယာ ဖြန့်၍ ဖတ်ရှုမိလိုက်လေသည်။

တကယ်လည်း... အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူပီပီ စာအရေး အသား ကောင်းနေရသော သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်၏ ဇိုးစားစာကို လွန်စွာ သဘောကျနှစ်ခြိုက်သွားရလေသည်။

"ဟာ... အစ်ကိုကျိုစောင်ရဲ့ စာအရေးအသား တယ်ကောင်း ပါလား၊ အပြောကောင်း၊ အရေးကောင်း၊ ရုပ်ရည်ချောတဲ့သူမို့ ဇိုးစားတွေ ဖို့လိုပေါ့နေရတယ်ထင်တယ်၊ ဟင်း... ဟင်း"

ယင်းသို့... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် သူဌေးသား ဝမ်းကျို စောင်ကို ချီးကျူးထောပနာ ပြုလိုက်မိလေသည်။

သည်နောက်...

သူ တက်ကြွစွာဖြင့် သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်ပေးခဲ့သော ဇိုးစား စာကို လက်ရေးလက်သားလှလှဖြင့် စာရွက်ဖြူတစ်ခုပေါ်ဝယ် ကူး လေသည်။

ပြီးလျှင်... သူ ကူးရေးပြီးသောစာကို တစ်ဖန် ဖတ်ရှုပြီးနောက် အလိုလို ကြည်နူးပီတိပွားနေမိရလေသည်။

နောက်... သူ့အိမ်ထဲဝယ် လှပတောက်ရှိုင်းနေရသော အပြုံး တစ်ပွင့် ဆင်မြန်းနေရသော ကျွေးမေ၏ မျက်နှာလေး ထင်ပေါ်လာရ လေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်တော့ သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင် ရောက်ရှိလာပြီး ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ကျွေးမေသော စာရွက်ကိုယူ၍ ထုံးစံအတိုင်း ဗလကြီးထံ လဲကျန်တွင် ပြန်ပေးမည်ဟု အကြောင်းပြ ကာ ငွေအချို့ ချေးသွားပြန်လေသည်။

အရင်အချိန်ကဆိုလျှင် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်ကို ငွေချေးချင်မှ ချေးမည်ဖြစ်လေသည်။ အခု သူ ကျွေးမေအချစ်ကို မျှော်လင့်နေသူဖြစ်သဖြင့် ထိုအရေးကို ထောက်ရှုလျက် တွန့်ဆုတ်နေရသော ချေးငွေအား လျော့လျော့လျူ လျူ ထုတ်ချေးမိလိုက်ရလေသည်။

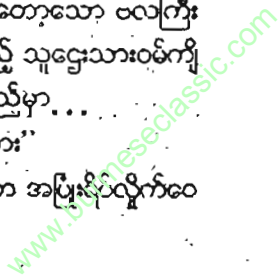
ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် ကျွေးမေ ကို တမ်းတမြင်ယောင်မိရင်း အတွေးဝက်ဘာထဲမှာ ကျွေးမေနှင့် လက်တွဲလျက် ချစ်ပွဲနဲ့နေမိရလေသည်။

သို့နှင့်... ည မှောင်ရီပျိုးစအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့ အိမ်ခန်းဆီသို့ လေတချွန်ချွန်ပြုကာ သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင် တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ထိုအခါ... ကြိတ်နှိတ်ချိုသိပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့သော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက ကျေနပ်ရိပ်ဆင်းထင်လာပုံရသည့် သူဌေးသားဝမ်းကျို စောင်ထံ ရောက်မဆိုက်ပင် လှမ်းမေးလိုက်သည်မှာ...

"အစ်ကိုကျိုစောင်... အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား"

သည်တွင်... သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်က အပြုံးရိုသလိုက်စေ ခွာဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး...

“အေး... မင်းတော့ ငါ့ကို စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ ကျွေးမွေးပြုစုရမယ့်အချိန် ရောက်လာတော့မယ်”
ယင်းအဖြေစကား ကြားလိုက်ရတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားရပြီး...

“ဘာ... အစ်ကိုကျီစောင် ကျူး... ကျူးမေက စာဖတ်ပြီး ကျွန်... ဟုတ်အတွက် အဖြေပြန်ပေးလိုက်လို့လား”
ပြောတာ... မိန်းမတို့သဘော နောမကျေသေးသော စကား ကြားလိုက်ရအည့် သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်က စိတ်တိုသွားရဟန် ဆောင်လိုက်ရင်း...

“ဟာ... ဗလကြီး ဘယ်မိန်းကလေးမျိုးက ရိုးစားစာကို ချက်ချင်းဖတ်ပြီး ချက်ချင်း ချစ်အဖြေပေးခဲ့တာ ရှိဖူးလို့လဲ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ... ငါ့ကို အစ်ကိုကျီစောင်က စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ ကျွေးမွေးပြုစုရတော့မယ်လို့ ပြောရတာလဲ”

“ဟ... မင်းရဲ့အခြေအနေ ကောင်းလာမယ့်အရေး အကဲခတ်မိလို့ ငါ ကြိုနှိမ့်ဖတ် ပြောလိုက်ရတာပဲ၊ မင်းကို အဖြေပေးဖို့အတွက် နောက်အပါတ် ကျောင်းပိတ်ချိန် နံနက်ပိုင်းကို နဂါးဖြူကန်တော်ကြီးက စားတော်ဆက်မှာ ကျူးမေတစ်ယောက် စောင့်နေမယ့်အကြောင်း မှာထားတယ်”

“ဟာ... ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘဲ ငါ ပြောပါ့မလား၊ ဒါကြောင့် နိမိတ်ကောင်းကြောင်း စကားထုတ်ဖော်ပြောရတာပဲ၊ မင်းရင်ထဲမှာ နှစ်ကူးပွဲတော် လှည့်မနေဘူးလား”

“ဟာ... သိပ် လှည့်နေတာပေါ့၊ နှစ်တော် အရမ်းပျော်

တယ်၊ အစ်ကိုကျီစောင်”

“ဟား... ဟား၊ မင်း နောက်ကို ဒီထက် ပျော်စရာတွေ ကြုံတွေ့လာရဦးမှာပါ”

“အဲဒီတော့... အစ်ကိုကျီစောင်ကို စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ ညှဉ်ခံကျွေးမွေးပြုစုတာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ”

“ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား... ဟား”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဟားတိုက်ရယ်မောသံတို့ ဆူညံစွာ ဖြန့်ကျက် လွှမ်းခြုံသွားရလေတော့သည်။

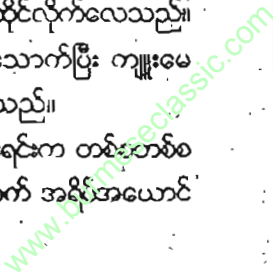
ဈေး ရက်၊ လ ဆိုသောအရာသည် အမြဲရွေ့ပြောင်းနေသော အရာမို့ တစ်နေ့နံနက် ကျူးမေ ချိန်းဆိုထားသည့် အချိန်သို့ မသွေမသွေ ရောက်ရှိလာရလေသည်။

သို့နှင့်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် ရှိုးအပြည့် ပြင်ဆင်ပြီး နဂါးဖြူကန်တော်ကြီးသို့ မျှော်လင့်ကြီးစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ရလေသည်။

သူ... ကျူးမေ အချိန်းအချက်ပြုထားသော စားသောက်ဆိုင်ရှိ ယခင်က ထိုင်ခဲ့ဖူးကြသည့် ကန်ဘက် မျက်နှာပြု ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်နားရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်လေသည်။

သူ စားသောက်ဖွယ်အချို့ကို မှာယူစားသောက်ပြီး ကျူးမေ အလားကို လည်တဆန့်ဆန်ဖြင့် မျှော်လင့်နေမိသည်။

ထိုသို့... သူ မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်ဆိုင်းရင်းက တစ်ဘက်စခြင် နေထိုင်ချက်သွားသည့်တိုင် ကျူးမေတစ်ယောက် အင်္ဂါအယောင် ဖင် လုံးဝ ပေါ်မလာပါချေ။

သူ ထိုင်စားသောက်နေသော စားတော်ဆတ်လည်း ပိတ်ဖို့ တံခါးချစ်များ ရွေ့လျားပိတ်စပြုနေသောကြောင့် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် အခွင့်အရေးမရှိတော့သဖြင့် ကျသင့်ငွေကို ရှင်းလင်းပြီး ညလေတဖြူးဖြူး တိုက်ခိုက်နေသည့် နဂါးဖြူကန်တော်ဘောင်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့လေသည်။

“အင်း... ကျူးမေ ချိန်းထားတဲ့ ကတိအတိုင်းတော့ ဒီကို ရောက်လာမှာပဲ ငါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စောင့်ရမယ်တာဝန်က ငါ့တာဝန်ပဲ”

ယင်သို့... သူ ရွှေ့တင်ပြောဆိုပြီးနောက် သစ်ပင်ကြီးအောက် ဘက်တွင်ရှိသော ကျောမို့ကျောက်ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ရောက် ထိုင်လိုက်လေသည်။

ပြီး... သူ ရွှေ့အိုရောင် ဆည်းသာအလင်းရောင်အောက်တွင် တမူ ထူးခြားစွာ လှပလျက်ရှိသော ကျောက်ဖြူနဂါးပုံကြီးနှင့် နဂါးများ ရေပန်းဆီသို့ တမေ့တမောကြည့်ရှုနေမိလေသည်။

သို့သော်... သူ့အာရုံထဲမှာတော့ မိန်းမချောလေး ကျူးမေ၏ အလှကွန်ယက်က လှမ်းခြုံလျက်ရှိနေလေသည်။

သူ မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်စားရင်း နောက်ဆုံးတော့ အချိန် သွား ကုန်ဆုံးပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်သို့တိုင် ရောက်ရှိသွားရလေသည်။

သည့်နောက်... သူ လက်လျှောက် ကျောင်းတည်းခိုဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့... မိုးလင်း၍ နံနက်ခင်း အစာပြေ စားသောက်ရန်အတွက် စားသောက်ဆိုင်ဆောင်သို့ ရောက်တော့ ဗလကြီး တစ်ယောက် ချစ်သူချိန်းဆို၍ နဂါးဖြူကန်တော်ကြီးတွင် သွားရောက် စောင့်ဆိုင်းခဲ့သည်မှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တိုင်ခဲ့သည်သတင်း ပြန်နဲ့

ထင်ပေါ်နေကြောင်း သိရှိလိုက်ရလေသည်။

တချို့က သူ့ကို နောက်ပြောင်ကျိစယ်ကြလေသည်။ တကယ်လည်း ဟုတ်နေသဖြင့် ဗလကြီးသည် မည်သည့်စကားမျှ မဖြောင့်တော့ဘဲ လျစ်လျူရှုကာ အိပ်ခန်းဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

သူ ချိန်းဆိုထားလျက်နှင့် ကတိမတည်စွာ ရောက်မရှိလာသော ကျူးမေအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေရလေသည်။

ထိုစဉ်... သူ့ထံဆီသို့ အောင်သွယ်တော် သူဌေးသား စမ်ကျိ စောင် ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဗလကြီး... မနေ့က ကျူးမေနဲ့ တွေ့ခဲ့လား”

မေးလာတော့ ခံပြင်းစိတ် ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်သွားရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကမူတ

“ဘယ်ကလာ ကျွန်တော် နဂါးဖြူကန်တော်ကြီးမှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော် ထိုင်စောင့်ခဲ့တာတောင် ကျူးမေ သူ ချိန်းဆိုတဲ့ ကတိအတိုင်း မလာခဲ့ပါဘူး”

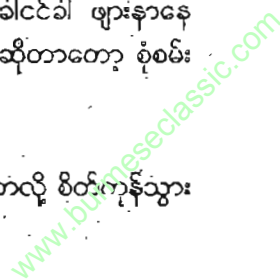
“ဟင်... ဒါ... ဒါဆို သူ ဘာကြောင့် ချိန်းဆိုပြီး မလာတဲ့ အကြောင်းကို ငါ သွားမေပေးပါမယ်”

“မေးမနေပါနဲ့တော့ အစ်ကိုကျိစောင်ရယ်၊ သူ မလာချင်လို့ မလာတာဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ သူများ ကောက်ခါငင်ခါ ဖျားနာနေသလား၊ ကျန်းမာရေး တစ်ခုခု ချို့ယွင်းသလားဆိုတာတော့ စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ဦးမှပေါ့”

“ဒါတော့လည်း အစ်ကိုသဘော”

“ဘာလဲ... ချိန်းတဲ့အတိုင်း ကျူးမေ မလာလို့ စိတ်ကုန်သွားပြီလား”

မေးတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးမှ...

“စိတ်တော့ မကုန်ပါဘူး သံသယဝင်မိရတာပါ”

“ဟေ... ဘယ်လို သံသယဝင်မိရတာလဲ”

“သံသယ ဖင်မိတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး ကျူးမေ ကျွန်တော် အပေါ် သံယောဇဉ် ရှိ မရှိ ဆိုတာပဲ”

“အေးလေ... ဒါကြောင့် သူ့ ချိန်းတဲ့ရက်က ဘာကြောင့် မလာနိုင်သလဲဆိုတာ မေးကြည့်ဇော့ မင်း သံသယဝင်နေတာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကြီး သိလာရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကဲ... ဗလကြီး ဘာမှ စိတ်ဓာတ်ကျမနေနဲ့ ငါ ညနေ ကျောင်းချိန်ပြီးရင် သွားမေးပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သည်နောက် သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျိစောင် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိပ်ခန်းဆောင်က ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သိပ်မကြာပါချေ... သူ့ဆီသို့ တိဗက်နယ်ကျောင်းသား ရှိချန် တစ်ယောက် မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုစဉ် ရှိချန်က စိတ်မကောင်းသည့်ဖီလသံဖြင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ စကားဆိုလာသည်မှာ...

“ဗလကြီး... ငါ ကြားရတဲ့ သတင်းအတိုင်းဆိုရင် မင်းဟာ ကျူးမေအတွက် တော်တော် ဒုက္ခခံနေရပါလား”

ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက သက်ပြင်းတစ်ချက် လျှို့ဝှက်ချလိုက် ပြီးမှ...

“အေး... ငါ.. ငါ သူ့ကိုမှ တန်းတန်းစွဲ သံယောဇဉ်ရှိနေမိ

တာကိုး”

“အင်း... မင်း အဲဒီလို သဲသဲမဲမဲ စွဲရစ်အောင် ကျူးမေက လှည်း အစော့် ချောလှနေတာကိုး ဒါပေမယ့် ငါတစ်ခု သတိပေးချင် ပဲယ်”

ယင်းဆိုစကားကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ မျက်လုံးအစုံ တို့ ဝင့်ကျယ်သွားရပြီး...

“မင်း... ဘာ သတိတစ်ခု ပေးချင်တာလဲ”

သိလိုစောဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်တော့ ရှိချန်က သက်ပြင်း ခပ်မျှင်း မျှင်း ချလိုက်ပြီးမှ...

“မင်း... သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်ကို သိပ်ယုံကြည်၊ စိတ်မချ နဲ့ဆိုတဲ့ သတိတစ်ခု ပေးချင်တာပဲ”

“အေးငါ”

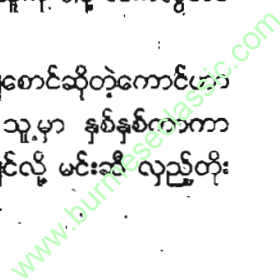
“အခု... ကျူးမေဟာလည်း သူ့ညီမဝမ်းကွဲဆိုတာကော သေချာလိုလား”

“သူပြောတာပဲလေ”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ ငါ ကြားကြားနေတာတော့ အဲဒီ ကျူးမေ ဟာ သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်ရဲ့ အပျော်တွဲတွဲနေတဲ့ မိန်းမတွေက တစ်ယောက်လို့ ပြောနေတယ်”

“ဟာ... တဇာယ် ဟုတ်ရင် သူ့ချစ်သူကို ငါနဲ့ လက်လွတ်ခံ အောင်သွယ်ပေးမလား”

“ဒီမယ် ဗလကြီး သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ မိန်းမတွေ မှီလိုပေါက်နေတဲ့ အကောင်ပဲ၊ သူ့မှာ နှစ်နှစ်ကာကာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ အဲဒီတစ်ယောက် ခွာထုတ်ချင်လို့ မင်းဆီ လှည့်တိုး ထည့်တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

★ ချစ်သူမိတ်ဆွယ် ★

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်”

“ဘာကြောင့် ထင်တာလဲ”

“ကဏ္ဍမဟော သိပ်ချောသိပ်လှနေတော့ သူ လက်လွတ်ခံမှာ တော့ မဟုတ်ဘူး”

ဖင်းဆိုစကားကြောင့် ရှိချန်သည် တစ်ချက် ရယ်သွမ်းသွေး လိုက်ရင်း...

“ဟင်း... ဟင်း၊ ဗလကြီး သူဌေးသားမှာက ကဏ္ဍမမလို ချောလှလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ထုနဲ့ဒေး ရှိနေရင်ကော”

“ဒါတော့ မသိဘူးကွ”

စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ တစ်ယောက် စိတ်ပျက်စွာ ရေရွတ်ပြောဆိုမိလိုက်သည်။

“ငါ ကြိုတင် သတိပေးတာပါ။ တစ်နေ့ ရိုးသားနဲ့ချာတဲ့ မင်း လည်စင်းခဲရတဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့သားကောင်ဘဝ ရောက်မသွားအောင်လို့ ပါ”

“မင်း... မင်း သတိပေးသလို သားကောင်ဘဝမျိုး လုံးဝ မရောက်စေရဘူး”

“အေး... အဲဒါပဲ ငါ ကြားချင်ပါတယ်၊ ငါ သွားမယ်”

“အေး”

ဟုဆိုကာ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူမှာ မကျေနပ်ဖြစ်တည်စွာဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်မိသည်။

သည်နောက်... တိဗက်နယ်သား ရှိချန်တစ်ယောက် နှုတ် ဆက်ပြီး ဗလကြီး၏ အိပ်ခန်းဆောင်ထဲက ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွား လေသည်။

သည်တွင်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် ကျောခိုင်းထွက်ခွာ

သွားသော ရှိချန်၏ကျောပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းမောကြီး တစ်ချက် ရှည်လျားစွာ ချလိုက်လေသည်။

ရှိချန်ပြောသလို ကဏ္ဍမမဟော သူဌေးသားရဲ့ချစ်သူတစ်ယောက် မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ မိုးနတ်မင်းကြီးထံ လှမ်းဆုတောင်းမိလိုက်ပါသည်။

၇

အခန်း (၆)

ဝဒုတ္တကြာနှင့် အစဉ်စာ

“ဗလကြီး မင်း ဘာမှ စိတ်မပျက်နဲ့တော့ သူချိန်တာ မလာနိုင်တာ ကောက်ခါင်ခါ ခေါင်းအရမ်းကိုက်လို့တဲ့။ အဲဒီအတွက် သူ စိတ်မကောင်းဘူးတဲ့”

ထိုသို့ အိပ်ခန်းဆောင်ထဲ ဝင်ရောက်လာသော သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်သည် ကျွမ်းမောက်က ချိုယွင်းသွားရသည့်အကြောင်းကို ဗလကြီးပေါင်ရင်ကူထံ ထုတ်ဖော်ပြောပြလာလေသည်။

သည်တော့... ရင်ထဲက အဖုအထစ်ဖြစ်တည်နေရသော မကျေနပ်မှုတို့ နေထိသည်နှင့်သဖွယ် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကူ၏ရင်ထဲမှ ရုတ်ချည်း လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်သွားရလေသည်။ ပြီး... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကူသည် အပြုံးရိပ် ဖြတ်သန်းနေရသော သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်ထံ အကြည့်စူးစိုက်ရောက်ကာ...

“ကျွန်တော် နဂါးဖြူကန်တော်ကြီးမှာ ကျွမ်းမေ ရောက်လာနိုး ရောက်လာနိုးနဲ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရတဲ့ကိစ္စ အကြောင်း ဘာပြောသလဲ”

မေးတော့ သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်က အားပါစွာ စကားဆိုလာသည်မှာ...

“ဟာ... အဲဒီလို မင်း အနစ်နာခံပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ နဂါးဖြူကန်တော်ကြီးမှာ စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့အကြောင်း ကြားသိလိုက်ရတဲ့ ကျွမ်းမေမှာ မင်းအပေါ် ပိုပြီး ကရုဏာသက်သွားရတယ်။ အဲဒီအတွက်တဲ့ သူ့ စိတ်ထိခိုက်စွာ ခံစားနေရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မင်း သူနဲ့ အတူနီးစပ်ဖို့ အခြေအနေတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာရတယ်”

ယင်းဆိုစကားကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကူတစ်ယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရပြီး...

“အတူနီးစပ်ဖို့ အခြေအနေတစ်ခု ဘယ်လိုပေါ်ပေါက်လာရသလဲ”

စူးစမ်းဟန်ဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်တော့ သူဌေးသားဝမ်းကိုစောင်က တက်ကြွဟန်ဖြင့် ဆိုလာသည်မှာ...

“လာမယ့်လထဲမှာ ကျောင်းသုံးရက် ဆက်ပိတ်ဖို့ ရှိတယ်။ မင်း ဂရုထားမိသလား”

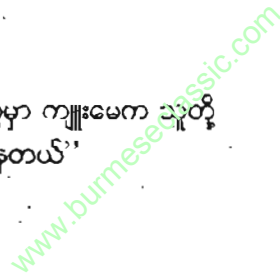
မေးတော့ ပြကွဒိန် ကြည့်လေ့အကျင့်ရှိသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကူမှာ လာမည့်လထဲတွင် ကျောင်းပိတ်ရက် သုံးရက် ဆက်တိုက် ရှိနေသည်ကို ကြိုတင်သိရှိပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဒါကြောင့်... သူ့ ဂရုထားမိကြောင်း ခေါင်း ဆိတ်ခနဲ ညိတ်မိလိုက်ရပြီး...

“ထားမိပါတယ် အစ်ကို့ကိုစောင်”

“အေး... အဲဒီ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ကျွမ်းမေက သူတို့ရွာ ပွဲတော်ကို အတူလိုက်ခဲ့ဖို့ မင်းကို ခေါ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား”

★ ဖုတ်တယ်

ဟု ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ စိတ်လှည့်ရှားစွာဖြင့် ဆိုလိုက်မိသည်။ သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ညီတ်လိုက်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီအချိန်ကျရင် မင်း သူနဲ့ နီးကပ်စွာ နေရတော့၊ မင်း ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ အခွင့်အရေး အများကြီးရတာပေါ့”

ထိုသို့ အခွင့်အရေးစကား ကြားလိုက်ရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျတစ်ယောက် ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်တည်သွားရလေသည်။

“အေးရာ... အဲဒီ ကျောင်းပိတ်ရက် ပြန်ပြန်ရောက်ပါစေလို့ မိုးနတ်မင်းကြီးထံ ဆုတောင်းနေရမှာပဲ”

“ဟား... ဟား ဗလကြီးရာ ဆုတောင်းစရာ မလိုပါဘူး။ အချိန်ပဲ ရောက်ရှိတန်ခိုင် ရောက်လာရမှာပဲ”

တကယ်လည်း... တရွေရွေ ကုန်ဆုံးနေရသော အချိန်ကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ တက်ကြွရွှေ့လင့်နေရသည့် ကျောင်းပိတ်ရက် ရှည်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာရလေသည်။

သို့နှင့်... သူဌေးသားဝမ်းကျီစောင် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျတို့ သည် ရွှင်မြို့လုပ်နေရသော ကျေးရွာအထူး လိုဟန်မြို့ကြီးနှင့် (၁၀)လီမုစေးသော ကျေးရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

စင်စစ်တော့... ကျေးရွာ၏ မိခင်ဘက်က အမျိုးအနွယ်တို့ သည် ထိုကျေးရွာသူရွာသားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်... ၎င်းကျေးရွာသည် အများစုမှာ ‘ယီ’ တိုင်းရင်းသားများ အများဆုံး နေထိုင်ကြသည်။

‘ယီ’ တိုင်းရင်းသား ကျေးရွာဟူ၍ပင် ခေါ်ဆိုနိုင်လေသည်။ သူတို့ ၎င်း ‘ယီ’ တိုင်းရင်းသားကျေးရွာ ရောက်မိကြတော့မှ

ရှုခင်းရှုကွက် ထူးဆန်းလျှင်ရှိနေရသော ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ လှေလာကြည့်ရှုခွင့်ရလေသည်။

၎င်း ‘ယီ’ ကျေးရွာ၏ အောက်ဘက်တွင်ရှိသော ကျောက်ဆောင်တော ရှုခင်းမှာ သဘာဝဖန်တီးရှင်၏ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်လွန်းရသည့် အနုပညာ လက်ရာများပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကျေးရွာ၏ မျိုးဆက်နွယ်ဖြစ်သော ကျေးမေက ဧည့်သည်တော်အဖြစ် လိုက်ပါလာကြသည့် သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျတို့ကို ထူးဆန်းစွာ သဘာဝဖန်တီးရှင်၏ လက်ရာမြောက်စွာ ထုဆစ်ထားသည့် မိန်းမပျိုပုံ တစ်ကိုယ်လုံးဖြစ်တည်နေရသည့် ကျောက်တောင်ထွတ်တစ်ခုထံ လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြရင်း...

“အစ်ကိုတို့ အဲဒီတောင်ထွတ်ဟာ မိန်းမပျိုတစ်ဦး ကနွဲ့ကယ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ပုံနဲ့ မတူဘူးလား”

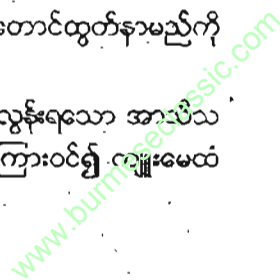
ပြောတော့ မိန်းမပျိုပုံသဏ္ဍာန် လက်ရာမြောက်စွာ သဘာဝဖြစ်တည်နေရသော တောင်ထွတ်ကို စိတ်ဝင်စားစား ငေးစိုက်ကြည့်နေမိကြသည့် သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျတို့ ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်မိလိုက်ကြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... တစ်ကယ် ပန်းပုအကျော်အမော်တစ်ယောက် ထုဆစ်ထားသလား အောင်းမေ့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုတို့စောင်၊ အဲဒီတောင်ထွတ်နာမည်ကို ‘အစည်မာ’ လို့ ခုညီခေါ်ကြတယ်”

သည့်တွင်... သူမနှင့် စကားပြောချင်လွန်းရသော အာယီသ ထန်ထန်နေရသည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျက ကြားဝင်၍ ကျေးမေထံ မေးလိုက်သည်မှာ...

★ မျက်နှာ

“ကျူးမေ... ဘာလို့ အဲဒီတောင်ထွတ်ကို အစည်မာလို့ မိန်းကလေးနာမည် မှည့်ခေါ်ကြရတာလဲ”

ထိုအမေးကြောင့် ကျူးမေက ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ အပြုံး ပန်းလှလှတစ်ပွင့် လှစ်ချွေပြုလိုက်ရင်း...

“ဘာလို့ အစည်မာလို့ အဲဒီတောင်ထွတ်ကို မှည့်ခေါ်ရသလဲဆို တော့ တစ်ခါနီးက ဒီကျေးရွာမှာ နတ်သမီးရှုံးလောက်အောင် လှပလွန်း ခဲ့တဲ့ အစည်မာဆိုတဲ့ မိန်းမချောမိန်းမလှလေးတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ တယ်။ သူ့ကြောင့်ပဲ သုံးပြည်ထောင် မင်းသားသုံးပါးတို့ သူ့ကို လက်ဝယ်ရယူဖို့ လှယက်ကြရင်း စစ်မက်ဖြစ်ပွားခဲ့ရတယ်။ ဒါကို သံဝေဂလည်းရ အထိုဗီလည်း ပါလာပုံရပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အစည်မာတ သီလရှင်ဘဝ ကူးပြောင်းသွားတယ်”

“ဟင်” “ဟာ”

စိတ်ဝင်တစား စူးစိုက်နားစွင့်ထောင်နေကြသော သူဌေးသား ဝမ်ကျီစောင်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတို့ နှုတ်အသီးသီးမှ နုမေျာ အံ့ဩမှု အာမေဋ်တိုက်ယစ် ရေရွတ်မိလိုက်ကြလေသည်။

သူဌေးသား ဝမ်ကျီစောင်က ဝေဖန်သုံးသပ်စကား ဆိုလိုက် သည်မှာ...

“ကျေးဇူး အဲဒီအစည်မာဆိုတဲ့ နတ်သမီးရှုံးလောက်အောင်လှတဲ့ မိန်းမချောလေးဟာ မင်းသားတွေရဲ့ လောဘဇော ထက်သန်ကြပြီး စစ်မက်ကြီး ဖြစ်ပွားကြတတ်ကို ကြုံတွေ့ပြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ပြီး သူ့အလှကြောင့် အများဒုက္ခရောက်ကြတာကို သံဝေဂတရား ရသွားပုံ ရတယ်”

ကျူးမေက အသာအယာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“အစ်ကိုကျီစောင် ပြောသလို ဟုတ်မှာပေါ့ အဲဒီ အစည်မာရဲ့

ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ တောင်ထွတ်ဟာ သွားတူနေတဲ့အတွက် အစည်မာ တောင်ထွတ်လို့ မှည့်ခေါ်ခေါ်ကြတယ်လို့ ရှေ့အစဉ်အဆက် လူကြီး တွေ လက်ဆင့်ကမ်းပြောလာတဲ့စကားပါပဲ”

“ဪ”

ဟု သူဌေးသား ဝမ်ကျီစောင်၏နှုတ်က ရေရွတ်မိလိုက်လေ သည်။

ထိုအခိုက်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် ထူးဆန်း ပြောင် မြောက်စွာ သဘာဝဖြစ်တည်နေသော တောင်ထွတ်တစ်ခုထဲ လက်ညှိုးထိုး ညွှန်ပြလိုက်ရင်း...

“ကျူးမေ... ဟို ကြာပွင့်လို့ အထပ်ထပ်ဖြစ်နေတဲ့ တောင်ထွတ်ကလည်း တကယ်ကို အံ့ဩစရာပဲနော်”

ထိုအခါ ကျူးမေ၏အကြည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ညွှန်ထိုးပြ နေသော တောင်ထွတ်ထံ ရွှေပြောင်းရောက်ရှိသွားရလေသည်။

ထိုစဉ်... သူဌေးသား ဝမ်ကျီစောင်က သူမထံ သီလိုဇောဖြင့် လှမ်းမေးလာသည်က...

“ညီမ... အဲဒီတောင်ထွတ်ကြည့်ရတာ ကြာပွင့်ကြီးတစ်ပွင့် ပွင့်အာဇာပုပုနေသလိုပဲနော်”

ထိုဆိုစကားကြောင့် သူမ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီလို ကြာပန်းပွင့်နဲ့တူတဲ့အတွက် သူ့ကို ပဒုမ္မာကြာတောင်ထွတ်လို့ အမည်မှည့်ခေါ်ပေးထားတာပေါ့”

သည်တွင်... သူဌေးသား ဝမ်ကျီစောင်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတို့ ပြိုင်တူခေါင်းညှိတ်မိလိုက်ကြလေတော့သည်။

* * *

သို့နှင့်... သူတို့သုံးယောက် ထူးဆန်းလှပစွာ ဖြစ်တည်နေကြ သော ကျောက်ဆောင်တောက်ကို ဖြတ်သန်းကြရင်း ကျောက်ဆောင်များ ပိုင်းရဲလျက်ရှိသည့် ရေကန်ကြီးတစ်ကန်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ရေကန်ကြီးအတွင်းရှိ ရေပြင်မှာလည်း ဖန်သားသဖွယ် ကြည်လင်လွန်းလျက်ရှိနေရသောကြောင့် ရေကန်အတွင်း အောက်ပိုင်း အခြေအနေကို ပီမြင်စွာ လှမ်းမြင်တွေ့နေရလေသည်။

၎င်း ကျောက်ရေကန်ကြီးအတွင်းဝယ် ရွှေဝါရောင် ငါးကြီးများ ကူးခတ်ဆော့ကစားနေသည်ကို သူတို့ ကြည့်နေစွာ လှမ်းမြင်တွေ့နေရ လေသည်။

ပြီး... ၎င်း ကျောက်ရေကန် အောက်ဆုံးတွင်လည်း ကျောက် ချွန်၊ ကျောက်စွယ်များနှင့် စိမ်းညိုသော သစ်ပင်များတို့ကို လှပစွာ လှမ်းမြင်တွေ့နေရလေသည်။

ထိုစဉ်... စကားတတ်လွန်းရသော သူဌေးသားဝမ်းတို့စောင် က ချီးကျူးခိုင်းနှိုင်းစကား ထုတ်ဖော်လိုက်ရသည်မှာ...

“အင်း ကျောက်ဆောင်တောနဲ့ ရှုခင်းရှုကွက်တွေကလည်း ထူးထူးခြားခြား လှပသလို ဖောအိ ရေကန်ကြီးကလည်းလှ ဒီတော့ ကျောက်ဆောင်တောမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ ‘ယီ’တိုင်းရင်းသားကျေးရွာ က ရွာသူရွာသားတွေလည်း အားလုံးလှနေကြတယ်လို့ အစ်ကို တင်စားပြောရင် မှားမယ်မထင်ဘူးနော် ဗလကြီး”

ထိုအဆိုကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

ထိုအခါ ‘ယီ’ကျေးရွာ အဆက်နွယ်ဖြစ်သော ကျေးမေက သူဌေးသားဝမ်းတို့စောင်၏ ချီးမြှောက်စကား ငြားလိုက်ရသည်နှင့်

သဘောကျစွာဖြင့် တလွင်လွင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သည်နောက်... သူတို့သုံးယောက် ရေကန်ကြီးမှ ဖြတ်ကြပြီး ရွာအတွင်းသို့ ပေါက်ရောက်သော တောလမ်းအတိုင်း ဦးတည်လျှောက် လှမ်းလာကြလေသည်။

ထိုစဉ်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် ရွှင်ဖြူးကျော့ရှင်းလှပ နေရသော ကျေးမေထံ အကြည့်ရောက်ရင်း...

“ကျေးမေ ဒီနေ့ ကျင်းပမယ်ပွဲတော်က ဘာပွဲတော်လဲ” လှမ်းမေးလိုက်တော့ ကျေးမေ၏ ရွှင်လဲသောအကြည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ ရေဝဲရောက်ရှိလာပြီး...

“နှစ်စဉ် ကျင်းပလေ့ရှိတဲ့ မီးတုတ်ပွဲတော်ပါ” သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်၏ မျက်မှောင်တစ်ချက် တွန့်ကြုတ် သွားရပြီး...

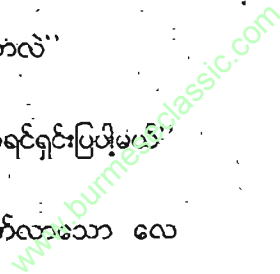
“မီးတုတ်ပွဲတော်ဆိုတာက...” “စူးစမ်းဟန်ဖြင့် လှမ်းမေးလာတော့ သူမက အပြုံးရိပ်ဆောင် သျက် သျက်ချင်း တုန့်ပြန်စကားဆိုလာသည်မှာ...”

“မီးတုတ်ပွဲတော်ဆိုတာက ကျွန်မတို့ ‘ယီ’တိုင်းရင်းသားတွေ အားလုံး မီးကို ကိုးကွယ်ကြတယ်လေ အဲဒီ ပွဲတော်မှာ မီးနဂါး ငါးသားထံ မီးပူဇော်ပွဲ၊ မီးနတ်ပူဇော်ပွဲဆိုပြီး ပွဲတော် ကျင်းပပါတယ်” ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက...

“ကျေးမေ ဘယ်လို ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပကြတာလဲ” ကျေးမေက...

“မီးနတ်ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပတာကို ကျွန်မ အရင်ရှင်းပြပါမယ်” “ဟုတ်ကဲ့”

စိမ်းစိမ်းညိုညို ရွာဘက်ဆီထဲ တိုက်ခိုက်လာသော လေ

တသန်သန်က လမ်းကြောတလျှောက် ရင်ဘောင်တန်းလျှောက်လှမ်း
လာကြသည့် သူတို့သုံးဦးတို့ကို တိုးဝေ့တိုက်ခတ်လာလေသည်။

ဒါကြောင့် သူတို့ ဝတ်စုံအနားစများ အလံသဖွယ် တဖျပ်ဖျပ်
လှုပ်ခတ်လာလေသည်။

ထိုစဉ်... ကျွမ်းမေက 'ယီ' တိုင်းရင်းသားတို့ မီးနတ်ပူဇော်ပွဲ
ကျင်းပပုံအကြောင်းအား ခရေစေတွင်းကျ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလာသည်
မှာ...

"ကျွန်မတို့ ဒီနယ်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ 'ယီ' တိုင်းရင်းသားတွေက
မီးပွေးထားတဲ့ မြေတွင်းကို မီးပူဇော်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီ မီးပူဇော်ပွဲ
ကျင်းပတဲ့ မီးမြေတွင်းထဲကို အဆီတဝင်းဝင်းရှိတဲ့ ဝက်သားတစ်တုံး
ကို အိမ်ရှင်မက ပစ်ထည့်ရလေ့ရှိတယ်"

သူဌေးသား ဝမ်ကျီစောင်က...

"ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မီးမြေတွင်းထဲကို အဆီဝင်းတဲ့ ဝက်သား
တစ်တုံး ပစ်သွင်းရတာလဲ"

ကျွမ်းမေက မဆိုင်းမတွပင် တုန်ပြန်ဖြေလိုက်သည်က...

"ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မီးနတ် စောင်မစေဖို့ပါပဲ"

ဪ..."

လှည့်ဆန်းတောင်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ 'ယီ' တိုင်းရင်းသားတွေက
မီးမြေတွင်းကို မီးနတ်ရှုံရာနေရာသတ်မှတ်ပြီး အဲဒီနေရာကို လူ
တိရစ္ဆာန်များ မနင်းရဘူး။ မကျော်လွှားရဘူး။ ပြီးတော့ မီးတွင်းထဲ
အမှိုက်သရိုက် မလွှင့်ပစ်ရ ပညတ်ထားပါတယ်"

ထိုစဉ် ဝင်မေးဖို့ အကွက်ချောင်း ငြိမ်နေမိရသော ဗလကြီး
ပေါင်ရင်ကျွံက...

"ဒါနဲ့... ကျွမ်းမေ မီးနဂါးကိုးကွယ်မှုကကော..."

စိတ်ဝင်တစားဟန်ဖြင့် လှမ်းမေးလာတော့...

"ကိုယ့်ရိုးရာ ကိုယ့်လေ့ကို စိတ်မလက်ပါ ရှင်းပြဖို့ စိတ်ထက်
သန်နေရသော ကျွမ်းမေ၏အကြည့်က ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွံထံ ရွှေ
ပြောင်းရောက်ရှိသွားချပြီး..."

"မီးနဂါးကို ပူဇော်ပသရတဲ့အကြောင်းကတော့ ပါးစပ်ရာဇဝင်
အရဆိုကြတာက ရှေးအခါက ကောင်းကင်ဘုံပေါ်မှာ အင်အားဗလ
ကောင်း "စရေအာဖီက..."

စကားဆုံးအောင်ပင် မပြောလိုက်ရချေ။

ကျီစယ်လိုအားသန်နေရသော သူဌေးသား ဝမ်ကျီစောင်က
ကြားဖြတ်ဝင်ရောက် ပြောဆိုလာသည်မှာ...

"အင်အားဗလကောင်းကောင်းဆိုတော့ ဟောဒီက ဗလကြီးလို
သူမျိုးလား"

"ဟယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟင်း... ဟင်း"

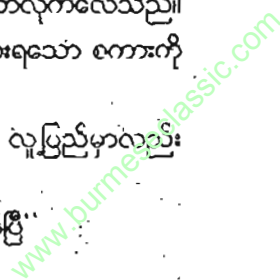
"ဟာဗျာ.. အစ်ကိုကျီစောင်ကလည်း ကျွမ်းမေအကောင်းပြော
နေတဲ့ဥစ္စာ မနောက်ပါနဲ့"

"အေးပါကွာ"

မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားရဟန်ပုံပေါ်သော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွံ
၏ အခြေအနေကြောင့် သူဌေးသား ဝမ်ကျီစောင်တစ်ယောက်
တောင်းပန်သောအကြည့်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်လေသည်။
ဆက်လက်၍ ကျွမ်းမေက အဆက်ပြတ်သွားရသော စကားကို
ဆိုလာသည်မှာ...

"အဲဒီ ကောင်းကင်ဘုံက စရေအာဖီက လူပြည်မှာလည်း
ဟောဒီက အစ်ကို ဗလကြီးလိုပေါ့"

"ဟာဗျာ... ကျွမ်းမေက လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ"

“ဟင်း... ဟင်း၊ ဟုတ်တယ်လေ အဲဒီအချိန်တုန်းကလည်း လူပြည်မှာ အင်အားပလကောင်းသူ ‘အထိလာပါ’ ရှိကြောင်း သတင်း ရရှိသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် အင်အားစမ်းရဆိုပြီး ‘စရေအာပီ’ ဟာ ကောင်းကင်ဘုံကနေ လူပြည်ကို သက်ဆင်းလေရော”

အခန်း (၇)

နဝါးထေးနှင့် ဗလကြီး

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလွန်းရသော နှော့ဟောင်း ရာဇဝင်တစ်ခု ကို စာပေပညာတတ်များဖြစ်ကြသော သူဌေးသားဝမ်ကျီစောင်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတို့ သူ့မထံ အာရုံစိုက်ကြစွာဖြင့် နားစွင့် ထောင်နေမိကြလေသည်။ ‘အာ’ညောင်း၍လော၊ ပြောချင်လွန်းလို့ တံတွေးသီးသွားသည်လော မှသိပါချေ။

ကျူးမေ အားပါးတရ ပြောဆိုနေမိသော စကားကြော တစ်ခဏ ပြတ်တောက်သွားမိရလေသည်။

သည်တွင် အချိန်ကောင်းနေမှ ဆက်တင့်နှင့် ဖြစ်သွားရသော သူဌေးသား ဝမ်ကျီစောင်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြရလေသည်။

ထိုစဉ်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက အလျှင်စလို မေးဖြစ်လိုက် သည်မှာ...

“ကျူး... ကျူးမေ လူပြည်သက်ဆင်းလာတော့ သူတို့ ဘာ လုပ်ကြသလဲ”

စူးစမ်းဟန်ဖြင့် မေးလာတော့ ကျွေးမေက ကြည်လှဲသော အပြုံး တစ်ချက် လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိရင်း...

“သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ခေါ်ပြီး နပန်းလုံး ပြိုင်ကြတယ်”
“ဟင်”

ဟု ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ စိတ်ကြွစွာ ရေရွတ်မိလိုက်လေ သည်။ တကယ်တော့... သူသည် နပန်းလုံးပြိုင်ပွဲ၌ စိတ်အားထက် သန်သူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် စိတ်အလိုလို ပါဝင်တက်ကြွမိခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ဆက်လက်၍ ကျွေးမေက စကားဆိုလာသည်မှာ...
“အဲဒီလို သူတို့နှစ်ယောက် စိန်ခေါ်ပြီး နပန်းလုံးပြိုင်ကြတော့ ကောင်းကင်ဘုံက စရေအာပီ ရွဲသွားတယ်”

“ဟင်” “ဟာ”

မထင်မှတ်စွာအဖြစ်ကို ကြားလိုက်ကြရသော သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတို့ တအံ့တကြွေကြွေဖြင့် အာမေဇိုတ်ကိုယ်စီ ပြိုင်တူရေရွတ်မိလိုက်ကြလေသည်။

ဟုတ်သည်လေ ... သူတို့နှစ်ယောက် အထင်သည် ကောင်းကင်ဘုံက စရေအာပီ အနိုင်ရမည်ဟု ကြိုတင်ထင်မိနေကြသူ များ ဖြစ်ကြလေသည်။ အခုတော့...

သူတို့ အထင်နှင့်အပြင် ပါစင်အောင် လွဲချော်သွားရမှုကြောင့် အံ့ဩတကြီး ရေရွတ်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဆက်ပြီး... ကျွေးမေက စကားဆိုလာသည်မှာ...

“အဲဒီလို စရေအာပီ ရွဲသွားရတဲ့သတင်းကို ကောင်းကင်နတ် တစ်စုဝါးက သိရှိသွားရပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ သီးနှံဖျက်ပိုးကောင် တွေကို လူ့ပြည်ပေါ် ဖြန့်ချိ ဖျက်ဆီးစေတယ်”

“ဪ... ကောင်းကင်နတ်တွေလည်း သူ့လူ ရှုံးနိုင်သွားရ တော့ ခံပြင်းခေါ်သထွက်ပြီး သီးနှံဖျက်ပိုးတွေ ဖြန့်ချိပစ်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

ထိုသို့ သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်က ဝေဖန်သုံးသပ် ပြောဆို လိုက်လေသည်။

သည်တော့... ဇာတ်လမ်းဆုံးခန်းတိုင်အောင် နားထောင်ချင်မိ ရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက တိုက်တွန်းစကား ဆိုလိုက်သည် မှာ...

“ကျွေးမေ... အဲဒီလို လူ့ပြည်အပေါ် သီးနှံဖျက်ပိုးတွေ ဖြန့်ကျ ချတော့ လူ့ပြည် လူ့စေတုအားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့”

မေးတော့ ကျွေးမေက အပြုံးလှလှ ပြုံးလိုက်ရင်း...

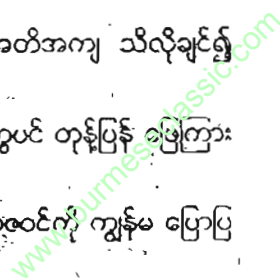
“ဟင်း... ဟင်း လူ့ပြည်ကလူတွေကလည်း ဘယ်အညံ့ခံ မလဲ၊ နပန်းလုံးမှာ အနိုင်ရရှိသွားတဲ့ ‘အထီလာပါ’ က လူထုကို ဦးဆောင်ပြီး ထင်ရှားမီးတတ်တွေ ထွန်းညှိပြီး ကောင်းကင်က ဖြန့်ကျ ကျရောက်လာတဲ့ ပိုးကောင်တွေကို အောင်မြင်စွာ နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစ အောင်မြင်မှုကို အထိမ်းအမှတ်ပြုပြီး ‘ယီ’တိုင်းရင်း သားတို့ ခေတ်အဆက်ဆက် မီးတုတ်ပွဲတော် ကျင်းပလာကြတာပါပဲ”

“ဪ... ဒါနဲ့ မီးနဂါးဆိုတာက နပန်းလုံးမှာ အနိုင်ရရှိတဲ့ ‘အထီလာပါ’ ကို ကိုးကွယ်တာလား”

ထိုသို့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက အတိအကျ သိလိုချင်၍ ကျွေးမေထံ လှမ်းမေးလာလေသည်။

သည်တော့... ကျွေးမေက မဆိုင်းမတွပင် တုန်ပြန် ခဖြေကြား သည်က...

“မီးတုတ်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ ပါးစပ်ရာဇဝင်ကို ကျွန်မ ပြောပြ

တာပါ။ မီးနဂါးဆိုတာက မီးနဂါးနတ်မင်း ရာဇဝင်တော့ ရှိမယ့်ထင်
ပါတယ်။ ဒါတော့ ကျွန်မ မေးမြန်း မကြည့်ရသေးပါဘူး။

“ဪ... ဪ”

“မီးတုတ်ပွဲတော် ကျင်းပတဲ့ညရောက်ရင် ‘ယီ’တိုင်းရင်းသား
တွေဟာ မီးတုတ်ကိုယ်စီဆွဲကိုင်ပြီး နေအိမ်များနဲ့ လယ်ခင်းယာခင်းများ
ကိုပိုင်းပတ်လှည့်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ လယ်ကန်သင်းရိုးတစ်လျှောက်
မှာ ထင်းရှူးမီးတုတ်တွေ ထိုးစိုက်ထားပြီး ပိုးကောင်တွေကို နှင်ထုတ်
ကြပါတယ်။ အဲဒီလို စိတ်နားလှည့်လည်ပွဲ ပြီးဆုံးတဲ့အခါ ရွာသူရွာသား
တစ်ရပ်လုံးက မီးပုံသားမှာ ဝိုင်းပေါက်ကြပြီး ဗျစ်စောင်းတီးကြရင်း
နီးပြားမှုတိကြစာယ်”

“ဪ... ပျော်စရာကောင်းမှာမဲနော်”

ထိုသို့ သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်က ကောက်ချက်ချ ပြောဆို
လိုက်လေသည်။

ကျူးမေက ဆက်၍...

“အဲဒီပွဲတော်မှာ နပန်းလုံးပွဲ ကျင်းပတယ်”

ထိုဆိုစကား ကြားလိုက်ရတော့ နပန်းလုံးဝါသနာထုံလွန်းနေရ
သော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏မျက်လုံးအစုံတို့ ဝင်းလက်သွားရလေ
သည်။

သည်တွင်... ‘ယီ’တိုင်းရင်းသားတို့၏ မီးတုတ်ပွဲတော်
အကြောင်း မကုန်စင်သေးသဖြင့် ကျူးမေက-တက်ကြွစွာဖြင့် ဆက်
လက် ပြောဆိုလာသည်မှာ...

“ပြီးတော့... ‘ယီ’လူမျိုးတို့ဟာ သုံးကြိုးတပ်စောင်းကြီးတွေ
တီးခတ်ကြပြီး ‘ယီ’မိန်းမမျိုးတွေက စောင်းတီးချက်အတိုင်းလိုက်ပြီး
ပေါ့ပါးဖျတ်လတ် မြူးတူးစွာ ကခုန်ကြတယ်”

ယင်သို့... ကျူးမေ၏ ထုတ်ဖော်ရှင်ချက်စကားကို ကြားရပြီး
သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတို့ ယီတိုင်းရင်းသား
တို့၏ မီးတုတ်ပွဲတော်၏ ကျင်းပမှုကို တွေးမိကြပြီး အတိုင်းမတိ
အလိုလို ဖျော်ရွှင်သွားမိကြလေတော့သည်။

* * *

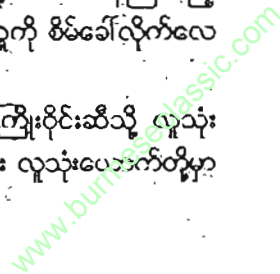
တကယ်လည်း ကျူးမေ ပြောပြသကဲ့သို့ ယီတိုင်းရင်းသားတို့
၏ မီးတုတ်ပွဲတော်များ စည်ကားသိုက်မြိုက်လျက် ဖျော်ရွှင်စရာ အလွန်
ကောင်းကြောင်း တစ်မီးညှော်သည်တော်များ ဖြစ်ကြသော သူဌေးသား
ဝမ်းကျိုစောင်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတို့ ကိုယ်တွေ့ကြုံမိကြလေ
သည်။ ညနေဝိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ နပန်းစိမ်ခေါ်ပွဲ ကျင်းပလေ
သည်။

ထိုစဉ်... နပန်းဝါသနာထုံလွန်းရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ
စိတ်ဓာတ် အလိုလို တက်ကြွနေမိရသည်။ ထိုအချင်းအရာကို လှမ်း
အတိအတိမိရသော သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီးမိ
လိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ်အခိုက်... ဝါသနာဝါလွန်းရသော ရွာသားများ အရင်
ဆုံး စိမ်ခေါ် ယှဉ်ပြိုင်ကြလေသည်။

ပြီးလျှင်... ထို ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ၌ အနိုင်ရမိလိမ့်လော့သော လူရွယ်
က ကြိုးပိုင်းပတ်ပတ်လည်၌ ဝိုင်းရံကြည့်ရှုအားပေးနေကြသည့်
ပရိသတ်များထံ လှည့်လည်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူကို စိမ်ခေါ်လိုက်လေ
သည်။

ထိုသို့... စိမ်ခေါ်ချိန်၌ နပန်းပြိုင်ပွဲ ကြိုးဝိုင်းဆီသို့ လူသုံး
ယောက်တို့ စင်ရောက်လာကြလေသည်။ ယင်း လူသုံးယောက်တို့မှာ
တခြားသူများ မဟုတ်ကြပါချေ။

ကျားမေ သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကြိုးဝိုင်းအတွင်းဝယ် လက်ခမောင်းခတ်၍ စိမ်ခေါ်နေသောသူက ဗလထွားကြိုင်းခြင်း မရှိဘဲ ကိုယ်ကာယသေးသိမ်သူ ဖြစ်လေသည်။

အရပ်ကလည်း ပုပုပ်ပုပ်ပင်။

ပြောရလျှင် နိုလိမ္မထားသူ လူရွယ်မှာ အထင်ကြီးစရာ တစ်ချက်လေးမျှ မရှိပါချေ။

ထိုစဉ်... သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်က သွေးကြွနေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ အကြည့်ရောက်ရင်း...

“ဗလကြီး... စိမ်ခေါ်နေတဲ့ကောင်က မင်းနဲ့ယှဉ်ရင် ခွေးပစ်တဲ့ တုတ်လောက်ပဲ ရှိတယ်”

သူ့ဆိုစကားက ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို ထိုးဆွသလို ဖြစ်သွားရသည်။

သည်တွင်... ကျားမေက ဝင်ရောက်၍ လှုံ့ဆော်စကားဆိုလာသည်မှာ...

“အစ်ကို ဗလကြီး၊ ဝင်ပြိုင်လိုက်ရင် သိပ်ကြည့်ကောင်းမှာပဲ”

သည်တော့ သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်က အားတက်သရော ထောက်ခံစကား ဆိုလိုက်သည်က...

“တုတ်ထယ်ကွ... မင်းလည်း နပန်းမှာ ကျွမ်းကျင်မှန်းသိအောင် မင်းအကြောင်း ပြုလိုက်စမ်းပါ”

အတူပါသူနှစ်ဦးတို့က တက်ညီလက်ညီ ထောက်ခံလာသဖြင့် နဂိုကမှ သွေးကြွနေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက ခေါင်းဆတ်စနဲ့ ညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... ကျုပ် ဒီကောင်နဲ့ ဝင်ယှဉ်ပြိုင်မယ်”

ယင်းသို့... သူ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ကြေငြာလိုက်သော ဆိုစကားကို ကြားလိုက်ကြရသည့် ကျားမေနှင့် သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်တို့ ကျေနပ်စွာ ပြိုင်တူ ပြုံးလိုက်မိကြလေသည်။

ထိုအခါ... ကျားမေက ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ အော်ဟစ်ကြေငြာလိုက်လေသည်။

သည်တွင်... ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူကို မျှော်လင့်နေမိကြသော ပရိသတ်အားလုံးတို့၏ အကြည့်များ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ စုပြုံကျရောက်လာကြလေသည်။

သည်နောက်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် ကြိုးဝိုင်းထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်... ကျားမေနှင့် သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်တို့က ပြိုင်တူ အော်ဟစ်အားပေးလိုက်ကြသည်။

“ဗလကြီး... ဗလကြီး”

သည်နောက်... ကြိုးဝိုင်းအလယ်တွင် ယီတိုင်းရင်းသား လူရွယ်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြလေသည်။

သည်တွင်... ဆင်နှင့် ဆိတ်ပမာ ကာယဗလခြင်း ကွာခြားနေရသည်မို့ ဗလ သာလွန်နေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက အထင်မြင်သေးစွာဖြင့် ယီလူရွယ်ကို အရင်ဖမ်းချုပ်ပြီး ဗလအားကိုးဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖိလှုပ်စ်လိုက်သည်။

“ယား”

“စွ”

“ဘုန်း”

“အွန်”

၇၄ * မျက်နှာ

သို့သော်... သူ ဖိလှုပ်ပစ်လိုက်သော်လည်း ယီလူရွယ်က မထင်မှတ်စွာ တစ်ဖက်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ဗလကြီးကို တုန်ပြန်၍ သူ့ကိုယ်ရှိန်နှင့်သူ အသုံးပြု၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆွဲလှဲချလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ... မည်သို့မျှ ဟန့်တားနိုင်ခြင်း မရှိတော့သော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ဘုန်းခနဲ ကျရောက်သွားရလေသည်။

“နဂါးလေးကွ”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... နှီ”

အောင်မြင်မှု ရရှိသွားတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များက ချီးကျူး ဩဇာသံများ စိည့်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ တစ်ယောက် ညည်းတွားသံပြုရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်က အားယူထရပ် လာလေသည်။ ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံ ခံစားလိုက်ရတော့မှ အကောင် သေးပေမင့်... မြေပွေးမှန်း ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နားလည်မိလိုက်ရလေသည်။

ခါကြောင့်... သူ နဂါးလေးမည်သော ယီလူရွယ်ကို ပေါ့ပေါ့ တန်တန် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်၍ မဖြစ်တော့ကြောင်း တွက်ဆမိလိုက် သည်။

ပြီး... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူနှင့် နဂါးလေး ယီလူရွယ်တို့ ဒုတိယအကြိမ် နှုတ်လုံးယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ကြရန်အတွက် တစ်ယောက် ပခုံးနှစ်ဖက်ရှိ အင်္ကျီစတို့ကို ပြိုင်တူဆုတ်ကိုင်မိကြလေ သည်။

“နဂါးလေးတဲကွ”

“ဗလကြီး... လုပ်ထား”

အားပေးသံ အများထဲက စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်အား

ပေးလာသော သူဌေးသားဝမ်းကိုစောင်၏အော်သံ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

သို့ဖြင့်... သူတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ကြရန် တစ်ယောက် ဆို တစ်ယောက် လစ်ဟာကွက်ကို ချောင်းမြောင်း ရှာဖွေနေကြလေ သော့သည်။

အခန်း (၁)

မီးနဂါးနှင့် မီးနတ်

ထိုအခိုက်မှာပင်...

နဂါးလေး ယီလူရွယ်သည် မထင်မှတ်စွာပင် သူ့ဘယ်လက် တစ်ဖက်က ဗလကြီး ပဲခုံးစွန်းအကျီတစ်ဖက် ဆုမ်းကိုင်ရင်း ဖျတ်ခနဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်သည်။

ပြီး... သူ့ညာဘက်လက်တစ်ဖက်က ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ ဖြစ် ညာခြေတခေါက်ခွက်ကို ပွေ့ပိုက်ချုပ်လိုက်သည်။

သည်နောက်... နဂါးလေးယီသည် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ ခါးစောင်းအလယ်မှနေ၍ ပဲခုံးဖြင့် ထမ်းမလိုက်လေသည်။

“ဟိုင်း... ယား”

“ဝို”

“ဘုန်း”

“အူး”

နဂါးလေးယီ၏ လှုပ်ရှားမှုက သွက်လက်လျှင်ဖြန်လွန်းသောကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ လုံးဝ မတုန်ပြန်နိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်

ကိုင်ပေါက်ခံလိုက်ရလေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရိုန်အဟုန်ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်သွားရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျတစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပြင်ပေါ်ဝယ် ညည်းတွားလူးလွန်းနေရလေသည်။

“နဂါးလေးကွ”

“ရှီ... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

ထိုအချိန်တွင်... သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်နှင့် ကျူးမေတို့ နဂါးလေးယီ လက်ချက်ကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် မသက်မသာ ခံစားနေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ ကြည့်ပြီး ကြိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိကြလေသည်။ သို့သော်... လှေခွက်ကြီးကျန် အလံမလဲ စိတ်ဓာတ် ရှိဟန်တူသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျတစ်ယောက် လူးလိမ့်နေရာက အံတင်းကာ ထလာလေသည်။

ထို့စဉ်... ဝင့်ကြားမာန်တက်နေရသော နဂါးလေးယီက ကုန်းရုန်းထလာသည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျထံ ခုန်ယုံတိုက်ခိုက်လာလေသည်။

“ဟိုင်း... ယား”

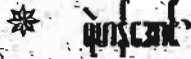
“ဝို... ဝို”

“ဖောင်း... ဖောင်း”

“အီး... အူး”

“ဘုန်း”

နဂါးလေးယီလူရွယ်၏ ဘယ်ညာခြေစုံ စကြာတိုက်ကွက်ကို မိမိရရ ထိမှန်သွားရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျတစ်ယောက် ညည်းတွားသံကြီးနှင့်အတူ ချာလပတ်လည်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျရောက်သွားရလေသည်။ အခြေအနေ မလှမှန်းတွက်ဆမိ လိုက်ရသဖြင့် ကျူးမေသည် လက်ထဲက အသင့်ပါလာသော ပုဝါ

တစ်ထည်ကို ကြိုးဝိုင်းအတွင်းသို့ မြှောက်မစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

“ဣ”

“ဖလပ် ဖလပ်”

အရှုံးပေးလိုက်ပြီဟူသော ကျွမ်းမေ၏ သင်္ကေတကို လှမ်းမြင် တွေ့လိုက်ရသည့် ဒိုင်လူကြီးလုပ်သူက နဂါးလေးယီလူရွယ်ကို လက် တစ်ဖက် မြှောက်ကာ အနိုင်ပေးလိုက်လေသည်။

“နဂါးလေးကွ”

“ပြိုင်ဘက်ကင်း နပန်းသမား နဂါးလေးဟေ့”

“ဝိုး ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

ဗလကြီးကို အနိုင်ရရှိသွားသော နဂါးလေးယီကို ဝိုင်းဝန်း ရှိကုသြသောပေးကြသည့်အသံများ ဝိုးပြိုင်မန်း ဆူညံဟိန်းစွာ ထွက် ပေါ်လာလေသည်။

သည်နောက်... ကျွမ်းမေနှင့် သူဌေးသားဝမ်းကျီစောင်တို့သည် ကြိုးဝိုင်းအတွင်းရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်ပယ် သတ်လစ်တစ်ချက် မလစ်တစ် ချက် ရှိနေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို မနိုင်မနင်း သယ်မကာ အပြင်သို့ ထုတ်လိုက်ကြသည်။ ကျွမ်းမေသည် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ မျက်နှာနှစ်ဖက်ရှိ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ကို ဒဏ်ကြေယိမ်းဆေး ထုတ် လိမ်းပေးရင်း စိတ်မကောင်းခြင်း လေသံဖြင့်...

“အစ်ကို ဗလကြီးရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကျွန်မတော့ နဂါးလေး အကောင်သေးသေးကို ရှင့်ဗလကြီးနဲ့ အသာစားကြည့် နိုင်မယ်ထင်နေ တာ၊ အခုလို ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဝင်မပြိုင်နိုင်ပါဘူးရှင်”

သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်က မခံချီမခံသာ လေသံဖြင့်...

“နို့မို့ဆိုရင် ငါ့ဗလကြီးက နဂါးလေးကို နိုင်နိုင်ပါတယ်၊ သူ လေ့ကျင့်မှု အခုတလော ပြတ်တောက်သွားလို့ပါ”

မည်သို့ပင်ဆိုစေ...

ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် နဂါးလေးယီလက်ချက်ကြောင့် ရှုံးနိုင်၍ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သော်လည်း အမြတ်တစ်ခု ထွက်လာသည်ဟု ယူဆကာ ဖြေသာ ကြည်နူးနေမိမည်။

ထို အမြတ်တစ်ခုဆိုသည်ကတော့ တခြားမဟုတ်ပါချေ။ သူ့ရရှိ နေသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ကို သူ စွဲလန်းခုံမင် မြတ်နိုးနေရသည့် ကျွမ်းမေ၏ ပြုစုယုယမှုကို ခံယူနေရသည်ကို အမြတ်တစ်ခုဟု ယူဆ ကာ ဗလကြီး သာယာကြည်နူးနေမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့်... သူတို့ ယီကျော့ရွာတွင် တစ်ညအိပ်စက် အနားယူခဲ့ ကြပြီး လိုဟန်း နန်းမြို့ကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတို့ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ တည်ဆဲဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသောအခါ ရောင်းရင်းအပေါင်းသင်တို့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များနှင့် ပြန်ရောက်လာ သည့် ဗလကြီး၏ အခြေအနေဆိုးကို ကြုံတွေ့ကြရပြီး ဖာအံ့တဩ ဖြစ်ကြကာ ဝိုင်းဝန်းစစ်စုလာကြလေသည်။

ထိုအခါ ယီကျော့ရွာပွဲတော်၌ ကျင်းပသော နပန်းပွဲတွင် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့၍ ရှုံးနိမ့်ဒဏ်ရာရခဲ့ကြောင်း ရောင်းရင်းအပေါင်းတို့ ကြားသိကြရပြီး ဗဟိဒ္ဓရုပ်သွင်က စိတ်မကောင်း ပြုကြသော်လည်း သူတို့ဝမ်းတွင်းမှာ ကြိတ်ပြုံးပြုံးနေမိကြလေသည်။

ထိုစနက်သည် သူဌေးသားဝမ်းကျီစောင်နှင့် ကျွမ်းမေတို့ဖြစ် ကြောင်း ကျောင်းသားများ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နားလည်မိကြ လေသည်။

သည်တွင် အစသန်လွန်းလှသော ကျောင်းသားတစ်ဦးက ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို စကားတစ်ခွန်း ဆိုလိုက်သည်မှာ...

✽ ဖလင်္ဂါး

“ဖလင်္ဂါးရာ... နေရာတကာမှာ မင်းပလအားကိုးနဲ့ အနိုင်ရမယ် မထင်နဲ့ မင်း ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တဲ့ ယိရွာက နဂါးလေးဆိုတာ နပန်းမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်း နပန်းသမားလေးကွ မင်းကို ဒီလောက်ဒဏ်ရာပဲရစေခဲ့တာ တော်သေးတာပေါ့၊ မင်း ပလင်္ဂါးဟာ အလှပြပီပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ”

ထိုသို့ သတိပေးသလိုနှင့် စကားအဆုံးတွင် ပြက်ရယ်ပြုပြီး ထိုကျောင်းသား အိပ်ခန်းဆောင်ထဲက ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဖလင်္ဂါး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် နဂါးလေးယီပေးခဲ့သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ကို တစ်ပတ်တိတိ ဆေးကုသလိုက်မှ ပျောက်ကင်းသလို ရှိသွားရလေသည်။

ထိုသို့... ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ပျောက်ကင်းသွားသလိုရှိခဲ့ရသော်လည်း သူ့ရင်ထဲက စွဲလန်းမှုက လုံးဝ မကျက်နိုင်ဘဲ သည်းသထက် သည်းထန်လာရလေသည်။

သူ့ရင်ထဲက စွဲလန်းမှုက တခြား ဟုတ်ရိုးလာ။ သူ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့စဉ်က ယုယကြင်နာစွာ ပြုစုခဲ့ပေးသော ကျွေးမေဇီ မျက်နှာအလှလေးကိုသာ စာသံသ မြင်ယောင်စွဲလန်းနေမိရလေသည်။

သည်ကနေ့... ကျောင်းပိတ်ရက်မှီ လှမ်းဖျားလှမ်းနာကျနေရသော ဖလင်္ဂါး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် နံနက်ခင်း အစာပြေစားသောက်ပြီးနောက် သူ့အိပ်ခန်းဆောင်ထဲဝယ် အခန်းအောင်းကာ ကျွေးမေကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေမိသည်။

သူ့အောင်သွယ်တော် သူ့ဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်တစ်ယောက်မှာ မှ မနေ့က ကျွေးမေဆီ ကျောင်းပိတ်ရက်သွားရောက်မည်ဟု အကြောင်းပြကာ သူ့ထံက ငွေချေးသွားခဲ့ချေပြီ။

အခုတော့... သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်တစ်ယောက် နံနက်ခင်း အဆာပြေစားသောက်ပြီးနောက် အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားချေပြီကော။

* * *

သူတစ်ယောက်တည်း စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်လျက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ကျွေးမေအကြောင်းအား တွေးတောစဉ်းစားနေမိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင်...

“ဘုန်း ဘုန်း”

အတွေးကောင်းနေစဉ် ရုတ်တရက် တံခါးပုတ်သံနှစ်ချက် ဆက်တိုက်ပေါ်လာသဖြင့် ဖလင်္ဂါး ပေါင်ရင်ကျူ၏ အတွေးစဉ်များ ပြတ်တောက်သွားရပြီး...

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

ဟု စိတ်မပျံ့တပါးသဖြင့် တံခါးပုတ်လာသူထံ လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ တံခါးပြင်ဘက်က တုန်ပြန်သံ ပြုလာသည်မှာ...

“အထစ် ကျင်ချွေဖိန်ပါ”

“ဪ... ဝင်ခဲ့ကွာ တံခါးစေ့ထားတယ်”

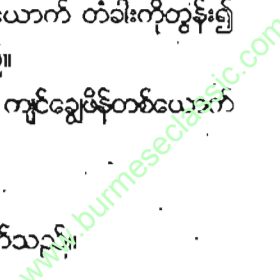
“အေး... အေး”

ဟု ဆိုကာ အထစ် ကျင်ချွေဖိန်တစ်ယောက် တံခါးကိုတွန်း၍ အိပ်ခန်းဆောင်ထဲ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

သူ ထိုင်နေရာ စားပွဲပိုင်းဆီသို့ အထစ် ကျင်ချွေဖိန်တစ်ယောက် ဝင်ရောက်ထိုင်လာလေသည်။

“ဘာကိုစွဲလို အထစ်”

လာရင်းကိစ္စ သိလို၍ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

အထစ် ကျင်ချွေဖိန်က မဆိုင်းမတွပင် တုန်ပြန်စကား ဆိုလိုက်သည်မှာ...

"ငါ့ဇာတာ တခြားကိစ္စကြောင့် မဟုတ်ဘူး မင်း သူဌေးသား လှည့်ခြားမှုအောက်မှာ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ သတိပေးစကား ပြောချင်လို့ ရောက်လာရတာပဲ"

"ဟင်"

"ဆီရောက် လေးနက်သောစကားကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွတ်တစ်ယောက် မခံချိုမခံသာ ဖြစ်တည်သွားရပြီ..."

"သူဌေးသား ငါ့ကို ဘာတွေ လှည့်စားနေလို့လဲ"

"အိမ်း... မင်းကတော့ ကျွမ်းမေကို စွဲလန်းစိတ်နဲ့ သူဌေးသား ကျွမ်းမေကို ခုတ်လှုပ်ပြီး မင်းဆီက ငွေ မကြာခဏချေးနေတယ်ဆိုတာ တို့လိပ်တယ်။ သူ့ကို ငွေတွေချေးပေးနေတာကို မနာလို ဝန်တိုစိတ်နဲ့ ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး မင်း ကျွမ်းမေ စွဲလန်းစိတ် ကြီးသထက် ကြီးလာရပြီ။ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ သူငယ်ချင်း ကောင်းဝိသစွာနဲ့ ဗာသတိပေးတာပဲ"

"ဘာလဲ... ကျွမ်းမေရဲ့ လှည့်စားမှုကို ငါခံရမှာ စိုးရိမ်လို့လား" မခံချင်စိတ်၏ မေးသံက ခက်ထန်မာကျောနေသယောင် ရှိသည်။ သည်တွင်...

အထစ် ကျင်ချွေဖိန်က ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်ကာ...

"ကျွမ်းမေ အလှည့်စားခံရတာထက် အနီးကပ် သူဌေးသား ဝစ်ကျီစောင် လှည့်စားနေတာမှ မင်း အဖြစ်မှန်သိရင် ရင်နာဖို့ ကောင်း လွန်းတယ် ဗလကြီး"

"သူ ငါ့ကို အယ်လို လှည့်စားနေသလဲ"

"ဟုတ်ပြီ... လောလောလတ်လတ် ဒဏ်ရာကျက်ရုံရှိသေးတဲ့

ကိစ္စတစ်ခု ပြောပြမယ်"

"ဘာလဲ... ယီကျောရွာက နပန်းကိစ္စလား"

"ဟုတ်တယ်... တကယ်ဆို ကျွမ်းမေက မင်းအပေါ် ကြင်နာ မှုရှိခဲ့ရင် နပန်းပွဲကို မင်း ဗင်ယုဉ်ပြိုင် မဆိုင်းသင့်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ နပန်းမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်း နဂါး လေးယီအကြောင်းကို ရွာမျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ ကျွမ်းမေ သိကိုသိရမယ်။ အဲဒီလို နပန်းလေ့ကျင့်မှု ပြတ်နေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ နပန်းကျော်တစ်ဦးနဲ့ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်တာဟာ ကျားရှိတဲ့ဂူထဲ ဝင်ရောက်မိတဲ့ သိုးတစ်ကောင်လိုပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား"

"အင်း"

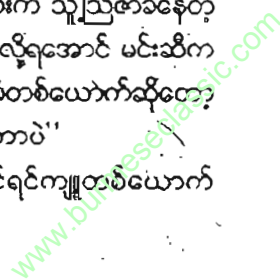
"အေး... မင်း ဝင်ပြိုင်ရင် ရှုံးမှန်း သေချာသိကြရဲ့နဲ့ သူတို့ အကြံတူဉာဏ်တူ မင်းကို အဲဒီနပန်းပွဲကို ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခိုင်းရတာ လဲ"

ထိုသို့... အကွက်ထောက် ပြောပြလာတော့ သဘောပေါက် ဆင်ခြင်မိစွာဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ရပြီ...

"အင်း... ဟုတ်တယ်"

"ဟုတ်ကို ဟုတ်ရမယ်။ မင်းကို သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းကြဲ ပြီး ရယ်စရာ အရူးလုပ်နေကြတာပဲ သူဌေးသားက သူ့ဩဇာခံနေတဲ့ ကျွမ်းမေကို ဘန်းပြုပြီး သူ သုံးဖြုန်းလို့ ငွေချေးလို့ရအောင် မင်းဆီက ငွေချေးနေတာပဲ ကျွမ်းမေကလည်း သူ့ဩဇာခံတစ်ယောက်ဆိုတော့ သူဌေးသား လုပ်ခိုင်းသမျှ လိုက်လုပ်ပေးနေတာပဲ"

ထိုဆိုစကားကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွတ်တစ်ယောက် မျက်မှောင်အလိုလို ကြောက်သွားမိရပြီ...

“ကျွန်းမေဟာ သူ့ညီမဝမ်းကွဲမို့ သူ့အစ်ကို ခိုင်းစေတာ လိုက်လုပ်ပေးနေတာလား”

ထိုအမေးကြောင့် အထစ်ကျင်ချွေဖိန်တစ်ယောက် သဘောကျ စွာဖြင့် တစ်ချက်ရယ်မောမိလိုက်လေသည်။

“ဟတ်... ဟား... ဟား၊ ဘယ်ကလာ မောင်နှမဝမ်းကွဲ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်းမေဟာ သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျစောင်ရဲ့ တွဲခုတ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေက တစ်ယောက်ပဲ”

“ဟင်... မင်း... မင်း မဟုတ်တာ မပြောပါနဲ့”

မခံချင်စိတ်ဖြင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက အထစ် ကျင်ချွေဖိန် ကို ငေါက်ငမ်းပြောဆိုလိုက်သည်။

သည်တော့ အထစ်ကျင်ချွေဖိန်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက် ရင်း...

“ဟင်း... ဟင်း၊ ငါပြောတာ မယုံကြည်ဘူး၊ မ... မဟုတ် လား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကောင်းပြီ ဒါဆိုရင် ငါ အရေးပေါ်ခေါ်တဲ့တစ်နေ့ မင်း ဝါနဲ့ ကောက်ခါငင်ခါ လိုက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားထား၊ အဲဒီအခါကျမှ သူတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိစေရမယ်”

“အိမ်း... ငါ အဲဒီအချိန်ကျရင် အသင့်လိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြင်ဆင်ထားမယ်”

“ကောင်းပြီ... အဲ ဒါပေမယ့် အဲဒီကိစ္စကိုတော့ သူ့ဌေးသားဆီ မပေါက်ရောက်ဖို့ လုံးဝ ကတိပေးရမယ်”

“ပေးတယ် အထစ်”

“ကောင်း... ကောင်းပြီ ငါ သွားမယ်”

“အေး”

ဟုဆိုကာ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူမှာ စိတ်မပါစွဖြင့် ခေါင်း ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်မိရလေသည်။

အထစ် ကျင်ချွေဖိန်တစ်ယောက် သူ့အိပ်ခန်းဆောင်ထဲက ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ အထစ် ကျင်ချွေဖိန် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသွားခဲ့သော စကားကြောင့် ကျွန်းမေနှင့် ပတ်သက်ပြီး အတွေးလှလှပင် မတွေးနိုင်တော့ချေ။

သူ အထစ် ကျင်ချွေဖိန် ပြောဆိုသွားခဲ့သည့် စကားအရ သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျစောင်နှင့် ကျွန်းမေတို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြကြောင်း ကိစ္စ သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်ရောက် စိုးမိုးနေချိန် ပြီး ယုံရခက်ခက် မယုံရ ခက်ခက် ဖြစ်နေရလေသည်။

“အင်း... အစစ်ပြောသလို သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေ ဆိုရင်လည်း သူ့ဌေးသား သူ့ချစ်သူတစ်ယောက်ကို သူများလက်ထဲ ထိုးထည့်လုပ်စားဖို့ ကြံမယ်မထင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်းမေကလည်း သူ့ဌေးသား အထင်လွဲအောင် ခိုင်းတိုင်းလိုက်လုပ်မယ့် လူတန်းစား လား”

ယင်းသို့ သူ သို့လော၊ သို့လော အတွေးပွားများနေစဉ်...

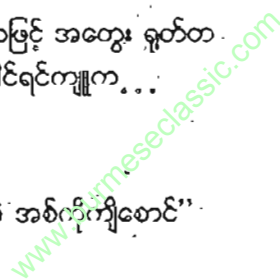
“ဘုန်း”

တံခါးတစ်ချက် ဆက်ဆက်ပုတ်လာသဖြင့် အတွေး ရှုတ်တ ရက် ပြတ်တောက်သွားရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက...

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါကွ”

“ဪ... တံခါးစေ့ထားတယ် ဝင်ခဲ့ အစ်ကိုကျစောင်”

သူတို့အကြောင်း တွေးတောနေမိစဉ်မှာပင် သူဌေးသာ ဝမ်းကျိစောင်တစ်ယောက် မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ဆီ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ကျွီ”

အပြုံးရိပ်ဆောင်လျက် သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်တစ်ယောက် အိမ်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

ထိုစဉ် သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်သည် ဝမ်းသာရွှင်ရွှင်နေသော မျက်နှာနှင့် အိမ်ခန်းဆောင်ထဲ ဝင်ရောက်လာပြီး အံ့ဩမှု၊ မျှော်လင့်မှု တစ်ချို့တစ်စက် ရောယှက်နေရသော အကြည့်လက်လက်နန်း လှမ်းအကဲခတ်နေရသည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ လိုက်ရောက်ကြံစွာ စကားဆိုလိုက်သည်မှာ...

“ဗလကြီး... မင်းတော့ မိုးနတ်မင်းကြီး စောင်မကြည့်ရှုလိုက်ပြီ ထင်တယ်”

ထိုဆိုစကားကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ အံ့ဩလှုပ်ရှားသွားရကာ...

“အစ်... အစ်ကို ကျိစောင် ကျွန်တော့်ကို မိုး... မိုးနတ်မင်းကြီးက ဘယ်လို စောင်မကြည့်ရှုလိုက်တာလဲ”

အဖေကို ချက်ချင်း တုန့်ပြန်မပြေသေးဘဲ သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်တစ်ယောက် စားပွဲပိုင်းရှိ ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်သည်။

သိချင်စိတ်ဖြင့် ပူနေမှန်း လှမ်းအကဲခတ်မိသွားဟန်တူပုံရသော သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်က စားပွဲတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ပြီးနောက် စကားပွင့်ဟမဆိုသေးနိုင်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့ထောက်လိုက်လေသည်။

ထိုသို့... သူဌေးသား၏ လှုပ်ရှားမှုကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ မှာ အောင့်သီးအောင့်သက်ဖြစ်ကာ လှမ်းအကဲခတ် ကြည့်ရှုနေမိရသည်။

သို့သော်... ချုပ်တီးနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဟန်တူသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်မှာ...

“အစ်ကို ကျိစောင် ကျွန်တော့်ကို မိုးနတ်မင်းကြီးက ဘယ်လို စောင်မကြည့်ရှုလိုက်တာလဲ ပြောလေ”

အဖမ်းမရ လှမ်းမေးလိုက်တော့ သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင် အမိပွယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ရင်း...

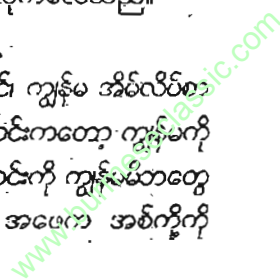
“ဟင်း... ဟင်း တခြား မဟုတ်ဘူးဟေ့ ဟောဒီမှာ ကျူးမေ ကိုယ်တိုင် မင်းကို စာရေးဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်၊ ရော့.. ကြည့်၊ မင်း ပြန်လာရင်တော့ ငါ့ကို စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ ဧည့်ခံ ပြုစုရတော့မယ် ထင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်သည် သူ့လက်ထဲတွင် အသင့်ကိုင်ဆောင်ထားသော စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ကပျာကယာ လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

ပြီး... သူ သိချင်စေဖြင့် ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်တော့ဘဲ စာရွက်ခေါက်ကို သွက်လက်စွာ ဖြန့်၍ ဖတ်ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

အစ်ကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ...

ဒီစာရတာနဲ့ ကျွန်မ နေအိမ်ကို ကြွခဲ့ပါရှင်၊ ကျွန်မ အိမ်လိပ်စာကို အစ်ကိုကျိစောင် ညွှန်ပြပါလိမ့်မယ်။ အကြောင်းကတော့ ကျွန်မကို မေတ္တာတောင်းခံနေတဲ့ အစ်ကို ဗလကြီးအကြောင်းကို ကျွန်မမိတော့ထံ ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ အဖေက အစ်ကိုကို

စုံပါးစာ

တွေ့ဆုံချင်တဲ့အကြောင်း တောင်းဆိုလာတယ်။ အဲဒါ ဒီညနေပဲ အစ်ကို တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံတစ်ခု ငှားဝတ်ပြီး လာခဲ့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မအဖေဟာ ယီတိုင်းရင်းသားကြီးတစ်ဦးစစ်စစ်မို့ ကိုယ့် တိုင်းရင်းသားဆို ပို သဘောကျ ကြည်ဖြူတတ်လို့ပါ။ ဘယ်တိုင်းရင်း သားမဆိုနော် ရတဲ့ တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံကို ဆက်ဆက် ငှားယမ်း ဝတ်ခဲ့ပါ။

ဒါပါပဲ...

ကျွန်းမေ

“ဟာ... ဒါ.. ဒါဆို ဒီ... ဒီညနေပဲ ကျွန်းမေအိမ်ကို သွားရ တော့မှာပေါ့။ ခက်နေတာက ကျွန်းမေပြောသလို တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံ အသင့်မရှိတော့ အခက်တွေ့နေရပြီ”

တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက အခက် ကြုံစွာဖြင့် ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်မိလေသည်။

သည်တွင် ... ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်မိရသော သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်က တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရမိစွာဖြင့် အကြံအစဉ်နေမိရသည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ လှမ်း အကြံပြုလိုက် သည်မှာ...

“ဒါများ ဘာခက်လို့လဲကွာ၊ မင်း တိဗက်သားဆီက သူ့ရဲ့ တိုင်းရင်းဝတ်စုံ ခဏ ငှားဝတ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဟာ... ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကျိုစောင် တိဗက် သားဆီမှာ တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံကော ပါပါ့မလား”

“ဟ... ဘာလို့ မပါရမလဲ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း သူ့ရဲ့ တိဗက်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို သူတို့တိဗက်ဝတ်စုံဝတ်ပြီး ဘုရား ကျောင်း တက်နေရတာလည်း မင်းအသိပဲ မဟုတ်လား”

“အာ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကျိုစောင် သတိပေး တော့မှ အမှတ်ရလာတော့တယ်”

“ဗလကြီးက ကျွန်းမေကိုစွန့် ဓွန်လွန်းနေတာကိုး”

“ဟာ... အစ်ကိုကျိုစောင် အဲဒီလို မပြောပါနဲ့”

“ဟ... မဟုတ်လို့လား”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟီး... ဟီး”

ထိုအခါ လူကြီးရှက်တော့ ရယ်သည်ဟူသော ဆိုစကားအတိုင်း ပင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်တည်သွားရသည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ တစ်ယောက် ပြုံးရယ်လိုက်မိလေသည်။

“ကဲ... အချိန်ဆိုတာ လူကို မစောင့်ဘူး၊ မင်း တိဗက်သားဆီ က ဝတ်စုံသွားငှားသင့်တာ သွားငှားချေ၊ ငါ သွားပြီး ရေမိုးချိုးလိုက် ဦးမယ်”

မှာကြားပြောဆိုပြီး သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်တစ်ယောက် စားပွဲ ဝိုင်းက ထထွက်သွားရာ...

“ဟာ... အစ်ကို နေ.. နေပါဦး”

ဟုဆိုကာ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူမှာ သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင် ၏ ဘယ်လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဖမ်းဆွဲ ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

သည်တော့ ... သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်က နောက်ပြန် လှည့်လာရပြီး...

“ဘာလဲ... ဗလကြီး”

မေးတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက...

“အစ်ကိုကျိုစောင် ကျွန်းမေ နေရပ်လိပ်စာ မပေးသွားတော့ ကျွန်တော် ဒီညနေ ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ”

“ဪ... ဒါလား၊ ဒီအတွက် မင်း မပူနဲ့၊ မင်းသွားမှာ

ညနေမှ အချိန်ရသေးတယ်။ နံနက်စာစားပြီးရင် ကျွမ်းမေ နေရပ် လိပ်စာ အတိအကျ လာပေးမယ်။ စိတ်ချ”

“ကောင်းပြီ”

သည့်နောက် သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင် စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီး ပြုံးပြီး ဗလကြီး၏အိပ်ခန်းဆောင်ထဲမှ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေ သည်။

သူလည်း တိဗက်တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံ ငှားရမ်းဖို့အတွက် သူ့ အိပ်ခန်းဆောင်မှ ဖြေကြည်ပြီး တိဗက်သား ရှိချန်ရှိရာ အောက်ထပ် အိပ်ခန်းဆောင်ဆီသို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူ တိဗက်သားအိပ်ခန်းဆောင်ရောက်တော့ စာဖတ်နေသော တိဗက်သား ရှိချန်ကို အခန့်သင့်စွာ ကြုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟာ... ဗလကြီး၊ ငါ့ဆီကို မလာစဘူး အလာထူးနေပါ လား။ ဘာကိစ္စလဲ ပြော”

လာရင်းကိစ္စအကြောင်း မေးမြန်းလာတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင် ကျူးက သူ့လိုအပ်ချက်ကို မဆိုင်းမတွပင် ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်လေ သည်။

“ရှိချန် ဒီညနေ မင်းရဲ့တိဗက်ဝတ်စုံ ခဏ ငှားစမ်းပါကွာ”

မထင်မှတ်သောစကား ကြားလိုက်ရသည့် တိဗက်သား ရှိချန် တစ်ယောက် မျက်လုံး ဝိုင်းစက်စွာ တအံ့တဩ ဖြစ်တည်သွားရပြီး။

“ဟာ... ဗ... ဗလကြီး ကျုပ်ဆီက ဝတ်စုံ ဘာလုပ်ဖို့ ငှား ရမ်းရတာလဲ။ မဆီမဆိုင်”

ယင်းအဖြေစကားကြောင့် မတီးမမြည် မပြောမပြီးစကား အတိုင်း ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူးမှာ သူ့အဖြစ်သနစ်မှန်ကို တိဗက်သား ရှိချန်ကို ခရေစေ့တွင်းကျ ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်ရလေသည်။

စိတ်ဝင်စားစူးစိုက်နားစွာထောင်နေရသော တိဗက်သား ရှိချန် စကားအဆုံးတွင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးမှ...

“အင်း... ဒီအကြောင်းကြောင့် မင်း ငါ့ဆီက တိုင်းရင်းသား ဝတ်စုံ လာရောက် ငှားရမ်းရတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ရှိချန်”

သည့်တွင်... တိဗက်သား ရှိချန်သည် သက်ပြင်းရည်ကြီး တစ်ချက်ချလိုက်ပြီးမှ ဝိုင်းရိမ်မကင်းဟန်ဖြင့် ရိုးသားနံ့ချာသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူးထံ သတိပေးစကားဆိုလိုက်သည်မှာ...

“ဗလကြီး... သေချာကော သေချာရဲ့လားကွာ၊ လူလည် သူဌေးသားရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက သိပ်စိတ်ချယုံကြည်ရတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဒီကောင် လုပ်ငန်းပေါင်းစုံလုပ်တဲ့ကောင်”

“သိပ်ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ကျွမ်းမေပေးလိုက်တဲ့စာ ငါ့ဆီ ရောက် လာပါတယ်”

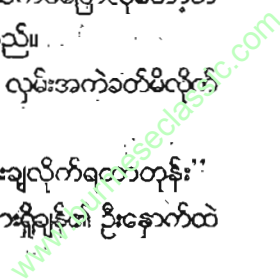
“ဟာ... စာဆိုတာ လက်ရေးတုနဲ့ ဘယ်သူမဆို ရေးရတဲ့ ဥစ္စာမျိုး”

“ဒီလို လိမ်ညာမယ် မထင်ပါဘူး”

ထိုသို့... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူးက သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင် အပေါ် စိတ်ချယုံကြည်လွန်းစွာ စကားဆိုလာသဖြင့် တိဗက်သား ရှိချန်တစ်ယောက် မည်သည့်သုံးသပ်ချက်မှ ဆက်မပြောလိုတော့ဘဲ သက်ပြင်းမောကြီးတစ်ချက် ချမိလိုက်လေသည်။

သူ သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်သည်ကို လှမ်းအကဲခတ်မိလိုက် ရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူးက...

“ရှိချန်... ဘာလို့ သက်ပြင်းမောကြီးချလိုက်ရတာတုန်း” ဝိုင်းရိမ်ဟန်ဖြင့် မေးလာတော့ တိဗက်သားရှိချန်၏ ဦးနှောက်ထဲ

အကွက်တစ်ခု အလိုလို ဝင်ရောက်လာသဖြင့်...

“ငါ သက်ပြင်းမောကြီး ချစ်တာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ကွာ၊ ငါ ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုတော့ ဘုရားကျောင်းကို ဝတ်စုံနဲ့ တက်ဖို့ရှိနေတော့”

“ဟင်”

ရှိချန်တစ်ယောက် ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံ နှင့် ဘုရားကျောင်းတက်လေ့ရှိကြောင်း ချက်ချင်း သဘောပေါက်သိရှိ လိုက်မိရသော ဗလကြီး ပေါင်ရှင်ကျူတစ်ယောက် သူ့ရင်ထဲ အလိုလို စိုးထိတ်သွားရလေသည်။

ဒါကြောင့်... သူ စိုးထင်စွာဖြင့်...

“ရှိချန် ဒါ... ဒါဆို ငါ... ငါ မင်းဆီက တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံ မ... မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

အခန်း (၉)

ဝပိယာယ်ထောင်ချောက်

မိုးရွာသိမ်ငယ်သွားရသော ဗလကြီး ပေါင်ရှင်ကျူ၏မျက်နှာထား ကို တိပက်သား ရှိချန် လှမ်းမြင်တွေ့ရပြီး စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်တည် သွားရပြီး...

“ဗလကြီး... မင်း စိတ်ဓာတ်ကျမသွားပါနဲ့ကွာ၊ ငါ ဘုရား ကျောင်းကို တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံနဲ့ တက်ရပေမယ့်လည်း ငါ့မှာ နောက် ထပ် တိပက်ဝတ်စုံတစ်ခု ကျန်ပါသေးတယ်၊ မင်း စိတ်ထိခိုက်သွားရ အောင် ငါ တမင် ကျီစယ်လိုက်တာပါ”

“ဟာကွာ ရှိချန်ရ အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါ၊ ငါ မင်းဆီက ဝတ်စုံ မရရင် တခြားလူဆီ ငှားရမ်းဖို့ အခက်ကြီး ကြုံရတော့မှာ”

“ကဲ... ခဏနေဦး၊ ငါ့သေတ္တာထဲက သွားထုတ်ယူလိုက်ဦး မယ်”

“အေး”

တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံကိစ္စ အောင်မြင်စိတ်အေးသွားနုသဖြင့် ဗလကြီး ပေါင်ရှင်ကျူ၏မျက်နှာ အလိုလို ပြုံးရွှင်လာရလေသည်။

သိပ်မကြာပါချေ။

တိဗက်သား ရှိချိန်တစ်ယောက် တိဗက်တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံ ထည့်ထားသော အိတ်တစ်အိတ်ကို ယူဆောင်၍ မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းနေမိရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကမ္ဘာထံ နောက်ရှိလာလေသည်။

သည်နောက် ... သူ့ ရှိချိန်ဆီတံ တိဗက်ဝတ်စုံထည့်ထားသော အိတ်ကိုယူ၍ နှုတ်ဆက်ကာ သူ့အိပ်ခန်းဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

သို့နှင့်... ညနေပိုင်းအချိန်ရောက်သည်နှင့် ဖွဖွယယရှိနေရသော တိဗက်ဝတ်စုံကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကမ္ဘာ ဝတ်ဆင်ပြီး သူ့အိပ်ခန်းက ထွက်လာလေသည်။

သည်တွင် ... တိဗက်သား ရှိချိန်၏ စာဆင့် ဖောက်သည်လိုက်ချမှန်ကြောင့် ဗလကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုအခြေအနေကို သိရှိသွားကြသော ကျောင်းသားများ တည်းခိုဆောင် အခန်းတံခါးပေါက်တွင် စုပြုံစောင့်ကြိုနေကြသည်။

ဤသည်ကို ... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကမ္ဘာ မရိပ်စားမိပါချေ။ ဒါကြောင့်... သူ ကျောင်းသားများ မရိပ်မိအောင် တံခါးပေါက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လှမ်းလာရာ မထင်မှတ်စွာပင် တံခါးပေါက်တွင် စုပြုံရောက်ရှိနေကြသည့် ပြုံးဖြဲဖြဲမျက်နှာကိုယ်စီနှင့် ကျောင်းသားတစ်သိုက်ကို ကြုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟာ ဗလကြီး တိဗက်ဘုရားကျောင်းကို ဘုရားရှိခိုးဖို့ သွားမှာလား”

“မဟုတ်ဘူးဟေ့... ဇိုးစားက ဒီဝတ်စုံဝတ်ခဲ့ပါ မှာလို့ မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပြီး ဗလကြီးတို့ သွားမလို့ဟေ့”

“ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား။ ရယ်စရာကြီးမတော့”

“တိတ်ကောင်တွေ၊ ငါ့ကို ဝိုင်းမလှောင်နဲ့၊ ငါ့ကိုစွန့်ငါ”

ထိုသို့... ခံပြင်းဒေါသထွက်ရှိသွားရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကမ္ဘာ ဝန်းဝန်းဖြက်ရယ်ပြု ပြောဆိုနေကြသည့် ကျောင်းသားများကို ငေါက်ငမ်းပြောဆိုပြီး အခန်းပေါက်ကို ကျော်ဖြတ်သန်းခဲ့လေသည်။

ယင်းသို့... မကျေမချမ်းဖြစ်စွာဖြင့် တိဗက်တိုင်းရင်းသား ဝတ်စုံ ဖိရှိဖားလျားနှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကမ္ဘာတစ်ယောက် ထည်းခိုဆောင် ခြံဝန်းအတွင်းမှ ထွက်သွားသည်ကို အပေါ်ထပ် ဝရံတာက သူ့ဌေးသား ဓမ္မကျီစောင်မှာ အူနိပ်စွာရယ်ရင်း လှမ်းကြည့်နေတော့သည်။

ဤသည်ကိုတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကမ္ဘာတစ်ယောက် မသိရှိပါချေ။

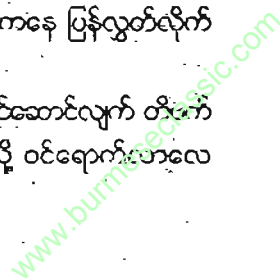
သို့နှင့်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကမ္ဘာသည် အငှားရထားလုံး တစ်စင်းဖြင့် မြို့မြောက်ဘက်ရှိ ကျားမေနေအိမ်ရှိရာ ဂန္ဓမာထမင်းဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူ့လက်ထဲတွင်လည်း ကျားမေ၏ မိသားစုဝင်များကို လက်ဆောင်ပေးရန်အတွက် စားကောင်းသောက်ဖွယ် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ပါလာလေသည်။

သူသည် အငှားရထားလုံးကို လမ်းထိပ်ကနေ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။

သူ့စားသောက်ဖွယ်ရာ အထုပ်ကြီးကို ကိုင်ဆောင်လျက် တိဗက်ဝတ်စုံ ကိုးယိုကားယားနှင့် ဂန္ဓမာထမင်းဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“ဝတ် ဝတ် ဝူ ဝူ”

၉၆ * မှုန်အောင်

သည်တွင်... လမ်းတွင်းက ခွေးလေခွေးလွင့်များက အမြင်မတော် ဆင်ထော်နှင့်ခလောက် ဖြစ်တည်လှုပ်ရှားလာသော ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျွဲကို မျက်စိနှောက်စွာဖြင့် ထိုးဟောင်ကြသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ယောက်ပမာထင်၍ ဝိုင်းအူကြလေသည်။

“တောက်... အရေးထဲမှာ မင်္ဂလာမရှိ၊ ကျက်သရေယုတ်ယုတ်နဲ့ ဟောင်နေတဲ့ အူနေတဲ့ခွေးတွေ ကဲဟာ... ကဲဟာ”

“ဝို ဝို”
“ဝိန့် ဝိန့်”

စိတ်မချည်နိုင်တော့သော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွဲက လမ်းပေါ်တွင် တွေ့ရာ ခဲလုံးများကောက်ကာ ဝိုင်းဟောင်း၊ ဝိုင်းအူနေကြသော ခွေးများကို မနားတမ်း ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါကျမှ... ခဲရန် ကြောက်ကုန်ကြပြီး ခွေးလေခွေးလွင့်များ အဝေးသို့ ထွက်ပြေးကြကုန်လေသည်။

သည်တော့မှ... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွဲတစ်ယောက် လမ်းအလယ်ကြော့ရှိ ကျူးမေတို့ နေအိမ်ခြံဝန်းပေါက်သို့ ဆိုက်ရောက်လာရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်မူ...

မကျဉ်းမကျယ် ဆီးပင်များ စိမ်းစိမ်းစိုစို အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းပေါက်ရောက်နေရသော ခြံဝန်းအတွင်းတွင် ခမ်းနားသေသပ်လှပစွာ တည်ဆောက်ထားသော လုံးချင်းတိုက်အိမ်လေးတစ်လုံး အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာ တည်ရှိနေသည်။

၎င်း လုံးချင်းတိုက်အိမ်လေးမှာ အုတ်ကြွပ်မိုးထားသည်။

ပြီး... ၎င်း အုတ်ကြွပ်မိုး အစွန်အဖျားတွင် ဘုရားကျောင်းဆန်စွာ စုလစ်မွန်းချွန်းများ၊ ပန်းခက်ပန်းနွယ်များ လက်ရာမြောက်စွာ

ပြုလုပ်ထားလေသည်။ ထိုအချင်းအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ၎င်းအိမ်ရှင်ကြီးများ ရှေးရိုးဆန်လွန်းကြောင်း ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။

မြောရလျှင်... ထို အဆောက်အအုံပုံစံမျိုးမှာ ကျေးရွာကြီးများတွင် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော တောသူဌေးများ ဆောက်လုပ်နေထိုင်သည့် အနေအထားပင်။

တကယ်တော့လည်း ကျူးမေပင်ကြီးဖြစ်သော ကျူးလွေယုံသည် ယီတိုင်းရင်းသား ခေါင်းဆောင်ဟောင်းကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူသည် စည်းစနစ်ကြီးပြီး ရှေးယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နိုးနိုးနွယ်သူ ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်... ခေတ်ဆန်ချင်သော သမီးဖြစ်သူ ကျူးမေသည် ယင် ဖခင်ကြီးရှေ့တွင် ရိုးရာမပျက်ဝတ်စုံကို တစ်ထပ်ဝတ်ဆင်ပြီး သူငယ်ချင်းအိမ်ရောက်မှ ခေတ်မီဝတ်စုံကို လဲဝတ်ဆင်ရလေသည်။

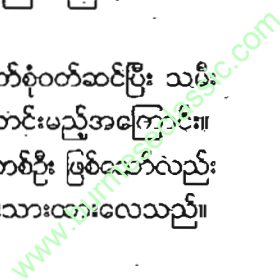
ပြီး... သူ့သမီးကို အဆင့်မြင့်တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်ထဲမှ တိုင်းရင်းသားတစ်ဦးဖြင့် ပေးစားလိုစိတ်ရှိသည်။

အခုလည်း တိုင်းရင်းသားခေါင်းဆောင်ဟောင်းကြီး ကျူးလွေယုံသည် လူတစ်ယောက်၏ ကြိုတင်အကြောင်းကြားမှုကြောင့် ဒေါသအများချောင်းချောင်းထွက်ကာ သိုင်းတုတ်ရှည်တစ်ချောင်းဖြင့် အိမ်ပေါက်ဝတွင် အသင့်ထိုင်စောင့်နေလေသည်။

ဟုတ်သည်လေ... သူ့ဆီ ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားသော စာက တခြားဟုတ်ရိုးလား။

သူ့နေအိမ်သို့ တိပက်တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံဝတ်ဆင်ပြီး သမီးဖြစ်သူ ကျူးမေကို လာရောက်နားဖောက်တောင်းမည့်အကြောင်း။

ထိုသူမှာ တက္ကသိုလ်စာပေပညာဇာတ်တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း စိတ်မနှံ့သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သတိပေး ရေးသားထားလေသည်။

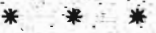

အခု ... သူ့နေအိမ်တွင်လည်း သမီးဖြစ်သူ ကျွမ်းမေ တစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် အပြင်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေ သည်။

ထိုသို့ သူ့ထံရောက်ရှိလာသော စာကို သမီးဖြစ်သူထံ ထုတ်ပြ ကြည့်လေသည်။ သမီးကျွမ်းမေက သူ မသိပါကြောင်း ခေါင်းခါ ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။

သည်တော့ ... တိုင်းရင်းသားခေါင်းဆောင်ဟောင်းကြီး ကျွမ်းလွေယုံသည် ဒီညနေ ရောက်ရှိလာမည့်သူမှာ သူ့မိသားစုကို လာရောက် နှောင့်ယှက်မည့်သူဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ တွက်ဆမိ လိုက်လေသည်။

ဒါကြောင့် ... သူ တကယ် စာထဲအတိုင်းရောက်လာလျှင် ကောင်းကောင်း ပညာပေးဆုံးမရန်အတွက် သိုင်းတုတ်ရှည် တစ်ချောင်း ကိုင်ဆောင်လျက် လမ်းပေါက်ဝတွင် အသင့်ထိုင်စောင့် နေခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

“ကျွမ်းမေ ... ကျွမ်းမေ”

ထိုသို့ ... တံခါးမကြီး စေ့ပိတ်ထားသော ခြံပေါက်တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိလာရသည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက အားမြှင့်တင်လျက် ကျွမ်းမေဟု တကြော်ကြော် လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ... ခေါ်သံကြားရ၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရသော အဘိုးကြီး ကျွမ်းလွေယုံက အိမ်သားနံရံတွင် ထောင့်ထားသည့် သိုင်း တုတ်ရှည် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

“အင်း ... စာထဲအတိုင်း ဒီနေ့တော့ ရောက်လာပြီနဲ့ တူတယ်”
ယင်းသို့ ... အဘိုးကြီးကျွမ်းလွေယုံ ရွှေတံပြောဆိုပြီးနောက်

ထိုင်ရာကထကာ အိမ်၏ လှေကားထစ်အတိုင်း တရွေ့ရွေ့ ဆင်းလာ ရင်းက ...

“လာပြီဟေ့”

ဟု အသံပြုလိုက်လေသည်။

အဘိုးကြီး၏ တုန်ပြန်ထူးသံ ကြားလိုက်ရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် တစ်ချက် စိုးရွံ့တုန်လှုပ်သွားရပြီး...

“ဟင် ... ပြန်ထူးလာတဲ့ အဘိုးကြီးသံဟာ ကေန္တ ကျွမ်းမေရဲ့ ရှေးရိုးဆန်တဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ တူတယ်”

ယင်းသို့ ... သူ ကောက်ချက်ချခိုရင်း အားတင်း၍ ရပ်စောင့် နေမိသည်။

သိပ်မကြာပါချေ ... စေ့ထားသော ခြံဝန်းတံခါးချပ်ကြီး နှစ်ချပ် တို့ကို လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံမျှ တွန်းဟပေးလာလေသည်။

“ကျွီး”

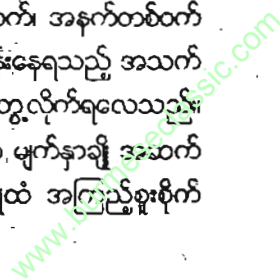
“ဝင်ခဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

ဖိတ်ခေါ်သံကြားလိုက်ရ၍ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ တက်ကြွသွား ရပြီး အသင့်ဖွင့်ဟလာသော ခြံတံခါးနှစ်ချပ်ကြားထဲသို့ ဖြတ်သန်း ဝင်ရောက်လိုက်လေသည်။

အထဲရောက်တော့ ... ဆံဝင် အဖြူတစ်ဝက်၊ အနက်တစ်ဝက် ရောယှက်နေသော ဥပမိ ခနဲညားတည်ကြည်လွန်းနေရသည့် အသက် (၆၀)ကျော်ခန့် အဘိုးကြီးနှင့်သူ ထိပ်တိုက် ကြုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။

သည်တွင် ... အဘိုးကြီး ကျွမ်းလွေယုံက မျက်နှာချို အဆက် မပြတ် သွေးနေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ အကြည့်စူးစိုက် ရောက်ကာ ...

မုန့်ထုပ်

“မင်းက ငါ့သမီးကို လာနားဖောက်တောင်းတဲ့လူလား”

ခက်ထန်မာကြောစွာ မေးလာသဖြင့် ဗလကြီးသော်လည်း အသည်းငယ်တတ်လွန်းရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ကြောက် ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာ ဟုတ်ပါတယ်လဲ၊ မင်းလို စိတ်မနှံ့တဲ့ အရူးက ငါ့သိက္ခာ ကို စော်ကားပြီး ငါ့သမီးကို လာတောင်းဝံ့သလား၊ ငါ့သမီးတော့ မရဘူးဟေ့၊ ဟောဒီ ငါ့လက်ထဲက တုတ်... တုတ်ပဲရမယ်၊ ကဲ... ကဲ”

“ဝို ဝို”

“ဖြောင်း ဖြောင်း”

“အီး အား”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် စိတ်မနှံ့သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါဘူး၊ လူ့... လူ့ကောင်းပါ၊ ရော့... ရော့ ဦးတို့ကိုပေးဖို့ မုန့်... မုန့်ထုပ်”

“ဘာ မုန့်ထုပ်လဲ၊ ကဲ... ကဲ”

“ဝိုး ဝိုး”

“ဖောင်း ဖောင်း”

သိုင်းပညာတတ်ကျွမ်းနေရသော အဘိုးကြီးကျူးလွေယုံ၏ စာတတ်ချက်များအောက်ဝယ် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် လူးလီမ့်ခံနေရသည်။

သူ့လက်ထဲက မုန့်ထုပ်ထိတ်သည် အဘိုးကြီး၏ တုတ်ချက်ချက် ထိမုန့်ကာ ဘေးဘီဝန်းကျင်သို့ ဖြာလံကျ လွင့်စဉ်ကျရောက်ကုန်ကြ ရလေသည်။

နောက်ဆုံး... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ပြင်းထန်သော တုတ်

ရန်ငြိုးဝက်ပါနှင့် တိမ်လွှာစား

ချက်ဒဏ်ကို ကြိတ်ခိုတ်မခံနိုင်တော့ဘဲ ခြံထဲက ကုန်းရှန်းကာ ဖရိုဖရဲ ထွက်ပြေးလာလေသည်။

“ဘကြီး... ဘကြီး၊ ကျုပ်... ကျုပ် အရူးမဟုတ်ဘူး”

ထိုသို့... ရှင်းလင်းအော်ဟစ်ရင်း ခြံထဲက ပိုသီပတ်သီ ထွက်ပြေးလာသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို လမ်းထဲက ခွေးလေ ခွေးလွင်များ ဝိုင်းအုံ့ဆွဲလေတော့သည်။

“ဝုတ် ဝုတ် ဝူ ဝူး”

“ဟိတ်... ခွေး... ခွေးတွေ”

“ဗျို”

“ဟာ”

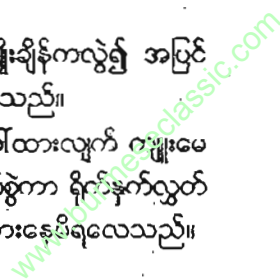
ထိုစဉ်... ခွေးများကိုက်ဆွဲမှုကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ ဘောင်းဘီလည်း ချိုခဲနဲ ပြုစုတ်သွားရပြီး ဖင်ပိုင်းတစ်ပိုင်း လှစ်ဟ ပေါ်သွားရလေသည်။

တစ်ရှက်က နှစ်ရှက်ဖြစ်လာရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ တစ်ယောက် ပြုကျန်နေသည့် ဖင်ပိုင်းကို သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ လမ်းထိပ်သို့ ခြေကုန်သုတ် ထွက်ပြေးလာရလေသည်။

သို့နှင့်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် အရှက်တကွ အကျိုးနဲ ရင်ဆိုင်ရပြီး တက္ကသိုလ် တည်းခိုရိပ်သာဆီသို့ ခံပြင်း နာကြည်းစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။

သူ ရှက်လွန်း၍ စားသောက်၊ ရေမိုးချိုးချိန်ကလွဲ၍ အပြင် မထွက်တော့ဘဲ အခန်းထဲ အောင်းနေမိရလေသည်။

သူ့ကို ကျူးမေကိုယ်တိုင် စာနှင့် ဖိတ်ခေါ်ထားလျက် ကျူးမေ မရှိဘဲ ကျူးမေ၏ဖခင်ကြီးက စိတ်မနှံ့သူဟု စွတ်စွတ်က ဝိုက်နှက်လွှတ် ရကြောင်းကို ခံပြင်းစိတ်နှင့် အဖြေထုတ်စဉ်းစားနေမိရလေသည်။

နတ်ဇာတ်

“ဒီလိုဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့တဲ့ တရားခံက ဘယ်သူလဲ၊ ကျွမ်းမေလား။ ဒါမှမဟုတ် သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင်လား။ ဘယ်သူလဲ”

ထိုသို့... သူ့ အဖြေအတိအကျပေါ်အောင် စဉ်းစားမိရင်း အဖြေရှာမရဘဲ သို့လော၊ သို့လော ဖြစ်တည်နေရလေသည်။

တစ်နေ့ ညနေခင်း၌ သူ့ဆီသို့ မိတ်ဆော်ဘဲ အထစ်ကျင်ချွေဖိန် ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဗလကြီး... ကျောင်းပိတ်ရက်တုန်းက မင်း ကျွမ်းမေအိမ် သွားတွေ့တာ ဘယ်လိုအဖြေအနေမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရလို့ မင်း ရှက်ပြီး အခန်းအောင်းနေရတာလဲ၊ ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြ စမ်းပါ”

စိတ်မကောင်းချင်းဖြစ်စွာဖြင့် လှမ်းမေးလာတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ခံပြင်းဝမ်းနည်းစွာဖြင့် အထစ် ကျင်ချွေဖိန်ကို ရင်ဖွင့် ထုတ်အန်လိုက်လေသည်။

စကားဆုံးသွားတော့ အထစ် ကျင်ချွေဖိန် မကြေမချမ်းဖြစ်စွာ ဖြင့်...

“တောက်... ဒါ... ဒါ မင်း အဲဒီလို အရှက်တကွ အကျိုးနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ဘယ်သူမှ ဖန်တီးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဌေးသွား ဝမ်းကျိုစောင် လက်ချက်ပါ။ မင်းကို သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး သတိထား ဆက်ဆံပါလို့ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ သတိပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ မင်းက သူဌေးသားရဲ့ သဘောကောင်းမှုတွေပေါ် ယုံကြည်စွာ နှစ်ပျော့သွားရ တာကိုး၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွမ်းမေအဖေ တော်ရုံတန်ရုံ ပညာပေး လိုက်လို့၊ နို့ခိုဆိုရင် မင်း ရဲလက်ထဲရောက်သွားပြီ...”

“အေး... ငါလည်း အဲဒီကိစ္စ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ ဘယ်သူ လက်ချက်လဲလို့ တွေးတောစဉ်းစား အဖြေထုတ်နေတာပဲ”

“ကဲ... ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားအဖြေမထုတ်နေနဲ့၊ တစ်ချိန်က မင်းကို ပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို မင်း သတိရမိမလားတော့ မသိဘူး။ ငါ အရေးပေါ် ခေါ်တဲ့တစ်နေ့ မင်း ငါနဲ့ ကောက်ခါငင်ခါ လိုက်လာဖို့ ကြိုးစားထားဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းလေ”

“အေး... အမှတ်ပြီ”

“ဟုတ်ဦး... ဒါဆို ဒီအပတ် ကျောင်းပိတ်တဲ့နေ့ကျရင် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ အဲဒီအခါကျရင် ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း မင်း ခံစား သိရှိသွားလိမ့်မယ်”

“အေး... ငါလိုက်ခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

အခန်း (၁၀)

ဆုံးရှုံးသွားရသော အချစ်နှင့် သွားတစ်ချောင်း

သို့နှင့် တစ်ပတ်တာ၏ ကျောင်းပိတ်ရက်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုရက်ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ တစ်ယောက် အခန်းချင်းကပ်နေရသော သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်နှင့် လုံးဝ မကြုံတွေ့ခဲ့ရပါချေ။

အခုတော့... သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်တစ်ယောက် ခြေရာပျောက်ကောင်းနေသည်ဟု ဗလကြီး ထင်မိလိုက်လေသည်။

သည်တွင်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျတစ်ယောက် အထစ်ကျင်ချွေဖိန်ခေါ်ရာ လိုဟန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

၎င်း လိုဟန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကြီးသည် လိုဟန်မြို့ အရှေ့မြောက်ဘက်တွင် ကျယ်ဝန်းလှသောခြံကြီးအဖြစ် တည်ရှိလေသည်။

ဟူချောင်လမ်းသားတွင် တည်ရှိသည့် ၎င်း တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်းဝယ် တိရစ္ဆာန် အမျိုးအစားပေါင်း (၃၈၀) ကျော်ရှိလေသည်။

ဟိုအရင်ကလည်း... အုပ်ချုပ်သူ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဖုဆောင်းတတ်သော ဝါသနာထုံမှ မြို့တော် အထူးသာယာစည်ပင်အောင်ဆောင်ရွက်လိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ၎င်း လိုဟန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တော်ကြီးကို ခေတ်အဆက်ဆက် အခွင့်ရှည်အောင် ဖြစ်စေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၎င်း လိုဟန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တော်ကြီးဝယ် ရှားပါးအဖိုးတန် လွန်းသော တိရစ္ဆာန်များ ဖုဆောင်းရှာဖွေထားရှိသည်။

ဥပမာဆိုရလျှင်မူ ... ပန်ဒါ၊ ရွှေချည်မျှင်မွေး မျောက်၊ အမောက်နီ ကြိုးကြား၊ အရှေ့မြောက်ပိုင်းဒေသကျား။

ယန်စိမြစ် မိကျောင်း၊ နိုင်ငံခြားမှ တိရစ္ဆာန်ချင်း ဖလှယ်ရရှိခဲ့သော အနောက်တိုင်းက ခြင်္သေ့များနှင့် သစ်ကုလားအုတ် စသည်တို့ ပြသထားလေသည်။

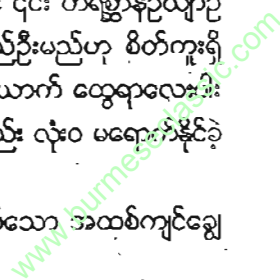
ဒါကြောင့်... ဒါကြောင့်... ။

လိုဟန် နန်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြသော ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ ဧည့်သည်တော်များ ၎င်းနားမည်ကျော် တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တော်ကြီးဆီသို့ မဝင်ရောက်ဘဲ မနေနိုင်ပါချေ။

သို့ဖြစ်၍ နေတူဝှံ ၎င်းတိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တော်ကြီးဝယ် လူဝင်လူထွက်မပြတ် ရှိနေကြရလေသည်။ ဟော အခုလည်း...

တစ်နေ့နေ့တော့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ၎င်း တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တော်ကြီးသို့ သွားရောက်ပြီး နံနံ့စပ်စပ် လည်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးရှိထားသော်လည်း ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျတစ်ယောက် တွေ့ရာလေးဒါး အလုပ်များမြောင်နေသဖြင့် စိတ်ကူးရှိသော်လည်း လုံးဝ မရောက်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

ဟော... အခုတော့လည်း မထင်မှတ်သော အထစ်ကျင်ချွေ

ဖိန် ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျတစ်ယောက် လိုဟန် ဖြို့တွင် နာမည်ကျော်ကြားလျက်ရှိနေရသော လိုဟန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် ထော်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရချေပြီ။

သို့သော်... သူ့ အထစ်ခေါ်ရာနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါ အောင် လိုက်ခဲ့ရသော်လည်း မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် ခေါ်ယူကြောင်း လုံးဝ မသိရှိပါချေ။

သို့ဖြင့်... အကြံအထူးရှိနေရသော အထစ်ကျင်ချွေဖိန်သည် အူဆီအူကြောင်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရသည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျကို ချစ်သူစုံတွဲများ အောင်ခိုရာ ရောင်စုံပန်းချိုများရှိရာ ဥယျာဉ်ကြီး၏ တောင်ဘက်ခြမ်းဆီသို့ လက်တို့ခေါ်ဆောင်လာတော့သည်။

သူ့ခါးဝက်ကျော်မှု ဖြင့်လျက် ရောင်စုံပန်းချိုတို့မှာ ချစ်သူစုံတွဲ တို့၏ ချစ်ရည်လူးမှုကို အကာအကွယ်ပေးသလို ရှိနေရလေသည်။

ထိုစဉ်... အကွက်ကြိုထင်သိရှိထားဟန်တူသော အထစ် ကျင်ချွေဖိန်က ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျကို ညီညာသော ဝါးချုံပင်တန်း နားရှိ ရောင်စုံပန်းချုံတစ်ခုနှင့် မလှမ်းမကမ်း ပန်းချုံတစ်ခုဆီ ခေါ် ဆောင်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်... အထစ်ကျင်ချွေဖိန်က မလှမ်းမကမ်းရှိ ပန်းချုံ အောက်ဝယ် ချစ်ရည်လူးနေကြသော ချစ်သူစုံတွဲတစ်စုံကို လက်ညှိုး ထိုး ညွှန်ပြရင်း တီးတိုးလေသဖြင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျအား သတိ မေးလိုက်သည်မှာ...

“ဗလကြီး... ဟို ပန်းချုံအောက်မှာ တွဲခတ်နေတဲ့ ချစ်သူ စုံတွဲဟာ ဘယ်သူတွေလည်းဆိုတာ ကြည့်လိုက်စမ်း မင်း သေသေ ချာမြင်ချင်ရင် ဝါးချုံတန်းအစ်ဖက်သွားပြီး ခိုးချောင်းကြည့်ရည်”

“အေး”

ဟု ဆိုတာ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျမှာ အထစ်ကျင်ချွေဖိန် ထိုးညွှန်ပြရာ ပန်းချုံဆီသို့ လှမ်းအကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

“ဟင်... သူ့... သူ့ဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်ပါလား၊ သူ့ရင်ခွင် ထဲမှာ မေးစက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတော့ ဘယ်သူမှန်း မမြင်ရဘူး”

ချစ်သူစုံတွဲတွင် ယောက်ျားသားမှာ တခြားသူမဟုတ်ဘဲ ခြေရာ ပျောက်ကောင်းနေသော သူ့ဌေးသားဝမ်းကိုစောင်ဖြစ်ကြောင်း ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သို့သော်... သူ့ဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်၏ရင်ခွင်ထဲဝယ် ခေါင်း မှေးစက်နေသူမှာ သူ့ဌေးသားကိုယ် ကွယ်နေသဖြင့် ဗလကြီး ကောင်းစွာ မမြင်တွေ့ရချေ။

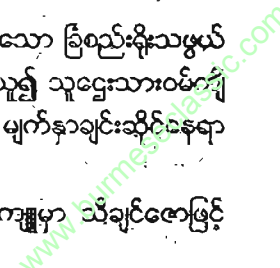
သည်တော့ အထစ်ကျင်ချွေဖိန်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက် ရင်း...

“ဒါဆိုလည်း ခုန ငါပြောသလို လူတစ်ရပ်တောင်မရှိတဲ့ ဝါးရုံ တန်းနောက်ဘက်ကနေ သွားချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်ပါလား၊ သူတို့ ဟာ ချစ်စိတ်မွန်လွန်းနေကြတော့ ဘေးဘီကို ဂရုစိုက်မိကြမှာ မဟုတ် ဘူး”

တိုက်တွန်းလှုံ့ဆော်လိုက်တော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ ခေါင်း ညိတ်လက်ခံပြီး ရှေ့ဘက်ရှိ ဝါးရုံတန်းနောက်ဘက်သို့ ကွေ့ပိုက်ဝင် လိုက်လေသည်။

ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျသည် ရှည်လျားသော ခြံစည်းခိုးသဖွယ် ပတ်စိုက်ထားသည့် ဝါးရုံတန်းကို မျက်ကွယ်ယူ၍ သူ့ဌေးသားဝမ်းကို စောင်တို့ ချစ်ရည်လူးနေကြသော ပန်းချုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာ ရောက်အောင် ရွေ့လျားလိုက်လေသည်။

ရောက်တော့... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျမှာ သိချင်ဇောဖြင့်

ဝါးရုံတန်းကိုကျော်၍ မန်းချိုအောက်ခြေတွင် လွတ်လပ်စွာ ချစ်ရည်လူးနေကြသည့် သူဌေးသားဝမ်းကိုစောင်တို့နှစ်တွဲကို လှမ်းအကဲခတ် ကြည့်ရှုမိလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ထိုအခါကျမှ...

သူ... သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်၏ ရင်ခွင်ထဲဝယ် မှေးစက်ခိုင်နေရသော မိန်းကလေး၏မျက်နှာကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်... ကျွေး... ကျွေးမေပါလား၊ တောက်.. ဒါ.. ဒါဆိုသူ.. သူဌေးသားဟာ ငါ.. ငါ့ကို အရှူး... အရှူးလုပ်နေပါလား၊ ငါ အခု သွားသတ်မယ်”

လုံစံ မမျှော်လင့်စွာပင် သူဌေးသားဝမ်းကိုစောင်၏ ရင်ခွင်ထဲက မိန်းကလေးများ သူ စွဲလန်းခဲ့မင်နေခဲ့ရသော ကျွေးမေဖြစ်နေသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရမှုကြောင့် သူ သူဌေးသား၏ အရှူးလုပ်နေခြင်းကို နှာကြည်းခံပြင်းစွာ သိရှိလိုက်ရလေသည်။

ရုတ်ချည်း ပေါက်ကွဲလာရသော သူ့ရင်ထဲက အမျက်ဒေါသများကို သတိလွတ်စွာ မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ဘဲ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန် ဝါးရုံတန်းနောက်က ထွက်ရန် လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

“ဝီ ဖိ”

“ဟင်”

ထိုစဉ်... သူ့နဘောသို့ ရောက်ရှိလာရသော အထစ်ကျွန်းချွေဖိန်က ဒေသအမျက်ထွက် လှုပ်ရှားတော့မည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွန်း၏ လက်မောင်းရင်းတစ်ဖက်ကို လျှင်မြန်စွာ ဖမ်းဆုပ်လိုက်မိရလေသည်။

“ဗလကြီး... မင်းရင်ထဲမှာ သယ်လိုခံစားပေါက်ကွဲနေရတယ်”

ဆိုတာ ငါ ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ ဒေါသမာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့၊ မင်း ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမကိစ္စကြောင့် မင်း ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျက်ပြားသွားနိုင်တယ်၊ လာ... ငါတို့ ပြန်ကြမယ်”

“ဟူး”

ဖျောင်းဖျစ်ကား ဆိုလိုက်မှုကြောင့် သတိပြန်ဝင်သွားရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွန်း၏ရင်ထဲက ဒေါသအစုံကို ချုပ်တီးနိုင်မိလိုက်လေသည်။

သည်နောက်... သူတို့နှစ်ယောက် လိုဟန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တော်ကြီးက ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

သို့နှင့်... သူတို့ မြို့လယ်ရောက်တော့ တစ်ခါမျှ မတောင်းဆိုဘူးသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွန်းက အထစ်ကျွန်းချွေဖိန်ထံ တောင်းဆိုလိုက်သည်မှာ...

“အထစ်... ငါ ဒီနေ့ အရက် သိပ်သောက်ချင်တယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေတယ်ဆိုတာ မင်း သိမှာပါ”

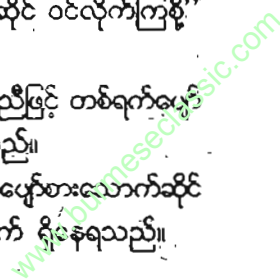
အထစ် ကျွန်းချွေဖိန်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ဟူးခနဲ မှတ်လိုက်ပြီး...

“အေး... ငါကတော့ အရက်နဲ့ ယဉ်းပါးနေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ အရက်သောက်ဖို့အကြောင်းပြောရင် ခေါင်းခါခြင်းလေမရှိတာတော့ အမှန်ပါ၊ ကဲ... ‘တစ်ရက်ပျော်’ စားသောက်ဆိုင် ဝင်လိုက်ကြစို့။”

“အေး”

သည်နောက် သူတို့နှစ်ယောက် အတွဲညီညီဖြင့် တစ်ရက်ပျော် စားသောက်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့ရောက်ချိန်မှာ မှန်းလွဲချိန်မှ တစ်ရက်ပျော်စားသောက်ဆိုင်အတွင်းဝယ် စားသောက်သူ နည်းပါးလွန်းလျက် ရှိနေရသည်။

သူတို့ လေညှင်းတိုက်ခတ်ဝင်ရောက်နေသော မြတင်းပေါက် နံဘေးရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်... အိပ်ချင်ခူးတူးရှိနေသော စားပွဲထိုးလူငယ်လေး တစ်ချက်သမ်းဝေရင်း သူတို့စားပွဲဆီသို့ ချဉ်းကပ် ရောက်ရှိလာလေ သည်။

သည်တော့... အထစ် ကျင်ချွေဖိန်က အလွင်ဦးစွာ စားပွဲထိုး လူငယ်ကို လှမ်းမှာလိုက်လေသည်။

“ညီလေး... တို့ကို အရက်တစ်လုံးနဲ့ အမဲကျော်တစ်ပွဲနဲ့ ငါးခေါင်းဟင်းချိုတစ်ပွဲ လုပ်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ စားပွဲထိုးလူငယ်လေး သူတို့ကို ဦးတစ်ချက်ညွှတ်ပြီး မင်းလမ်းအတိုင်း မီးဖိုချောင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားလေ သည်။

သိပ်မကြာပါချေ...။

စားပွဲထိုးလူငယ်လေး ငွေရောင် လင်ဘန်းတစ်ချပ်ဖြင့် မှာကြား ထားသော အမြည်းနှင့် အရက်အိုးတို့ကို လာရောက်ပို့ဆောင် တည်ခင်းသွားလေသည်။

သူတို့ စကားတပြောပြောနှင့် အရက်သောက်လိုက်၊ အပြီးစာ လိုက်ဖြင့် ညနေစောင့်သို့ ရောက်လာလေသည်။ သူတို့ ရေခဲနို့ ကိုက်လာကြပြီး ကျသင့်ငွေကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ ထုတ်ရှင်းလေ သည်။

သူတို့ ထက္ကသိုလ် တည်းခိုရိပ်သာဆောင်ရောက်သော စားသောက်ခန်းထဲ တန်းဝင်ပြီး ညနေစာ စားသောက်လိုက်ကြလေ သည်။ သူတို့သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများဖြစ်သဖြင့် အရက်

သောက်ခွင့် မရှိသော်လည်း အဖူးမလွန်အောင် ဆရာများမသိအောင် ခိုးသောက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သည်တွင်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျသည် နှစ်ယောက်ပေါင်း လုပ်စာတခင်းပြီး သူ့အသည်းနှလုံးကို အရှူးလုပ်ခဲ့ကြသည့် သူဌေးသား ဝမ်းကျံစောင်နှင့် ကျူးမေတို့ကို နာကြည်းမုန်းတီးနေမိရလေသည်။

ဒါကြောင့်... သူ စားသောက်ခန်းထဲသို့ ကလိန်ကကျစ် လူယုတ်မှာ သူဌေးသားဝမ်းကျံစောင်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေကြည့် သည်။

မတွေ့...

သို့သော် သူ့စိတ်ဓာတ်မကျပါချေ။ ညရောက်လာ လျှင်တော့ သူဌေးသားဝမ်းကျံစောင် သူ့အိပ်ဆောင်ကို မုချရောက်လာ မည်ကား သေချာသွန်းလှသည်။ အကြောဖို့ဟူမူ...

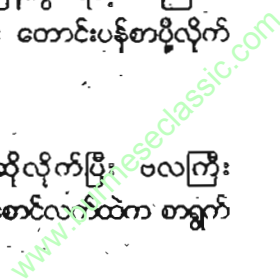
သူတို့ စုံတွဲခတ်နေသည်ကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ မသိရှိနိုင်ဟု ထင်မှတ်ပြီး သူဌေးသား ဝမ်းကျံစောင် ဘာသိဘာသာ သူ့အိပ်ခန်း ဆောင်သို့ ပြန်လာမည် မတုတ်ပါလား။

သူ ကြိုတင်တွက်အထားသကဲ့သို့ပင် သူဌေးသား ဝမ်းကျံစောင် လေလေးတချွန်ချွန်ဖြင့် သူ့အိပ်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဗလကြီး မင်း အခြေအနေမလှ ပြန်သွားရတဲ့အကြောင်း ကျူးမေ ကြားသိရပြီ။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး တောင်းပန်စာပို့လိုက် တယ်၊ ရော့... ဖတ်ကြည့်”

“ဟုတ်ပြီ”

ဟုဆိုကာ ဣန္ဒြေမပျက် စကားဆိုလိုက်ပြီး ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျတစ်ယောက် သူဌေးသား ဝမ်းကျံစောင်လက်ထဲက စာရွက် ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

၁၁၂ * မြေပုံအင်

ပြီးလျှင် ဗလကြီး မေါင်ရင်ကျူသည် မြို့ပျားတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဗို့... ဗို့”

“ဟာ... ဗ... ဗလကြီး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

မထင်မှတ်စွာပင် ဗလကြီး မေါင်ရင်ကျူ၏ စာရွက် အပိုင်းပိုင်း အစစ ဆွဲဆုတ်လိုက်သည်ကို သူ့ဌေးသားဝမ်းကျိုးစောင် ကြုံတွေ့ရင်း စိတ်မကျေမချမ်းဖြစ်စွာ ငေါက်ငမ်း ပြောဆိုလာလေသည်။

သည်တွင်... ဗလကြီး မေါင်ရင်ကျူက မဒိုးမခန့် ရယ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဒီမယ်... ခင်ဗျားဟာ အတော်အောက်တန်းကျွန်ုပ်တို့ ယုတ်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့တန်တာ ဟောဒီ လက်သီးပဲ”

“ဂွ”

“ခွပ်”

“ဘုတ်”

“ဘုန်း”

“ငါ... ငါ သွားတစ်ချောင်း ကျိုးသွားပြီ မင်း... မင်း အတော်ရက်စက်တဲ့ကောင်”

“ဒီမယ်... ရက်စက်တာ ကျုပ် မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားပဲ။ ခင်ဗျားတို့စုံတွဲ ဒီနေ့ လိုဟန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တော်ကြီးမှာ ချစ်ရည်လူးနေတာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ခင်ဗျားလို ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ် တန်ဖိုးမထားဘဲ ခုတုံးလုပ်ပြီး ကျုပ်ဆီ ငွေချေးရအောင် လုပ်ခဲ့တယ်”

“အေး... ငါ ကျောင်းအုပ်ကြီးကို သွားကိုင်မယ်”

“တိုင်... ကျုပ်လုပ်ရဲရင် ကျုပ်ခံရဲတယ်”

အခန်း (၁၅)
ရွှေမျိုးဖြူနှင့် ဗလကြီး

အချင်းဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း စာသင်ချိန် စာသင်ခန်းသို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ လက်နဲ့တစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး စာပေသင်ကြားနေသော ဆရာထံ လှမ်းခွင့်တောင်းလာသည်မှာ...

“ဆရာ... ကျောင်းသား ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို ကျောင်းအုပ်ကြီးထံ စေလွှတ်ပေးဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်”

ထို ဆိုစကားကို ကြားလိုက်ကြရသော စာသင်ခန်းရှိ ကျောင်းသားအားလုံးကို မနေ့က ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် သူဌေးသား ဝမ်းကျံစောင်ကို သွားတစ်ချောင်း ကျွတ်ထွက်သွားအောင် ထိုးလိုက်သော အရေးကိစ္စနှင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးခေါ်၍ ဗလကြီးအား အပြစ်ပေး စီရင်တော့မည့်အကြောင်း အလိုလို သိရှိကြပြီး စိတ်မကောင်းချင်းကိုယ်စီ ဖြစ်တည်မိကြလေသည်။

သည်တွင်... စာသင်ဆရာက ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ အကြည့်စူးစိုက်ရောက်ပြီး...

“ကဲ... တယည့်ဗလကြီး ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့လက်နဲ့ လာခေါ်

နေပြီ။ လိုက်သွားပေတော့၊ နောက်တဆိုတာ နောင်မှရတော့ ကိုယ့်ရှည်မှန်းချက် ထိခိုက်ပျက်စီးရတယ်ဆိုတာ ငါ့တပည့် သင်ခန်းစာ ယူသွားပေတော့”

အသိပေးဆုံးမစကားဆိုလာတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ သဘောပေါက်စွာဖြင့် ဦးစစ်ချက်ညွတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာ၊ ကျွန်တော့် အားနည်းချက်ကြောင့် ကျောင်းအုပ်ကြီး ပေးအပ်လာမည့် အပြစ်ကို ကျေးကျေးနပ်နပ် ခံယူပါမယ်”

တုန့်ပြန်စကားဆိုပြီးနောက် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် လေးလံသော ခြေလှမ်းများနှင့် စာသင်ခန်းထဲမှ ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။

သို့နှင့်... အုတ်ကြွပ်အမိုးကာထားသော ရှည်လျှားသည့် စကြွန်လမ်းကို အခန်းဆောင် ထောင့်ချိုးကွေ့ သုံးလေးကွေ့အား ကျော်ဖြတ်သန်းပြီးနောက် သီးသန့်စကြွန်လမ်း အဆုံးသတ်တွင် တည်ရှိနေသည့် အခန်းကြီးတစ်ခုသို့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

စင်စစ်တော့... ၎င်း အခန်းကြီးက နေပြည်တော်တက္ကသိုလ်တော်ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ ရုံးထိုင်ရာ အခန်းငယ်ဖြစ်လေသည်။ အခန်းဝင်တံခါးပေါက်မှာ ဖွင့်ဟထားသော်လည်း ထိုအတွင်းကို လွယ်လင့်တကူ မမြင်ရအောင် ဖက်ဖူးရောင် ခန်းစည်းရှည်ကာရံထားလေသည်။

လေငြိမ်သက်နေသဖြင့် ဖက်ဖူးရောင်ခန်းစည်းများ တံခါးချပ်ပမာ တည်ငြိမ်စွာ ပိတ်ဆို့ကာရံထားလျက်ရှိနေ၏။ ပေးအပ်လာမည့် အပြစ်ဒဏ်ကို လည်စင်းခံယူဖို့ ရောက်ရှိလာရသော ဗလကြီး

ပေါင်ရင်ကျတစ်ယောက် ဖက်ဖူးရောင်ခန်းစီးရှေ့ဝယ် မြွေဆိုးကြီး တစ်ကောင် ကြုံတွေ့လိုက်ရသည်ပမာ တုန်ခန် ရပ်တန့်သွားရလေ သည်။

တကယ်တမ်း... အပြစ်ဒဏ်ခတ်မှုကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လာရ မည်ဆိုတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ၏ အသည်းနှလုံးတို့ သိပ်တုန်စွာ ခံစားမိလိုက်ရလေသည်။

သို့သော်လည်း... ရှောင်လွှဲ၍ မရတော့သည့် အခြေအနေမို့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းကြီးပဲဟု ဖျောင်းဖျာအားမွှေးစိတ် ကိန်း အောင်းလိုက်ပြီး ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ တစ်ယောက် ဖက်ဖူးရောင် ခန်းစည်းကို တွန်းဖယ်၍ ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် လိုက်လေသည်။

အထဲရောက်တော့... မဟူရာရောင်တောက်ရှိုင်းနေသော စားပွဲခုံကြီး၏ တစ်ဖက်ရှိ ကျောမို့ အမြင့်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသည့် ဥပဓိခန့်သွားစာညီကြည့်လွန်းရသော ကျောင်းအုပ်ကြီး 'ဟေ့ကျောင်းမိန့် ထိုင်နေသည်ကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လိုက်ရသည် နှင့် အလိုလို သိပ်တုန်စွာ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သည်တွင်... ကျောင်းအုပ်ကြီး ဟေ့ကျောင်းမိန့်သည် ကျောင်း စည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်ပြီး ကျောင်းသားချင်း သွေးထွက်သံယို ထိုးကြိတ်ခဲ့သော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျကို မကျေမချမ်း စိုက်ကြည့် ပြီး...

"ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ မင်း သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်ကို သွားတစ်ချောင်း ကျွတ်ထွက်အောင် ထိုးနှက်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ မနေ့က ငါ့ဆီ ဝမ်းကျိစောင် ဝင်တိုင်ကြားသွားတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ကျောင်းအုပ်ကြီး"

"အေး... ငါကတော့ ထွေထွေထူးထူး ပြောနေမှာ မဟုတ်ဘူး ကျောင်းစည်းကမ်းဖောက်ဖျက်တဲ့သူကို ချမှတ်ထားတဲ့ ကျောင်း စည်းကမ်းဥပဒေအရ အရေးယူရမယ်။ ဒီတော့ ကျောင်းသားတစ် ယောက်ကို သွေးထွက်သံယို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်တဲ့သူကို ကျောင်းစည်းကမ်းဥပဒေအရ ကျောင်းထုတ်ပယ်ပစ်ရမှာပဲ။ ဒီတော့မှ နောက် ကျောင်းသားတွေ ဒီလို ဖြစ်မှု မကျူးလွန်ရဲအောင် စံနမူနာ ပြု လုပ်ဆောင်ရမှာပဲ"

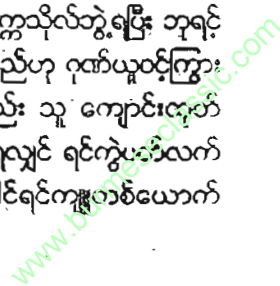
"ကျွန်... ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီလား၊ ကျောင်းအုပ်ကြီး"

"အေး... မင်း ဒီတစ်ပတ်အတွင်း နေရပ် ပြန်ပေတော့၊ မင်း စာသင်ခန်းသွားစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်သင့်တာ ပြင်ဆင်ပေတော့"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဟုဆိုကာ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ပြီး ရည်ရွယ်ချက် ပန်းတိုင် ရိုက်ချိုးခံလိုက်ရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျတစ်ယောက် ကြေကွဲခံပြင်းစွာဖြင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းက ကျောခိုင်းထွက်လာရ တော့သည်။ သူ ထိုသို့ ကျောင်းထုတ်ခံလိုက်ရသည်ကို ကျွန်ယွမ်းရွာ က ဖခင်ကြီး ပေဝါဖုန်ကိုင် ကြားသိလိုက်ရလျှင် မည်မျှရင်ကျိုးသွားရ မည်နည်း။

ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျတစ်ယောက် တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရပြီး ဘုရင့် နေပြည်တော်၌ အရာရှိမင်းကြီးရာထူးရတော့မည်ဟု ဂုဏ်ယူဝင်ကြား နေသော မိခင်ကြီး ချွေကြာတ်စယောက်လည်း သူ ကျောင်းထုတ် ခံလိုက်ရသည်သတင်းဆိုးကြီး ကြားသိလိုက်ရလျှင် ရင်ကွဲပတ်လက် ခံစားရတော့မည်ကို တွေးမိပြီး ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျတစ်ယောက်

ပြေမဆည်နိုင်အောင် ကြေတွဲဝမ်းနည်းနေမိရလေသည်။

ညနေပိုင်းရောက်တော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် ကျောင်းထုတ်ခံလိုက်ရသည့် သတင်းဆိုးကြီး ကျောင်းဝန်းတစ်ခုလုံး တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားရလေသည်။

ထိုအခါ... ရိုးသားနံ့ချာလှသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို ခင်မင်ရင်းနှီးကြရသည့် ကျောင်းသားများ စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်ရ တော့သည်။

ထိုအတူ ကျောင်းအုပ်ကြီးထံ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားခဲ့ရသော သူဌေးသားဝမ်းကျီစောင်သည် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ကျောင်းထုတ် ခံရသည့် သတင်းဆိုးကြီး ကြားမိပြီး တုန်လှုပ်သွားရလေသည်။

တကယ်တော့... သူ နာကျင်ခံပြင်းမှုကြောင့် အမျက်ဒေါသ ထွက်ပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီးထံ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားသော်လည်း ထိုသို့ ကျောင်းထုတ်ပယ်ခံလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပါချေ။

အခုတော့... သူ့ကြောင့် ဖြူစင်ရိုးသားလွန်းရသော ဗလကြီး ကျောင်းထွက်ရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် သူ့အများသူ နောင်တရနေမိလိုက် လေသည်။

နောက်ဆုံး... သူဌေးသားဝမ်းကျီစောင်သည် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဟွေကျောင်ဖိန်ထံ သွားရောက်ပြီး ဗလကြီးကို ကျောင်းမထုတ်ရန် အနူးအညွတ် တောင်းဆိုလေသည်။

သည်တွင်... ကျောင်းအုပ်ကြီး ဟွေကျောင်ဖိန်သည် ပြုံးယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟင်း... ဟင်း ဝမ်းကျီစောင် ငါဟာ ကျောင်းအုပ်ကြီး တာဝန်ကို ထမ်းရွက်နေတဲ့လူ မင်းက အမှုဖွင့်တိုင်ကြားထားတော့ ဒီအမှုကို ကျောင်းစည်းကမ်းအတိုင်း ထိရောက်စွာ တာဝန်မယူဘူးဆို

ရင် ငါ့ကို အထက်က သက်ဆိုင်ရာလူကြီးတွေက အပြစ်တင်ရှုံ့ချ တော့မယ်၊ ပြီးတော့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကလည်း ငါ့ကို စည်းကမ်းအတိုင်း မဆောင်ရွက်တဲ့အတွက် ဘယ်လေးစားနာခံကြ တော့မှာလဲ၊ မင်း တောင်းပန်လို့ မရဘူး”

“ဟာ... ဒါ... ဒါဆို ကျောင်း... ကျောင်းအုပ်ကြီး တကယ် တော့ ဗလကြီး အခုလို အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့တာ ကျွန်တော့်အပြစ်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူ့ဘဝရည်မှန်းချက်ကြီး မပျက်စီးစေချင်ပါဘူး”

“အိမ်း... ငါလည်း ဟောဒီ နေပြည်တော်တက္ကသိုလ်တော် ကြီးမှာ တက်ရောက်နေကြတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံး ဘွဲ့ကိုယ်စီရပြီး တိုင်းပြည်တာဝန်ကို အရာရှိ၊ အရာဝယ်တွေဖြစ်ပြီး ကျေးကျွန်ပြန် ချမ်းချမ်းသာသာ ဆောင်ရွက်နေကြတာ သိပ်မြင်စေ ချင်တာပေါ့၊ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဘဝပျက်ရာပျက်ကြောင်း ကျောင်း ဘယ်ထုတ်ပစ်ချင်ပါ့မလဲ”

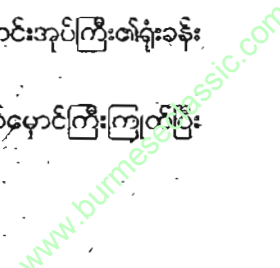
“ကျောင်း... ကျောင်းအုပ်ကြီး ဗ... ဗလကြီး ကျောင်းမထွက် ရအောင် လုပ်နိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား”

ယင်းသို့ အားကိုးတကြီး တောင်းဆိုလာတော့ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဟွေကျောင်ဖိန်တစ်ယောက် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချလိုက်မိရလေ တော့သည်။

စကားပြော ခေတ္တဖြတ်တောက်ပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ရုံးခန်း တစ်ခုလုံး ဆိတ်ငြိမ်သွားရသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီး ဟွေကျောင်ဖိန် မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောစဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုစဉ် ဗလကြီးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိရသော သူဌေးသား
ဝမ်းကျိုစောင်က ငှက်ကြီးတွေ့စောနေမိရသည့် ကျောင်းအုပ်ကြီး
ဟေ့ကျောင်ဖိန်ထံ တိုက်တွန်းလှုံ့တော်စကား ဆိုလိုက်သည်မှာ...

“ကျောင်း... ကျောင်းအုပ်ကြီး ကျွန်တော့်ကို သနားသဖြင့်
အကြံပေးပါဦး ခင်ဗျာ၊ ဗလကြီးကို ဒီလို ကျောင်းထုတ်မှန်းသိရင်
အမှုဖွင့် မတိုင်ကြားပါဘူး”

ယင်းဆိုစကား ကြားလိုက်ရသော ကျောင်းအုပ်ကြီးဟေ့ကျောင်
ဖိန်သည် အပြုံးယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟင်း... ဟင်း တကယ်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
စိတ်အခန့်မသင့်လို့ ခိုက်ရန်အခါသဖြင့်ခွဲကြပေမယ့်၊ နှစ်ရှည်လများ
အတူနေကြတဲ့ ကျောင်းသားချင်းတွေဆိုတော့ သံယောဇဉ် အလိုလို
ရစ်တွယ်နေမိကြတယ်ဆိုတာ ဝမ်းကျိုစောင် သဘောပေါက်နားလည်မိ
ပြီလား”

“နား... နားလည်ပါပြီ ကျောင်းအုပ်ကြီး”

“အေး... ဒါကြောင့် ပြဿနာတွေကို ဝါဆို မတက်လာကြတဲ့
ကိုယ့်ကျောင်းသားအချင်းချင်း နားလည်မှုကို အတန်းပိုင်ဆရာတွေရဲ့
ကွပ်ကဲဆုံးမနှာခံကြပြီး ဖြစ်ပွားလာတဲ့ ပြဿနာကို ပြေလည်အောင်
ဖြေရှင်းနိုင်ကြရင် ဗီက ဒီအမိန့်ကို ထုတ်ပြန်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့
မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ကျောင်းအုပ်ကြီး”

“ဒီတော့... ဒီအမိန့် မထုတ်ပြန်နိုင်အောင် မင်းသဘော
ဆန္ဒအတိုင်း မင်းအဖွင့်တိုင်ကြားထားတဲ့ စာကို မင်းက ရုတ်သိမ်းပစ်
ငါလည်း ဗလကြီးကို မင်းတောင်းဆိုတဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ကျောင်းထုတ်
တဲ့ အမိန့်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ရပေါ့၊ ဘယ်နယ်လဲ”

ထိုအကြံဉာဏ်ကို ကြားသိလိုက်ရသော သူဌေးသား
ဝမ်းကျိုစောင် လှုပ်ရှားတက်ကြွသွားရပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျောင်းအုပ်ကြီး ကျွန်တော် တိုင်ကြားတဲ့ တိုင်စာ
ကို ပြန်... ပြန်ရုတ်သိမ်းပါတယ်”

“အေး... နောက်နှောင် ဒီလိုပြဿနာမျိုး မပေါ်ပေါက်အောင်
အချင်းချင်း ကိုယ့်စည်းကမ်းနဲ့ကိုယ် ထိန်းကျောင်းကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျောင်းအုပ်ကြီး”

“အခု မင်းတိုင်စာကို ပြန်ယူသွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

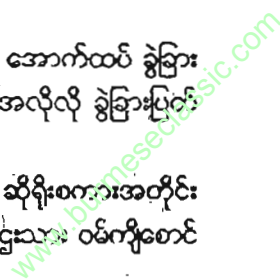
ဟုဆိုကာ သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်မှာ ကျောင်းအုပ်ကြီး
ဟေ့ကျောင်ဖိန်ကမ်းပေးလာသော တိုင်ကြားစာကို တရိုတသေ ပြန်ယူ
လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင် ဆောင်ရွက်လိုက်မှုကြောင့်
ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် ကျောင်းမထွက်ရတော့ဘဲ
စိတ်အေးချမ်းသာစွာ တက္ကသိုလ်ပညာကို တက်ရောက်သင်ယူ
ဆည်းပူးခွင့်ရလေသည်။

ထိုရက်တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ အမိန့်က သူတို့နှစ်ယောက်
ကို အခန်းချင်းကပ် မထားတော့ဘဲ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူအား
အောက်ထပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်တော့သည်။

ထိုသို့... သူတို့နှစ်ယောက် အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် ခွဲခြား
သွားကြသလို သူတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာလည်း အလိုလို ခွဲခြားပြတ်
တောက် သွားရလေသည်။

တစ်ခါသေဖူး ဖျဉ်ဖိုးနားလည်ဆိုသည့် ဆိုရိုးစကားအတိုင်း
ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် လူလည်လူရှည် သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်

ကို လုံးဝ ပေါင်းဆင်းဆက်ဆံခြင်း မပြုတော့ပေ။

သို့ရာတွင် သူနှင့်အခန်းကပ်လျက်ရှိသော ငွေကြေးသုံးဖြုန်းနိုင်သည့် ပိုင်လုံနှင့် ခင်မင်လာရလေသည်။

ပိုင်လုံသည် အခန်းထဲအောင်းပြီး ကာယဗလလေ့ကျွမ်းနေသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကူကို ပြင်ပဗဟုသုတ တိုးပွားစေရန် ရည်ရွယ်ပြီး သူနှင့် ခင်မင်ရင်နှီးမိရသည် ငွေကြီးဖြူ ရင်ရီချန်၏ဂေဟာသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါကူမှ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကူတစ်ယောက် တောင့်တင်လှပ ကျောရှင်းဆဲ ရှိနေသေးသော မုဆိုးမ ငွေကြီးဖြူရင်ရီချန်နှင့် တွေ့ဆုံလာခဲ့ရလေသည်။

ယင်း... မုဆိုးမ ငွေကြီးဖြူ ရင်ရီချန်သည် အသက် (၃၈)နှစ်ခန့်ရှိသော်လည်း မုရိသ ယောက်ျားအပေါင်းတို့ကို ဆွဲငင်နိုင်သေးသော အလှများ ပွင့်အာဆဲ ရှိနေရလေသည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်...

ငွေကြီးဖြူရင်ရီချန်သည် ရတနာပစ္စည်း အရောင်းအဝယ်လုပ်နေသော ရတနာကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သို့သော်... ရတနာကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ငွေကြေးသိပ်ကြွယ်ဝချမ်းသာသူတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပါချေ။ အတင့်အသင့်ရှိသော ငွေကြေးလေးဖြင့် ရတနာများကို စာတ်နိုင်သရွေ့ ဝယ်ယူစုဆောင်းပြီး နိုင်ငံခြားမှ ရောက်ရှိလာကြမည့် ရတနာကုန်သည်ကြီးများကို တဆင့် ရောင်းစားနေရသော ပွဲစားတစ်ဦးပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒါကြောင့်... သူမလက်ထဲတွင် ဝယ်ယူစုဆောင်းထားသော ရတနာပစ္စည်းတို့ အရောင်းထွက်သည့်အခါ ရင်းနှီးထားသည့် ငွေများ နှစ်မြှုပ်နေပြီး တစ်ခါထစ်ရံ သူမလက်ထဲတွင် သုံးစွဲစရာ သွေကြေး

ပြတ်တောက်လျက်ရှိတတ်သည်။

သည်အခါ သူမသည် ခင်မင်ရင်းနှီးနေရသော အရာရှိကြီးများနှင့် အရာရှိကတော်များကို စိတ်ခေါ်ပြီး လောင်းကစား ကြိတ်ထောင်စားရလေသည်။

သို့နှင့် လောင်းကစားပိုင်းက ရရှိသော အကောက်ဝင်ငွေဖြင့် သူမ၏ မချောင်လည်ဖြစ်တည်နေရသော စီးပွားရေးကို ချောင်လည်အောင် ကြံဆောင်ရလေသည်။

ထို လောင်းကစားပိုင်းရှိသူလည်း လောင်းကစားဝါသနာပါ လွန်းနေရသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ပိုင်လုံ ငွေကြီးဖြူဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

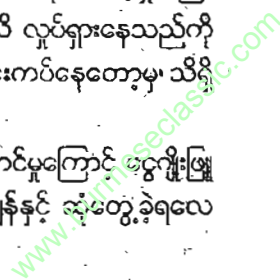
ပိုင်လုံသည် ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်းဆိုလျှင် နေ့စဉ် လောင်းကစားပိုင်းရှိရာ ငွေကြီးဖြူ ရင်ရီချန်၏ဂေဟာကို တစ်နေ့ကုန်ရောက်ရှိပြီး အန်စာပိုင်းထဲ ဝင်ရောက်ကစားလေသည်။

အဲ... ကျောင်းပိတ်ရက် မဟုတ်သောနေ့ရက်များတွင်ဆို ကျောင်းစာသင်ချိန်ကုန်သည့် ညနေပိုင်းအချိန်တိုင်း ထို ငွေကြီးဖြူဂေဟာသို့ အမြဲရောက်ရှိပြီး လောင်းကစားလေ့ရှိသည်။

အချိန်အခါမဟုတ် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်မှ တက္ကသိုလ်တည်းခိုဆောင်သို့ ပိုင်လုံ မလွယ်ဝေါက်ကနေ ဝင်ရောက်လေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ ပိုင်လုံတစ်ယောက် လူမသိသူမသိ လှုပ်ရှားနေသည်ကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကူတစ်ယောက် အခန်းချင်းကပ်နေတော့မှ သိရှိလာရလေသည်။

အခုတော့... သူလည်း ပိုင်လုံခေါ်ဆောင်မှုကြောင့် ငွေကြီးဖြူဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာရင်း ငွေကြီးဖြူ ရင်ရီချန်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ရုပ်အင်္ဂါ

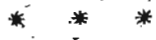
ပထမတော့ ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်သည် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို ပိုင်လုံကဲ့သို့ လောင်းကစားရန် ရောက်ရှိလာသည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

နောက်မှ... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် လောင်းကစား ဝါသနာပါခြင်းမရှိဘဲ ပိုင်လုံနှင့် တမင်သက်သက် အဖော်လိုက်လာကြောင်း သူမ သိရှိသွားလေသည်။

သူမနှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတို့ အရောက်အပေါက်များ သောအခါ ခင်မင်ရင်းနှီးလာသည်။

သည်တွင် သူမသည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ အကျင့်စာရိတ္တကို အကဲခတ်မိပြီး သူမ၏ရတနာ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွင် အဖော်လိုက်ဖို့ ဗလကြီးထံ အကြံပြုလာသည်။

သည်တွင်... ရတနာအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းတွင် အဖော်မဲ့ နေရသော မုဆိုးမ ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်၏ အခက်အခဲကို ကူညီလိုစိတ် ထက်သန်စွာဖြင့် သူမ၏ အကြံပြုလာမှုကို ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ တစ်ယောက် ကိုယ်ရံတော်ဘဝရောက်ရှိနေရပြီး ငွေဂျိုးဖြူလောကကို အမြဲမပြတ် ရောက်ရှိနေရသည်။

သည်တွင် ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်သည် ကိုယ်ရံတော် ခန့်အပ်ထားသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို သူမသွားလေရာသို့ လိုက်ပို့ခိုင်းလေသည်။

ထိုအခါ သူမ၏ နံဘေးတွင် ကိုယ်ကာယဗလ တောင့်တင်း ကြံ့ခိုင်လျက်ရှိသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် လိုက်ပါလာခြင်းကြောင့် သူမကို ဖော်ကားလိုသောသူတို့သည် စိုးရွံ့

သူမနားမကပ်ရဲတော့ချေ။

ဒါကြောင့် ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်သည် ရတနာအရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းကို စိတ်အေးစွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းညီ ဆိုရိုး စကားအတိုင်း အတူတွဲသွားလာနေရဖန် များလာတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် အပျိုဖြန်းနှင့် ယှဉ်နိုင်စွာ တောင့်တင်း ကျော့ရှင်းလှပစွာရှိသော မုဆိုးမ ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်ကို ချစ်မိသွားရလေတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

မိတ်ဂေါ်ဘဲ ထောက်လာသောပြုတ်ဘိုး

ထိုအတူ ဗလကြီးကို အားကိုးအားထားရာသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ကြုံတွေ့လာရစော့ မုဆိုးမ ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်သည်လည်း ဗလကြီး အပေါ် သံယောဇဉ် လျှို့ဝှက်ငြိတွယ်လာရလေသည်။

တစ်နေ့... ငွေဂျိုးဖြူဂေဟာ အပေါ်ထပ်၌ လောင်းကစားပိုင်း ဖြစ်နေချိန်တွင် လူရွှင်လင်းနေရသော အောက်ထပ်ထမ်းစားခန်း၌ သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြလေသည်။

သည်တွင်... နှလုံးသား၏ စေ့ဆော်တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် မုဆိုးမ ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်ထံ ချစ်ခွင့်ပန် လေသည်။

မျှော်လင့်နေစဲ၊ မျှော်လင့်သလို လူပျို စာပေစာက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ သူမထံ ချစ်ခွင့်တောင်းလာတော့ ဝမ်းသာသိမ့်တုန်စွာ ခံစားလိုက်ရသော်လည်း မိန်းမသား ဣန္ဒြေ ကြောင့် ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကလေး ငှပ်လျှိုးသွားရလေချေသည်။

သည်တွင်... မုဆိုးမဘာဝမို့ သံခဲငယ်စိတ်ဖြင့် ငွေဂျိုးဖြူ

ရင်ရီချန်က ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ တုန်ပြန်စကား ဆိုလိုက်သည် မှာ...

“မောင်လေး ရင်ကျူ... သေချာစဉ်းစားပါဦးကွယ်၊ အစ်မ ဘဝက သန့်စင်တဲ့ဘဝ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မောင်လေး စာပေပညာ တော်ကြီးကတော် ဖြစ်စေမယ့် မမထက် ချောမောတဲ့ အပျိုလေးကို လက်ထပ်ယူပါကွယ်”

ပြောတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက မုဆိုးမဘာဝမို့ သိမ်လယ် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် အပျိုစင်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ တိုက်တွန်းစကားဆိုလာ တော့ ခေါင်းတစ်ချက် ခါသမ်းလိုက်ကာ...

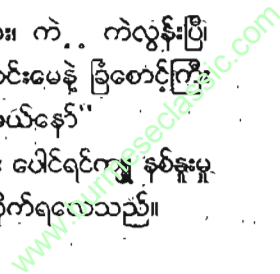
“မမရယ်... ကျွန်တော့်အချစ်ဟာ မုဆိုးမရယ်၊ အပျိုစင်ရယ် ခွဲခြားမှု မရှိပါဘူး၊ အပျိုစင်ဖြစ်စေမယ့်လည်း မမလို ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မမ ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်ခံမယ် မခံဘူးဆိုတာ ပြောပါဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သွေးကြွလာရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ မှာ ထိုင်ခုံမှထကာ ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်ကို နှောက်ဖက်ကာ သိမ်းဖက် လိုက်လေသည်။

ပြီးသော်... သူ စိတ်မထိန်းနိုင်စွာဖြင့် သူမ၏ ရှက်သွေးပြာ နီမြန်းနေရသော ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ အနမ်းဖိုးများ တရစပ် ရွာသွန်း ပြိုးလိုက်လေသည်။

“အို... အို... မောင်... မောင်လေး၊ ကဲ... ကဲလွန်းပြီ တော်ကြာ အခန်းထဲကို အိမ်စေမလေး ကျောင်းမေနဲ့ ခြံစောင့်ကြီး ခေါင်းဖြူဆိုက်တဲ့ ဝင်လာရင် မကောင်းဘူး ဖယ်နော်”

တောင်းပန်စကားဆိုလာသဖြင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ နှစ်နှုန်းမှု ကို ရပ်တန့်ပြီး သူ့ထိုင်ခုံတွင် ပြန်သွားထိုင်လိုက်ရလေသည်။

ပြီး... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျသည် ရှက်ရွံ့လှုပ်ရှားစိတ်ဖြင့် ခေါင်းငုပ်လျှိုးနေရသော ငွေကျီးဖြူ ရင်ရီချန်ထံ ချစ်ငွေထန်ထန်နေသည့် မျက်လုံးအစုံတို့ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“မမ... ကျွန်တော်အချစ်ကို လက်ခံတယ် ဟုတ်လား”

ထိုအမေးကြောင့် ငွေကျီးဖြူ ရင်ရီချန်သည် ချစ်ရည်ရွန်းလဲသော အကြည့်ဖြင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျထံ ခေါင်းမော့ကြည့်လာရင်း။

“ဒီ... အဖြေ ဖြေစရာ လိုသေးလို့လား”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လိုတာပေါ့”

“မလိုတော့ဘူး”

“ဗျာ”

မထင်မှတ်နိုင်သော အဖြေစကားကို ကြားလိုက်ရသည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ အံ့ဩတကြီးဖြစ်ကာ ‘ဗျာ’ ဟူသော စကားကို လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိလိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ်... ငွေကျီးဖြူ ရင်ရီချန်သည် ကြောင်အမ်းအမ်း ပြစ်တင် နေရသော ရိုးစင်းနံ့ချာလွန်းရသည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျထံ ချစ်ပြုံး ယုံယုံ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဟင်... ဟင်။ မောင်လေးရဲ့အချစ်ကို မမ လက်မခံခဲ့ဘူး ဆိုရင် စောစောက မောင်လေးရဲ့အနမ်းတွေကို မမ ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ လက်ခံနိုင်ပါ့မလား”

ယင်းသို့ ထုတ်ဖော်ရှင်းလင်းပြောပြလာတော့မှ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ နံ့ချာလွန်းပန်း သဘောပေါက် စွာ သိရှိရပြီး ပီတိဖြစ်စွာ ရယ်မောလိုက်ရလေသည်။

ထိုအခိုက်... သူတို့ရှိရာ စားသောက်ခန်းထဲသို့ အိမ်ဖော်မ လေး ကျောင်းမေတစ်ယောက် လင်ပန်းတစ်ချပ်ဖြင့် ဟင်းပန်းကန်များ

လာရောက်ပို့ဆောင်သဖြင့် သူတို့ ကျွေးကိုယ်စီ ဆောင်နေမိကြ လေသည်။

သည်တွင်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ၏အကြည့် အိမ်ဖော်မ လေး ကျောင်းမေထံ ရွှေ့ပြောင်းရောက်ရှိသွားရလေသည်။

ထိုအခါကျမှ... အိမ်ဖော်မလေးကျောင်းမေသည်လည်း ဘဝ ပေး ကုသိုလ်ကံ မလှသဖြင့် အိမ်ဖော်ဘဝ ရောက်နေရသော်လည်း သူမမှာ ကိုယ်ကာယ အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်လှပသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ၏ရင်ထဲက ဝေဖန်သုံးသပ်မိလိုက်ရလေတော့ သည်။

ပြီး... အိမ်ဖော်မလေး ကျောင်းမေ၏ ရုပ်ကြန့်အင်လက္ခဏာ မှာလည်း မခေသူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

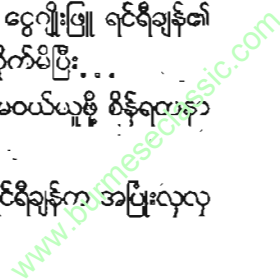
အကယ်၍သာ သူမကို ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့် ဆင်ယင် လိုက်လျှင် မိန်းမချော၊ လူကုန်တန်စာရင်းဝင် ရုပ်ရည်မျိုး ပိုင်ဆိုင်ထား သူ ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ဖော်မလေး ကျောင်းမေတစ်ယောက် စားပွဲဝိုင်းပေါ်တွင် လင်ပန်းပေါ်က ဟင်းပန်းကန်များကို အစီအရီ တည်ခင်းပေးပြီးနောက် သူတို့ကို ခါးကိုင်းဦးညွတ်ပြီး စားသောက်ခန်းထဲက ကျောခိုင်း ထွက် ခွာသွားလေသည်။

ထိုစဉ်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျသည် ငွေကျီးဖြူ ရင်ရီချန်၏ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခုကို သတိတရ ရှိလိုက်မိပြီး...

“အစ်မ ငွေကျီးဖြူ၊ ဟိုတစ်ပတ်က အစ်မဝယ်ယူဖို့ စိန်ရတနာ ပစ္စည်းကိစ္စ အဆင်ပြေရဲ့လား”

စပ်စုစွာ လှမ်းပေးလိုက်တော့ ငွေကျီးဖြူရင်ရီချန်က အပြုံးလှလှ တစ်ပွင့် ဆောင်လိုက်ရင်း...

“အင်း... အဆင်ပြေများပါတယ် ဒါပေမယ့် မဟာ တခြား ရတနာပစ္စည်းတွေ မရောင်ထွက်သေးတော့ ငွေချပ်နေပြီး အဲဒီ စိန်တွေ ဝယ်ဖို့ ငွေနည်းနည်းလိုနေတယ်”

“ဪ... ”

ဟု ဗလကြီး ပေါင်ရင်က... ရေရွတ်လိုက်ရုံသာရှိပြီး သူ့ချစ်သူ မမ၏ အခက်အခဲကိုမူ သူ လုံးဝ ကျွညီနိုင်ပါချေ။

ဟုတ်သည်လေ... ငွေကျိုးဖြူ ရင်ရီချွန်မှာ စိန်များ ဝယ်ယူဖို့ ငွေနည်းနည်း လိုအပ်နေသည်ဟုဆိုရာမှာ အနည်းဆုံး သိန်းကတန်း အထက်မှာ လိုနေကြောင်း အရောင်းအဝယ်လုပ်ရာ၌ အတူလိုက်ပါနေ သူဖြစ်သဖြင့် ထိုသို့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်က... တွက်ဆမိလိုခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ဒါကြောင့်... ဒါကြောင့်။

ဗလကြီး ပေါင်ရင်က... တစ်ယောက် ချစ်ရသူ မမ၏ အခက်အခဲ ကို လုံ့ဝ ဝင်ရောက် ကူညီထားနိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ဩော်ဟုသာ စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်စွာ ရေရွတ်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်က... တစ်ယောက် ငွေကျိုးဖြူ ရင်ရီချွန်၏ အချစ်ကို ရရှိလိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာဖြင့် ငွေကျိုးဖြူဂေဟာသို့ ချောင်းပေါက်အောင်ပင် ရောက်ရှိနေရလေသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင်... သူ ငွေကျိုးဖြူဂေဟာသို့ လာရောက်ရန် အတွက် ပိုင်လုံ့၏အတူအညီ လိုခဲ့ရသော်လည်း အခု သူ ငွေကျိုးဖြူ၏ ချစ်သူဖြစ်လာရသဖြင့် ပိုင်လုံ့ကို အဖော်ခေါ်စရာ မလိုဘဲ အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်သွားလာနေလေတော့သည်။

ထိုစဉ်... ”

ငွေကျိုးဖြူ ရင်ရီချွန်ကလည်း ဗလကြီး ပေါင်ရင်က... ကို

နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် ကျောင်းပိတ်ရပ်တိုင်း သူမ၏အိမ်ဂေဟာသို့ လုပ်ငန်းအကြောင်းပြပြီး ခေါ်သိပ်လေသည်။

ထို ကျောင်းပိတ်ရက် ညတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် နွှဲပျော်ကြလေ သည်။

ထိုသို့ အချစ်နှင့် ပြီးပြည့်စုံစွာဖြင့် သာယာနေရသော ငွေကျိုးဖြူ ဂေဟာသို့ ကံကြမ္မာဗျာဟ်ဆိုးကို ဖန်တီးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အား မထင်မှတ်စွာပင် မိုင်လုံက ခေါ်ဆောင်လာလေသည်။

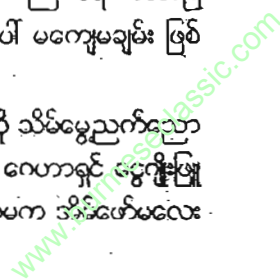
စင်စစ်တော့... ထိုပုဂ္ဂိုလ်က တခြားသူမဟုတ်ပါချေ။ တစ်ချိန် က ဗလကြီး ပေါင်ရင်က... ကို ထုံးလိုချေ။ ရေလိုနောက်ခံရသော စာပေတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား သူဌေးသား ဝမ်ကျီစောင်ပင်ဖြစ်လေ သည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်... ”

ပိုင်လုံသည် လောင်းကစားပါသနားကြီးလွန်းရသော သူဌေး သား ဝမ်ကျီစောင်က လောင်းကစားပိုင်းရှိသည့် ငွေကျိုးဖြူဂေဟာသို့ လိုက်ချင်သည်ဟု တောင်းဆိုသဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ဗလကြီး ပေါင်ရင်က... သည် ငွေကျိုးဖြူဂေဟာသို့ သူဌေးသား ဝမ်ကျီစောင် ရောက်လာသည်ကို အကုသိုလ်ကောင်ကြီး ရောက်လာပြီ ဟု တွက်ဆမိပြီး ခေါ်ဆောင်လာသူ ပိုင်လုံအပေါ် မကျေနပ်ချမ်း ဖြစ် မိရလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် ဥပမိရပ် ချောမောပြီး အပြောဆို သိမ်မွေ့ညက်ညော ကောင်းလွန်းရသော သူဌေးသားဝမ်ကျီစောင်ကို ဂေဟာရှင် ငွေကျိုးဖြူ ရင်ရီချွန်တစ်ယောက် ရင်နှီးခင်မင်လာရသည်သာမက ဒီအိမ်ဖော်မလေး

ကျောင်းမေနှင့် ခေါင်းဖြူကြီးဆိုက်တွဲတို့ပင် ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြလေသည်။

ထိုစဉ်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် အမြီးကျက် အမြီးစား၊ ခေါင်းကျက် ခေါင်းစား သူဌေးသားဝမ်းကိုစောင်နှင့် အရောတဝင်မနေဖို့ ချစ်သဝန်ကြောင်စွာဖြင့် ငွေဂျိုးဖြူရင်ရီချွန်ကို သတိပေးစကား ပြောလေသည်။

သည်တွင်... ငွေဂျိုးဖြူရင်ရီချွန်က သဝန်တို့စွာ မကျေမနပ် ဖြစ်တည်နေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို ဖျောင်းဖျစ်စကား ဆိုလာရင်း မထင်မှတ်သော ကိစ္စတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာရသည်မှာ...

“မောင်လေးရယ် မမကို စိတ်ချ ဝမ်းကိုစောင်နဲ့ ပြောဆို ဆက်ဆံနေတာလည်း တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ မမ အရင်းငွေ လိုအပ်နေတဲ့ ငွေနှစ်သိန်းကို သူ့အဖေ သူဌေးကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းသိက လှည့်ချေးပေးမယ်လို့ဆိုပြီး အကူအညီပေးလာလို့ပါ။”

ယင်းဆိုစကားကြောင့် သူဌေးသား၏လုပ်ရပ်ဆိုင်းကို ကိုယ်တွေ့ ခံစားလာရသူမို့ မယုံကြည်စွာဖြင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် တစ်ချက်ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ရင်း...

“ဟင်း... ဟင်း။ သူဌေးသားကို သိပ်ယုံချင်နေသလား။ ဒီကောင်ဟာ လောင်းကစားမက်ရုံမကဘူး။ မိန်းမတွေလည်း ပွေလီ ရှုပ်နေတယ်။ သူ့ကို တန်းတန်းစွဲလန်းသွားခဲ့တဲ့ သိပ်လှတဲ့ ကျူမေဆို တဲ့ ကောင်မလေးဆိုရင်လည်း သူ့လက်ချက်ကြောင့် ဘဝပျက် ကိုယ်ဝန်ရသွားပြီ။ နောက် မအူမလည် ယီတောရွာသားတစ်ဦးကို ကောက်ယူသွားရတယ်။”

“ဟုတ်လား... ဒါပေမယ့် မမက ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စနဲ့ သူ ငွေရှာပေးရင် ယူလိုက်မယ်။ မပေးရင် မယူရပါ။ မောင်လေး

လက်ထဲ ပုံအပ်ထားတဲ့ မမဘဝကိုတော့ ဘယ်ခုတုံးလုပ်ခံနိုင်မလဲ။”

“ကောင်းပါပြီ... ပြီးတော့ မမ သူဌေးသားကို သိပ်အရော တဝင် လုပ်နေတဲ့ အိမ်ဖော်မလေး ကျောင်းမေကိုလည်း အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ သတိပေးလိုက်ပါဦး။”

“ကောင်းပြီ မောင်လေး။”

ထကယ်သည်း ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချွန်သည် ကတိပေးသည် စကားအတိုင်း နောက်ပိုင်း သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်နှင့် ဆက်ဆံရာ တွင် တည်တည်ကြည်ကြည်နှင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အံ့ဩစရာကောင်းနေသည်မှာ သူတို့မထင်မှတ်စွာပင် သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်သည် လိုဟန်မြို့တွင်းရှိ သူ့ဖခင်ကြီး၏ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သော သူဌေးကြီးထံက ငွေ (၂)သိန်း ချေးယူပြီး ငွေလိုအပ်နေရသော ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချွန်ကို တုတ်ချေးလာနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

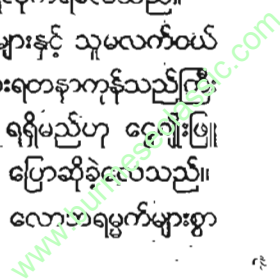
ထို ငွေသား (၂)သိန်း ရရှိသည်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချွန်ကို စိန်များရောင်းချမည့် မြို့အရှေ့တောင်ထောင့်ရှိ နေအိမ်သို့ ရထားလုံးဖြင့် လိုက်ပို့ဆောင်ပေးရလေသည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်... ။

ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချွန် ဝယ်ယူမြှုပ်နှံထားသော စိန်တန်ဘိုးငွေမှာ ငွေသား (၆)သိန်းဖြစ်ကြောင်း ဗလကြီး သိရှိလိုက်ရလေသည်။

အကယ်၍ ၎င်း ငွေ (၆)သိန်းတန် စိန်များနှင့် သူမလက်ဝယ် မြှုပ်နှံထားသော ရတနာပစ္စည်းများကို နိုင်ငံခြားရတနာကုန်သည်ကြီး ကို ရောင်းချရပါလျှင် ငွေသား (၁၅)သိန်းခန့် ရရှိမည်ဟု ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချွန်က ဗလကြီးကို တက်ကြွဝမ်းသာစွာ ပြောဆိုခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် လောဘရမ္မက်များစွာ

ထုတ်ဖော် ပြောဆိုနေရသော ငွေကြေးဖြူ ရင်ရီချန်ထံ လှမ်းမေးလိုက်သည်မှာ...

“မေ ... ဒီလောက်ငွေထွေရအောင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရှာဖွေနေရတာလဲ၊ အခု မမမှာလည်း အိမ်နဲ့ခြံနဲ့ ငွေလည်း အသင့်အတင့် ရှိနေပြီပဲ”

သည်တွင် ငွေကြေးဖြူ ရင်ရီချန်က အဓိပ္ပာယ်ပါမိ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟင်း... ဟင်း... မမ ဘာကြောင့် အဲဒီငွေတွေ ပွားသထက်ပွားအောင် ရှာဖွေနေရသလဲဆိုတော့ မမနဲ့ မောင်လေး အတူနေကြရင် အေးအေးလူလူ မပူမင် မကြောင့်ကြအောင်လို့ပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ရှာဖွေနေတာ မောင်လေး၊ ကဲ... သိပြီလား”

ယင်းဆိုစကား ကြားလိုက်ရတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကူသည် သက်ပြင်တစ်ချက် လျှို့ဝှက်ချလိုက်ပြီး...

“မမရယ် အဲဒီအချိန်ကုန်တော့ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ဦးစီးပဲ ကျွန်တော် ဦးဆောင်ရှာဖွေမှာပေါ့”

“မမ မောင်လေးစိတ်ဓာတ်ကို ယုံကြည်အားကိုးပါတယ်”

သို့သော်... ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာမပေး၍လော မသိပါချေ၊ ငွေကြေးဖြူ ရင်ရီချန်လက်ထဲ စိန်ရတနာပစ္စည်းများ ဝယ်ယူမြှုပ်နှံထားသည်မှာ (၂)လမျှ ကြာမြင့်ခဲ့သော်လည်း သူမ ဗျိုင်းလည်ပင်းလို တဆန့်ဆန့် မျှော်လင့်နေမိရအော နိုင်ငံခြားရတနာကုန်သည်တို့ လိုဟန်နန်းဖြူသို့ လုံးဝ မရောက်လာပါချေ။

ဒါကြောင့်... ငွေအမြတ်များများရဖို့ မျှော်လင့်နေမိရသော ငွေကြေးဖြူ ရင်ရီချန်တစ်ယောက် နိုင်ငံခြားရတနာကုန်သည်တို့ တစ်ယောက်မှ မရောက်ရှိလာကြသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေမိရ

လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ငွေကြေးဖြူဂေဟာသို့ အါလာစိပ်နေရသော သူဌေးသာ ဝမ်ဟိုစောင်က စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစွာဖြင့် ညည်းညူနေရမိသည့် ငွေကြေးဖြူ ရင်ရီချန်ကို ဖျောင်းဖျစ်ကား ဆိုလာလေသည်။

ကံဆိုးမသွားရာ ဦးလိုက်လို့ရွာ ဆိုရိုးစကားအတိုင်း ကံကောင်းခြင်း လုံးဝ မရဘဲသော ငွေကြေးဖြူ ရင်ရီချန်ထံသို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ထပ်ဆင့် ကျရောက်လာခဲ့သည့် နေ့တစ်နေ့ကတော့... ။

ထိုနေ့က ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကူတို့၏ ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်ရက်ပင်ဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဗလကြီးပေါင်ရင်ကူတစ်ယောက် ငွေကြေးဖြူ ဂေဟာသို့ နံနက်ခင်း အဆာပြေစားသောက်ပြီး ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

သည်တွင် ရတနာရောင်းဝယ်မှု အထမမြောက်ရသောကြောင့် မျက်နှာလေး ညှိုးရော်ချိုးကျနေရသော မျက်နှာလေးနှင့် ချစ်သူ ငွေကြေးဖြူ ရင်ရီချန်ကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကူတစ်ယောက် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မမ ကြည့်ရတာ နေမကောင်းဘူးနဲ့ တူတယ်”

အကြင်နာ ကရုဏာသက်စွာဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်တော့ ငွေကြေးဖြူ ရင်ရီချန်က ခေါင်းလေးတွဲစွာ ညိတ်လိုက်ရပြီး...

“ဟုတ်တယ် မောင်လေး၊ အား ... ကျွတ်... ကျွတ် မောင်လေး မမ ခေါင်းတွေအုံကိုက်ခဲ့လာလို့ အောက်ထပ်အိပ်ခန်းမှာ အသာလှနေလိုက်ဦးမယ်၊ အပေါ်ထပ် ကစားပိုင်းမှာ လူစုံတက်စုံ ရောက်မလာသေးဘူး၊ အင်း... ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား သူဌေးသား ဝမ်ဟိုစောင်တစ်ယောက်တော့ ရောက်မလာဘူး”

လောင်းကစားပိုင်းသို့ သူဌေးသားဝမ်းကျိုစောင် ရောက်မလာကြောင်း ငွေကြီးဖြူ ရင်ရီချန် ထုတ်ဖော်စကားဆိုလာတော့... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူးက သူ ကြားသိခဲ့ရသော သူဌေးသားသတင်းကို ချက်ချင်း ပြောဆိုလိုက်သည်မှာ...

“ကျွန်တော် ကျောင်းက ကြားခဲ့ရတာတော့ သူဌေးသား မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ သွားတယ်ပြောတာပဲ”

“ဪ... ဪ... ဪ”

“ဘာလဲ... ကစားပိုင်းမှာ လူလိုနေလို့လား”

မေးလိုက်တော့ ငွေကြီးဖြူ ရင်ရီချန်က ခေါင်း အသာညိတ် လိုက်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... တစ်အိမ်ဆိုနေလို့ မပက်ယံတိုင် ပိုင်းပြည့်အောင် ဝင်ကစားပေးနေရတယ် မမ ခေါင်းတအား အုံကိုက်ခဲလို့ ဝေခိုင်တော့ အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့ရတာပဲ အဲဒါ မမဆီက ပိုက်ဆံ ယူပြီး ပိုင်းပြည့်အောင် ဝင်ကစားပေးလိုက်မှ သိပ်ကြောဘူးထင်တယ် ကစားမယ့် လူတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာမှာပါ”

ဟုဆိုကာ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူးမှာ ခေါင်းဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက်ပြီး... သူမ ကမ်းပေးသော ငွေထုပ်ကို ယူ၍ လောင်းကစားပိုင်းရှိရာ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ မဟူရာတောက်ရှိုင်းနေသည့် ကျွန်းလှေကားထစ်တို့ကို နင်းကျော်ဖြတ်သန်းပြီး ဓာတ်ရောက်ခဲ့လေသည်။

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ လူတစ်ယောက်လိုနေသဖြင့် ကစားရင်း အားမရဖြစ်နေကြရသော ကစားသမားများက ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူး ရောက်ရှိလာသဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ဗလကြီး... လာကွ၊ ငါတို့ အိမ်ပြည့်တော့ ကစားရတာ”

ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေလို့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးလေးရေ”

ဟုဆိုကာ ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျူးတစ်ယောက် ကစားပိုင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ရလေတော့သည်။

အခန်း (၁၃)
လောကဏိယားကောင်များ

အမိန့်ရ လောင်းကစားဝိုင်းတစ်ခုမဟုတ်သဖြင့် ငွေဂျိုးဖြူ
ဂေဟာ အပေါ်ထပ် လောင်းကစားဝိုင်းမှာမူ ဆူညံစွာ မရှိသော်လည်း
အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်လေးတော့ ဖြစ်နေရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်မူ... ငွေဂျိုးဖြူဂေဟာ အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး
များပင် အပေါ်ထပ်နှင့် ဆန့်ကျင်လျက် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိနေရလေ
သည်။ အိပ်ခန်းဆောင်ထဲတွင် ခေါင်းအုံကိုကိုင်နေရသော ငွေဂျိုးဖြူ
ရင်ခွံတစ်ယောက် ကုထင်ထက်ဝယ် လဲလျောင်းအိပ်စက်နေသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဂေဟာအောက်ထပ် မီးဖိုချောင်အတွင်း
၌ အိမ်ဖော်မလေး ကျောင်းမေတစ်ယောက် တစ်နေ့တာ စားသောက်
ရေးအတွက် ချက်ပြုတ်နေရလေသည်။

သို့သော်... သူမ ဒီနေ့ ချက်ပြုတ်ရာ၌ တစ်စုံတစ်ခုကို
စွန့်စားလုပ်ဆောင်ဖို့ သူမ အာဝတစ်ခုလုံးအား ပုံအပ်ထားရသော
သူတစ်ယောက်ကို ကတိကဝတ်ပြုထားသဖြင့် စိတ်လွန်စွာ လှုပ်ရှားနေ
ရလေသည်။

သူမ မလုပ်သင့် မလုပ်အပ်သော လုပ်ရပ်တစ်ခုကို ချစ်သူ၏
အလိုဆန္ဒအရ ရဲဝံ့စိတ်ဖြင့် ပထမခြေလှမ်း တစ်ဝက်မျှ ကျူးကျူး
လွန်လွန် လုပ်ခဲ့ချေပြီ။

အခု ကျန်ရစ်သော လုပ်ငန်းတစ်ဝက် ဆက်လုပ်ဆောင်ဖို့က
ထောက်ထားရမည့် ကျေးဇူးများကြောင့်လော၊ ဒါမှမဟုတ် ချစ်သူ
သူ၏ တိုက်တွန်းလှုံ့ဆော်မှုနှင့် မီးဝေးနေရသော ချိပ်ပမာ သွေးအေး
တွန့်ရွံ့နေရသည်လော။

ထိုသို့သော သို့လော သို့လော အတွေးများကြောင့် သူမ
စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မီးဖိုချောင်တာဝန်ကို ထမ်းရွက်နေခြင်း ဖြစ်ဟန်
တူသည်။

သူမ နောက်ဆံတင်းနေရသောစိတ်ကြောင့် မီးဖိုချောင်လုပ်ငန်း
ကို ဂဏာမငြိမ် လုပ်ဆောင်နေရမှုကြောင့် သူမကိုင်ဆောင်နေရသည့်
လက်တို့ မြဲမြံမှု မရှိရသဖြင့် သူမလက်ထဲက ကြွေပန်းကန်တစ်ချပ်
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားရလေသည်။

“ဝမ်း”

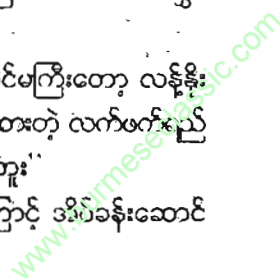
“ချင်... ချလွင်”

“ဟယ်... ကြွေကန်ကန်ကြီး ကျကွဲသွားပြီ”

သူမ ယောက်ယတ်ခတ်နေရသောစိတ်ကြောင့် သူမလက်ထဲက
ကြွေပန်းကန်ချပ်ကြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျပြီး အစိတ်စိတ် အမှာ
မှာ ကျကွဲ လွင့်စဉ်သွားရတော့သည်။

“ဘုရား၊ ဘုရား၊ အိပ်ခန်းထဲက သခင်မကြီးတော့ လန်နီး
သွားပြီလား မသိဘူး၊ အင်း... ဝါ... ဝါ တိုက်ထားတဲ့ လက်ဖက်နံ့
မွှေးကို သောက်ပြီးရင် လန်နီးနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

ယင်းသို့ သူမ ပန်းကန်ပြားကျကွဲသံကြောင့် အိပ်ခန်းဆောင်

ထဲတွင် အိပ်စက်အနားယူနေရသော ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်တစ်ယောက် လန့်ဖျန်နိုးထသွားရတော့မလား စိုးထိတ်ပူပန်မိသော်လည်း ခိုင်ကျည် နေရသည့်အကြောင်းတစ်ခု ပြန်စဉ်းစားမိရတော့ လန့်နိုးနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိနိုင်ကြောင်း ပြန်သုံးသပ်မိရင်း သူမစိတ်ကို သူမ ဖြေဆိုသည်မိလိုက်ရလေသည်။

သို့ဖြင့်... သူမ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် ပြန်ကျနေရသော ကြော့ပန်းကန်ကွဲများကို တဖြတ်စည်းတစ်ချောင်းဖြင့် လှဲကျင်းရှင်း လင်းနေလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

အရပ်အမောင်းကောင်း၍ ဥပစိရုပ်မခေလှသော လူတစ် ယောက် ဂေဟာအောက်ထပ်တစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းပြီး မီးဖိုချောင် ဆီသို့ ဦးတည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်... ယင်းလူသည် အိမ်ဖော်မလေး ကျောင်းမေနှင့် တိတ်တခိုး မေတ္တာမျှနေသူဖြစ်သည်။

ခွာတို့နှစ်ယောက် လျှို့ဝှက်မေတ္တာမျှနေကြသည်ကို ကောင်းစွာ ရိပ်စားမိသူတစ်ဦးရှိသည်။

ထိုသူကား တစ်ခြားသူ မဟုတ်ပါချေ။

ခြံစောင့် ခေါင်းဖြူကြီး ဆိုက်တွံပင် ဖြစ်လေသည်။

သည်တွင်... ဘဝအဆင့်အတန်းချင်း မညီမျှဘဲ ကွာဟနေ ရသော သူတို့နှစ်ယောက်၏ရှေ့ရေးကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ကောက်ချက်ချ သုံးသပ်မိရသည်။ ခြံစောင့်ခေါင်းဖြူကြီးဆိုက်တွံက ဘဝနိမ့်ပါးလွန်းရ သည့် အိမ်ဖော်မလေး ကျောင်းမေအား ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ် ယုံကြည် ပြီး ဘဝကို မပုံအပ်ဖို့ သတိပေးခဲ့လေသည်။

ထိုသို့... သူ သတိပေးလိုက်ချိန်တွင် နောက်ကျသွားရပြီ

ဖြစ်ပြီး ကျောင်းမေမှာ သူမချစ်သူအပေါ် ယုံကြည်၍ ဘဝကို ပုံအပ် လိုက်ခဲ့ပြီးချေပြီ။

မည်သို့ဆိုစေ... ကျောင်းမေသည် သူမချစ်သူမှာ သူမအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိသည်ဟု စိတ်ချယုံကြည်နေလေသည်။ ထိုယုံကြည်ချက် ကြောင့်ပင် သူမသည် ချစ်သူနိုင်စေသည့်ကိစ္စတို့ကို ရဲငုံစွာ လုပ်ဆောင် ပေးခဲ့ရလေသည်။

ဟော အခု သူမထံ အသည်းစွဲအောင် ရစ်တွယ်နေရသော ချစ်သူ ရော်ကရီလာရချေပြီကော...။

“ညီမ... အစ်ကို လုပ်ခိုင်းတဲ့အလုပ် လုပ်ပြီးပြီလား”

အလောသုံးဆယ်ဟန်ဖြင့် လှမ်းမေးလာတော့ ကျောင်းမေက ချက်ချင်း တုန်ပြန်ဖြေလိုက်သည်မှာ...

“ညီမ တစ်ခုတော့ လုပ်ပြီးပြီ နောက်.. နောက်တစ်ခုတော့ မ.. မလုပ်သင့်လို့ မလုပ်ခဲ့ဘူး”

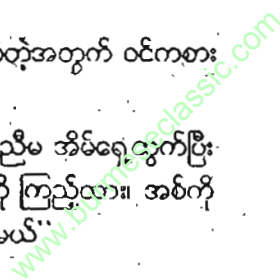
“ဟာ... ဆင်ကောင်ကြီး အပြီးကျမှတစ်ဆင့်ဆိုသလို ဖြစ်နေရပြီ က... ညီမ ဒါဆို ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်တစ်ယောက် ညီမ အိပ်ဆေး ခတ်ထားလို့ အခုအိပ်ခန်းဆောင်ထဲမှာ ကောင်းကျောင်းအိပ်ပျော်နေပြီ နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကို”

“ဗလကြီးကော”

“သူက ကစားပိုင်းမှာ ကစားမယ့်လူမဝံ့တဲ့အတွက် ဝင်ကစား ပေးနေရတယ်”

“ဟုတ်ပြီ... ဒါအကွက်ပဲ... ကဲ.. ညီမ အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး အပေါ်ထပ်က ဆင်လာမယ့် လူအခြေအနေကို ကြည့်လား။ အစ်ကို ငွေဂျိုးဖြူ အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး လှုပ်ရှားလိုက်ဦးမယ်”

ရုပ်ပုံအင်္ဂါ

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

သည်နောက် သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ကနေ၍ အိမ်ရှေ့ခန်းဆီသို့ ထွက်လာကြလေသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ညှပ်ခံစားပွဲဝိုင်းနားလောက်ကျတော့ ထိုလူက ကျောင်းမေကို လှမ်းအမိန့်ပေးလိုက်သည်မှာ...

“ညီမ... ဒီ စားပွဲဝိုင်းမှာထိုင်ပြီး အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာမယ် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ထား၊ အခြေအနေထူးရင် အစ်ကို့ဆီ လာ အပြန်အကြောင်းကြားနော်၊ ဒီကိစ္စ အောင်မြင်မှ ညီမနဲ့ အစ်ကို တို့ဘဝ အေးငြိမ်းချမ်းသာစွာ ထူထောင်နိုင်မယ်”

“ဟုတ်”

မှာကြားစကားဆိုပြီးနောက် ထိုလူမှာ ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်၏ အိမ်ခန်းဆောင်တံခါးဝဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ သည်တွင် သူ အတွင်းတံခါး ကလန်ချထားသလား သိရှိလို၍ အခန်းတံခါးကို သူ ညှာလက်ဝါးဖြင့် အသာတွန်းကြည့်မိလိုက်လေသည်။

“ကျွ... ကျွ... ကျွ...”

“ဟင်... တံခါးစေ့ရုံစေ့ထားပါလား၊ အတော်ပဲ”

ယင်းသို့ သူ ကျေနပ်အားရစွာ ရေရွတ်စကားဆိုပြီးနောက် အခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်၍ အိမ်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အပေါ်ထပ် ကစားဝိုင်းက အုတ်အုတ်ကျက် ကျက်ကနေ သိသိသာသာ ဆူညံစေမိလာရလေသည်။

ကစားဝိုင်းအခြေအနေကြည့်ရသည်မှာ ထိုးသားများကို ခိုင်လုံပဲ သူ လျော်နေပုံရသည်။

သို့ကြောင့်... ထိုးသားတို့ ဖော်ရွှင်ဖြူးစားစွာ အော်ဟစ်နေမိ

ကြံ့ခံရသည်။

ထိုသို့ အပေါ်ထပ်က ဆူညံကြတော့ ငွေဂျိုးဖြူဝေဟာပိုင်ရှင် သခင်မကြီး၏ အိမ်ခန်းဆောင်ထဲသို့ အကြံနှင့် ရောက်ရှိနေရသော ယင်းလူမှာ လှုပ်ရှားမှု အခွင့်အရေး ပိုမိုရရှိတော့လေပင် မဟုတ်ပါလား။

သို့နှင့် ထိုသူ ကုတင်ပေါ်ဝယ် စောင့်တစ်ပိုင်း ခြုံလွှားအိမ်စက် နေရသော ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်၏ ကုတင်အနားသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိ သွားလေသည်။

“အင်း... ရင်ရီချန်တော့ ကျောင်းမေရဲ့အိမ်ဆေးအခတ်ခံထားရလို့ ကောင်းကောင်းအိမ်မောကျနေပြီ ဟင်း... ဟင်း”

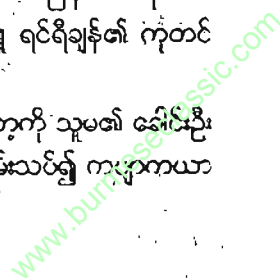
ယင်းသို့ သူ ရေရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက် သူ့အကြည့် ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ကျွန်းဘီဒီကြီးဆီ ရွှေပြောင်းရောက်ရှိသွားရလေသည်။

ထိုအခါ အလိုလို ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရသော ထိုသူ၏ မျက်လုံးအစုံတို့ဝယ် လောဘအရိပ်အယောင်များ လွှမ်းခြုံကြီးမင်းမှု ကာ တောက်လဲ့သွားရလေတော့သည်။

“အင်း... အိမ်ဆေးခတ်ခံထားရတဲ့ ငွေဂျိုးဖြူဆီက ရတနာသေတ္တာသော့ကို သွားရှာဖွေကြည့်လိုက်ဦးမှ”

ထိုသို့ သပြေသီးမှည့်ရောင်တော်စုံဝတ်ဆင်မြန်းထားရသော ယင်းလူ ရေရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက် ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်၏ ကုတင်အနားသို့ ရောက်ရှိသွားရလေသည်။

ပြီး... သူ အာမခံ ရတနာသေတ္တာသော့ကို သူ့မ၏ ခေါင်းဦးအောက်နှင့် မွေ့ယာရောက်တို့တွင် ဟိုဟိုဒီဒီ စမ်းသပ်၍ ကုပ္ပာကယာ ရှာဖွေလိုက်သည်။

သို့သော်... သူ လိုချင်ပက်မောနေရသော သော့ကို အစအန ပင် ရှာဖွေပေတွေ့ရပါချေ။

နောက်ဆုံးတော့ သူ ငွေဂျိုးဖြူ ရင်စိုချန်၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ရှာဖွေရ ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိလိုက်ရလေသည်။

သို့မှီကြောင့်... သူ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်မောကျနေရသော တစ်ဖက်သို့ ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်း အိပ်ခက်နေသည့် ငွေဂျိုးဖြူ ရင်စိုချန်ကို သူဖက်သို့ အသာဆွဲလှန်လိုက်ရလေသည်။

“ဘုတ်”

လုံးဝ အိပ်မောကျနေဟန်ရှိရသော ငွေဂျိုးဖြူ ရင်စိုချန် တစ်ယောက် အထိန်းခွဲစွာဖြင့် မွေ့ယာခေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ ပက်လတ်လှန် ကျသွားရလေသည်။

ထိုအခါကျမှ သူ အိပ်မောကျနေသည့်တိုင် လှပစိုပြည်နေရသော သူမ၏လည်တိုင်ဝယ် တွဲချိတ်ဆွဲထားသည့် ကြက်သွေးရောင်ကတ္တီပါ ရှုံအိတ်တစ်လုံးကို မှတ်မထင် လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်... သူ့လည်တိုင်က ကြက်သွေးရောင်ကတ္တီပါရှုံအိတ်ထဲ မှာ ရတနာသေတ္တာသော့ ရှိမယ်နဲ့တူတယ်”

ယင်းသို့ သူ ကောက်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် သူမ၏လည်တိုင် တွင် ဆွဲထားသော ကြက်သွေးရောင်ကတ္တီပါ ရှုံအိတ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက် ရလေသည်။

ပြီးလျှင်... သူ ရှုံကြိုးကို ဖြည့်လိုက်ကာ တတ္တီပါရှုံအိတ် ကို ဇောက်ထိုးလှစ်၍ သူညာလက်ဝါးပေါ်သို့ သွန်ထည့်လိုက်လေ သည်။

“ဖင်”

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ လက်စသတ်စော့ ငွေဂျိုးဖြူဟာ ရတနာ

သေတ္တာသော့ကို ကတ္တီပါရှုံအိတ်ထဲမှာ ကိုယ်နဲ့မခွာ ထည့်သိမ်းထား တာကို”

ယင်းသို့ သူသည် ညာလက်ဝါးပေါ်သို့ အရိန်နှင့်ကျရောက်လာ သော ရွှေရောင်သော့တစ်ချောင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာဖြစ်ကာ အားရစွာ ရေရွတ်ပြောဆိုမိလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင်... သူ ရွှေရောင်သော့ကို ကိုင်ဆောင်လျက် မဟော် ဂနီရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ရှိုင်းနေသော မတ်တပ်ကျွန်းသေတ္တာ ရှည်ဆီသို့ သွက်လက်စွာ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုအတောအတွင်းဝယ် အိပ်ခန်းဆောင်၏ ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ပန်းရောင်ခန်းစည်း ကာရံထားသည့် ပြတင်းပေါက်နားသို့ လှူရိပ် တစ်ရိပ် ပေါ့ပါးစွာ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာသေလည်။

ဤသည်ကို အိပ်ခန်းဆောင်ထဲတွင် လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားနေသော သပြေသီးမှည့်ရောင်ဝတ်စုံလူတစ်ယောက် လုံးဝ ရိပ်စားမိခြင်း မရှိပါ ချေ။

သို့ဖြစ်၍လည်း... ထိုသူသည် အာရုံစူးစိုက်စွာဖြင့် ရတနာ အာမခံသေတ္တာကို ရွှေသော့ဖြင့် ထိုးလှည့်၍ ဖွင့်လိုက်လေသည်။

“ချက်”

သော့ခလုတ်ဖွင့်သံ လေးလေးနကနက် ပေါ်ထွက်လာသည်ကို ထိုလူ အတိုင်းသားကြားလိုက်ရလေသည်။

ပြီးသော်... သူ သော့ခလုတ်ဖွင့်သွားရသော ဘီဒိုတံခါးချပ်ကို အသာဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဂနီ”

“ဖင်”

“ဟင်”

သူ ရတနာသေတ္တာတံခါး ဖွင့်ခိုက်မှာပင် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ခြေချသံကို နားပါးလျှပ်စွာရှိနေရသော သပြေသီးမှည့်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်လူ ကြားလိုက်ရသည်။

ဒါကြောင့် သူ နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိစဉ် ..

“ဝို ဝို”

“ဝှစ် ဝှစ်”

“ဖြောင်း ဖြောင်း”

လျှင်မြန်လွန်းရသော အားလှိုင်းအရှိန်ဖြစ်သော နှစ်ဆင့်ကန် ခြေကန်ချက်ကိုဖြင့် လူရိပ်တစ်ရိပ်၏ ဆိုက်ခိုက်ချက်တို့ကို သပြေသီး မှည့်ရောင်ဝတ်စုံက သတိရှင်စွာဖြင့် သူ့ဘယ်ညာလက်ဝါးစောင်းတို့နှင့် သွက်လက်လျှင်မြန်စွာ ဝေ့မင်းခုတ်ပယ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ... လေထုထဲဝယ် လက်ဝါးချိပ် ခြေရိပ်တို့ ပြင်းထန် စွာ တွေ့ဆုံကြပြီး တဖြောင်းဖြောင်းအသံများ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ် လာကြလေသည်။

မှန်းချက်မကိုက် ဖြစ်တည်သွားရသော ခြံစောင့်ခေါင်းဖြူကြီး ဆိုက်တွဲ နောက်ခုန်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

ပြီး အံ့သြဒေသထွက်လျှံနေရသော ခြံစောင့်ခေါင်းဖြူကြီး ဆိုက်တွဲက သပြေသီးမှည့်ရောင်ဝတ်စုံထံ ငေါက်မင်းပြောဆိုလိုက် သည်မှာ...

“မင်း... မင်း သခင်မလေးရဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ခိုး... ခိုးယူပြီး ကြံရည်နေတာကိုး မင်း သိပ်သစ္စာမဲ့တဲ့လူ လူယုတ်မာကောင် ဝ”

“ကျုပ် ချစ်သောဖို့ ကောင်းစားဖို့ဆိုရင် ဘယ်သူမဆို ယုတ်မာ ရက်စက်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး ဦးလေးဆိုက်တွဲ ခင်ဗျားကြီး ကျွန်ုပ်ကိစ္စထဲ

ဝင်ရောက်နှောက်ယှက်လာတဲ့အတွက် နောင်တမလွန်မှာ နောင်တ ကြီးစွာ ရနေပေတော့ ရော့”

“ဝှစ် ဝှစ်”

“ဒုတ် ဒုတ်”

“အွန် အား”

“ဘုန်း”

သပြေသီးမှည့်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ခြံစောင့်ခေါင်းဖြူကြီးဆိုက်တွဲထံ စားပွဲနှစ်လက်တို့ဖြင့် လျှင်မြန်စွာ ပစ်ခွင်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

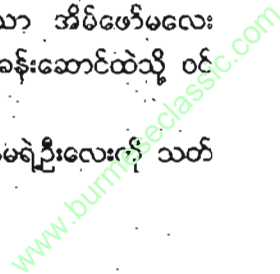
လုံးဝ ခုခံကာကွယ်နိုင်ခြင်း မရှိသော ခြံစောင့်ခေါင်းဖြူကြီး ဆိုက်တွဲတစ်ယောက် ရင်အုံဝယ် စားပွဲနှစ်လက်တို့ စိုက်ဝင်ပြီး သေမင်း ခေါ်သံတို့နှင့်အတူ ချာလပတ်လည်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘုန်းခနဲ ပြုလဲကျသွားရလေသည်။

သည်နေ့က... ခေါင်းဖြူကြီးဆိုက်တွဲတစ်ယောက် အကြော တစ်ချက်ငင်ပြီး ဘဝနိဂုံးချုပ်ငြိမ်းသွားရလေသည်။

ထိုအခါ သပြေသီးမှည့်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူသည် ရတနာ သေတ္တာထဲက စိန်နှင့် ရတနာများ သီးသန့်ထည့်ထားသော ယွန်းအစ် ရတနာသေတ္တာငယ်လေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်... အိပ်ခန်းဆောင်ထဲက အော်ဟစ်လှုပ်ရှားသံများ ကြားရ၍ အပြင်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေမိရသော အိမ်ဖော်မလေး ကျောင်းမေ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သခင်မအိပ်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင် ရောက်လာလေသည်။

“ဟင်... ရှင်.. ရှင်၊ ကျွန်.. ကျွန်မရဲ့ဦးလေးကို သတ် သတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သွေးအလူးလူးနှင့် မရွှေမလှသေပွဲဝင်နေရသော ဦးလေးတော်စပ်သူ ခေါင်းဖြူကြီးဆိုက်တွဲကို ကြုံတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အိမ်ဖော်မလေးကျင်းမေမှာ ရတနာသေတ္တာကို ဆွဲထွက်လာသည်။ သပြေသီးမှည့်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လှူအား နာကြည်းခံပြင်းစွာဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

သည်တွင်... ထိုလူက စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်ဟန်နှင့်...
“ညီမ... အစ်... အစ်ကို... သူ့ကို မသတ်ချင်ပါဘူး။ သူက မမျှော်လင့်ဘဲ အစ်ကိုကိုစွဲကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် နောက်ယှက်လာတော့ လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ညီမ အချိန်မရှိတော့။ အပေါ်ကလူတွေ ဆင်းလာမှ ငါတို့ အကုန်နုကွဲရောက်ကြလိမ့်မယ်။”

ထိုသို့... သပြေသီးမှည့်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လှူက အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြရင်း အပေါ်ထပ်လောင်းကစားပိုင်းမှ လူများရောက်လာမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ သတိပေးစကားဆိုရင်း တံခါးပေါက်ဝက ဖယ်ပေးရန် တောင်းဆိုလိုက်သည်။

သည်တွင်... ကျောင်းမေမှာ ဦးလေးဖြစ်သူကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ကြေကွဲဒေါသဖြစ်ကာ တံခါးပေါက်ဝက လုံးဝမဖယ်ပေးဘဲ ပိတ်ဆို့ရပ်ထား၍ ရပ်နေမိလေတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

နှုတ်မျက်စိနှင့် ဝိမ်လှူစား

“ညီမ ဘာလို့ တံခါးပေါက်ပိတ်ရပ်နေရတာလဲ၊ တော်ကြာ အပေါ်ကလူတွေ ဆင်းလာရင် အစ်ကိုတို့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျက်ပြားကုန်လိမ့်မယ်။”

ထိုသို့ သပြေသီးမှည့်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လှူက စိတ်ပြောင်းလွဲကာ အဟန့်အတား ပြုနေသော ကျောင်းမေကို တောင်းပန်ဖယ်ခိုင်းလေသည်။ သည်တွင်... ကျောင်းမေက ထိုလူထံ နာကြည်းခံပြင်းစွာ ဖိုက်ကြည့်ပြီး..

“ရှင်... ဘာမှ ရန်ပြိုးရန်စမရှိဘဲနဲ့ ကျွန်မဦးလေးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ခဲ့တာက ရှင့် တစ်ကိုယ်ကောင်းအတ္ထသမားကို တွန့်မ ယုံကြည်စိတ်ချလို ရတော့မှာလား။”

“ဪ... မင်း... မင်းက ငါ့တောင် မယုံကြည်တော့တုန်းပေါ့၊ ဒီတော့လည်း မင်းလည်း မင်းဦးလေးနဲ့အတူ တမလွန်ခဦး လိုက်သွားပေတော့။”

“ဗွတ်”

ရန်ကြီးဝင်္ကံပါနှင့် တိမ်လွှာစား

“အွန်... ရှင်... ရှင်... ရက်... ရက်စက်”

“ဟီး... တီး... ဟား... ဟား... ငါလျှောက်မယ့်လမ်းမှာ
ခလုတ်ကန်သင်းမှန်သမျှ ဘယ်သူမှ မထားနိုင်ဘူး။ ရှင်းပစ်ရမှာပဲ”

ထိုသို့... သပြေသီးရည်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လှူသည် ကျောင်းမေ
ရင်တေည့်တေည့်ဆီသို့ ထိုးစိုက်ဝင်သွားရသော ဆောင်စားတို့ကို
ပြန်နှုတ်ရင်း ပြက်ရယ်ပြုပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ... အိမ်မတ်မလေးကျောင်းမေသည် ကိုယ့်ချစ်သူ
အပေါ် ရက်စက်စွာပြုကျင့်ခဲ့သော ထိုသူတို့ မယုံကြည်နိုင်အောင်
စိုက်ကြည့်ရင်း ကြမ်းပြင်ခေါ်သို့ ပြုလဲကျာသွားရလေသည်။

သည်တွင်... သပြေသီးရည်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လှူသည်
ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် သွေးသံတစ်ရံဖြင့် သေပွဲဝင်သွားရသော
ကျောင်းမေထံ စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကျောင်းမေ... ငါ နှင့်ကို ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး ဒီ စိန်ရတနာတွေ
ရရှိ နှင့်နှိုင်းဦးလေးတို့ကို တံတားသဖွယ် ခင်းလျှောက်ခဲ့ရတာပဲ
နှင့်တို့ တူဝန်းနှစ်ယောက် တစ်ဖလှန်မှာ နောင်တရမဆုံး ရှိနေကြပေါ့”

ယင်းသို့... သူ ရေရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက် အခန်းတံခါးပေါက်
ကို ဖြတ်သန်းလျှောက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

“ဝစ် ဝစ် ဝစ် ဝစ်”

“ဝို ဝို”

“ထန် ထန် ဒုတ်”

“အူး ဟူး ဟူး”

သူ့နောက်ကျောတက်ဆီက လေထုကို အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ
ခွဲထွက်ကြပြီး ပုံသန်းလှုပ်ရှားသံကို သူ နားပါးလျှပ်စွာ ကြားသိလိုက်

ရသည်။ သူ့ဆောင်စားတို့ဖြင့် နောက်လှည့်ကာ ဝေယမ်း ခုခံကာကွယ်
လိုက်ရလေသည်။

သို့သော်... သူ ပစ်ခွင်းတိုက်ခိုက်လာသော လက်နက်ပုန်းတို့
ကို ခုခံကာကွယ် ထုတ်နိုင်သော်လည်း လက်နက်ပုန်းတစ်ခုကိုတော့
လုံခြုံအောင် မကတကွယ်နိုင်သဖြင့် လစ်ဟာသွားရသော သူ့ဘယ်ရင်အုံ
ဆီသို့ စိုက်ဝင် ငွားရလေသည်။

သူ အိမ်ခန်းဆောင်ထဲက တိုက်ခိုက်လာသည်ကို လှမ်းအကဲ
ခတ် ကြည့်မိလိုက်တော့...

“ဟင်... ငွေ... ငွေဂျိုးဖြူပါလား”

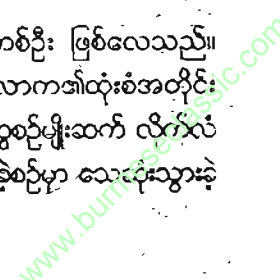
သိပ်ဟုတ်ပါသည်...။

အိမ်ဆေးပြယ်၍ လန်နိုးထလာသော ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချိန်က
ရတနာဘောတော့ငယ်ကိုယူ၍ အခန်းတံခါးပေါက်မှ ထွက်သွားသော
သပြေသီးရည်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လှူအား လက်နက်ပုန်းများဖြင့် နတ်သမီး
ပန်းကြဲဟန်သိုင်းကွက်ကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေ
သည်။

သူမသည် သိုင်းပညာကို တတ်မြောက်ထားသူတစ်ဦး ဖြစ်လေ
သည်။ တကယ်တော့ ထိုထိုင်းပညာရပ်ကို ကွယ်လွန်သွားသူ သူမ
ခင်ဗွန်းက လက်ထပ်သင်ပေးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟုတ်သည်လေ...။

သူမ၏ခင်ပွန်းက သိုင်းလောကသားတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။
သို့မို့ကြောင့်လည်း သူမခင်ပွန်းမှာ သိုင်းလောကအိတ်အတိုင်း
ကြွင်းကျန်ရစ်သော အတုံအလှည့်ကလဲစား ဆွေစဉ်မျိုးဆက် လိုက်လံ
ဆွေခွဲမှ လက်ချက်ကြောင့်ပင် အရွယ်ကောင်းခဲ့စဉ်မှာ သေဆုံးသွားခဲ့
ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

★ မျက်နှာ

အခုလည်း... ငွေကျိုးဖြူ ရင်ရီချွန်သည် အိမ်ဖော်မလေး ကျောင်းမေ အိပ်ဆေးခတ်၍ တည်ခင်းခဲ့သော လက်ဖက်ရည်မွှေးကို အနည်းငယ်သောက်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်ထားခဲ့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်... ကြက်ပြေးသည်ကို လိုက်ခံရတ်ဖမ်းနေမိ ရသော ကြောင်ကြီး၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် စားပွဲဝိုင်းပေါ်က သူမ သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးတစ်ခု ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျရောက် ကွဲကြေသွားခဲ့ရလေသည်။

ထိုသို့ အခြေအနေကြောင့် သူမမှာ ကျောင်းမေအကြံနှင့် တည်ခင်းခဲ့သော အိပ်ဆေးခတ် လက်ဖက်ရည်မွှေးကို အနည်းငယ်သာ သောက်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပြီး... သူမ ခေါင်းအုံခဲ၍ သောက်ဆေးများ သောက်ခဲ့မှု ကြောင့်လည်း သူမဝမ်းထဲ အနည်းငယ် စင်ရောက်သွားရသော အိပ်ဆေးအာနိသင်တို့သည် လျော့ပါးစေခဲ့ဟန်လည်း တူပါသည်။

သို့ဖြစ်၍... သူမ အချိန်တိုတောင်းစွာဖြင့် လန်ဗျန်နီးလာချိန် တွင် တံခါးပေါက်ဝတွင် ကျောင်းမေနှင့် သပြေသီးမှည့်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ် လူတို့ ပြောဆိုသံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဒါကြောင့်... သူမ ကုတင်တွင် လျှိုဝှက်ထားရှိသော လက်နက်ပုန်းများယူ၍ အခန်းတံခါးပေါက်က ကျောခိုင်းထွက်ခွာသော သပြေသီးမှည့်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူထံ ပစ်ခွင်းတိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

သည်တွင် ငွေကျိုးဖြူ ရင်ရီချွန်က ခနဲပြုံး ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟင်း ဟင်း ငါ အချိန်မီနီးလာတာ မင်းအတွက် ကံဆိုး တာပဲ ကံ... ငါ့ရတနာသေတ္တာကို ပြန်ပေးပါ။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ကိုယ့်အဆင့်အတန်း ကိုယ့်ဆွေမျိုးဂုဏ် မထောက်ညှာဘဲ မင်း လုပ်စဉ်

တာ အံ့ဩတယ်၊ မင်း သင်ကြားထားတဲ့ တက္ကသိုလ်စာပေ ပညာရပ် တွေဟာ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိသလို ဖြစ်သွားရပြီ”

ထိုးနှက်ပြောဆိုလာသော စကားကြောင့် သပြေသီးမှည့်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်လူမှာ နှောင်တရစ်သွားသလိုနှင့်...

“ကွန်တော် မှားသွားပါတယ် အစ်မ ရင်ရီချွန်၊ ရှေး... ခင်ဗျား ရတနာသေတ္တာ”

ထိုသို့ အမှားဝန်ခံစကားဆိုပြီးနောက် ထိုသူမှာ သူမအနား ချဉ်းကမ်းရောက်ရှိလာလေသည်။

အနားရောက်တော့ သူ့လက်ထဲက ရတနာသေတ္တာငယ် တစ်လုံးကို ငွေကျိုးဖြူ ရင်ရီချွန်ထံ လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်... သူမသည် ကမ်းပေးလာသော ထိုလူဆီက ရတနာ သေတ္တာငယ်ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

“ဝို”

“ဝှပ်”

“အွန်... မင်း... မင်း”

“ဘုန်း”

“ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား... ဟား”

ထိုစဉ်မှာပင် အကြံသမား သပြေသီးမှည့်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူက ရတနာသေတ္တာ လှမ်းယူလာသော ငွေကျိုးဖြူ ရင်ရီချွန်ထံ မထင်မှတ် စွာပင် ညာခြေဖျားဖြင့် ဝှေ့ဖမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ... အာရုံတစ်ချက် ရတနာသေတ္တာငယ်သို့ စူးစိုက်မိ သွားရသော ငွေကျိုးဖြူ ရင်ရီချွန်တစ်ယောက် ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက် ထားသည့် သပြေသီးမှည့်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူ၏ ညာခြေတိုက်ခိုက်ချက် ကို လုံးဝခုခံကာကွယ်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါချေ။

သို့ကြောင့်... သပြေသီးမှည့်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူ၏ ညာခြေ
ဖိနှပ်ထိပ်တွင် လျှိုဝှက်တစ်ဆင်ထားသော ဓားချွန်က သူမ၏
လည်တိုင်သို့ မိမိရေ ထိုးဖောက်သွားရလေသည်။

ထိုအခါ သူမ ရူးရှုနာကျင်ကြီးစွာ ဟစ်အော်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်
သို့ အရစ်ကြိုးပြတ်သည့်နယ် ပြုလုပ်ကျသွားရလေသည်။ ထိုအခါ
သပြေသီးမှည့်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူက လည်တိုင်တွင် သွေးစိမ်းရင်ရှင်
စီးထိက်လျက် အရှုမလှ သေပွဲဝင်သွားရသော ဝေ့ဂျီဖြူ ရင်ရီချွန်ကို
တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြက်ရယ်ပြု ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်... သူ့ဘယ်ရင်အုံတွင် ထိမှန်ထားရသော အဆိပ်
လက်နက်ပုန်းအဖေရာ စာဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲမှုပြင်းထန်ရသလို သူ
မျက်လုံးများလည်း ပြာဝေသလို ရှိလာရလေသည်။ အဆိပ်လက်နက်
ပုန်း၏ အဆိပ်တန်ခိုးက အာနိသင် ပြုလာချေပြီ။

သူ ထိုအိပ်ခန်းဆောင်၌ အချိန်ခွဲ၍ မနေသင့်ကြောင်း ကောင်း
ကောင်း သဘောပေါက် သိရှိလိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ်... သူ့ဘယ်ဘက်ရင်အုံတစ်ခုလုံး အဆိပ်သင့်သွေး
ညှိမည်းမည်းတို့ ရိန္နဲကပ်နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

“အင်း... ငါ ဒီအတိုင်းသွားရင် ဒီသွေးမည်းတွေ စွန်းထင်
နေတာ တစ်ယောက်ယောက်တွေပြီး သံသယဝင်နိုင်တယ်၊ ငါ ကုတင်
က မျက်နှာသုတ်ပုဝါတစ်ထည်ယူပြီး”

ထိုသို့... သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးနောက် ကုတင်အနားသို့
ရောက်ရှိသွားပြီး ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ရှိနေသော မျက်နှာသုတ်ပုဝါ
တစ်ထည်ကို ယူလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် သူ့အင်္ကျီကို ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်းချွတ်လိုက်ပြီး
လက်နက်ပုန်းစိုက်ဝင်နေသော ဒဏ်ရာတစ်ပိုက်ရှိ သွေးညှိမည်းတို့

ကို မျက်နှာသုတ်ပုဝါတစ်ထည်ဖြင့် ဝေ့ယမ်းသုတ်သင် ရှင်းလင်းလိုက်
လေသည်။

သူ့ကိုစွ အမြန်ပြီးစီးစေရန်အတွက် သွက်လက်လျှင်မြန်စွာ
လှုပ်ရှားလိုက်ရမူကြောင့် သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် အမြဲဆောင်ယူသွား
စေခဲ့ရသော အရာတစ်ခု ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားလေသည်။

ဤသည်ကို သူ လုံးဝ ဂရုမမူမိပါချေ။

သည်နောက်... သပြေသီးမှည့်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူသည်
အိပ်ခန်းဆောင်အတွင်းဝယ် မရှုမလှ ပြိုင်တူသေပွဲဝင်နေကြသော
အလောင်း (၃)လောင်းကို တစ်ချက်ဝေဝဲ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ရတနာ
သေတ္တာဝယ်တစ်လုံးအား ဆွဲလျက် အိပ်ခန်းထဲက ကျောခိုင်းထွက်လာ
ခဲ့လေတော့သည်။

အပေါ်ထပ်ရှိ လောင်းကစားပိုင်သည် ဆူဆူညံညံ ရှိနေသော်
လည်း စကားပြောသံများ အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်သံများကို နားပါးလျှင်
လွန်းရသော ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျ ကြားလိုက်မိရလေသည်။

“အောက်ဘက်က ဆူညံသံတွေ ကြားနေရတယ်၊ ကျွန်တော်
ဆင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ယင်းသို့ ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျက ကစားပိုင်းရှိလူများကို ခွင့်
တောင်းစကား ဆိုလိုက်လေသည်။

သည်တော့... ဒိုင်လုပ်သူက တစ်လှည့်ပြီးပြတ်သွားအောင်
ဆော့ကစားပြီးမှ အောက်ဆင်းကြည့်ပါရန် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကျက
တောင်းဆိုလာလေသည်။

သို့ဆိုကြောင့် သူ ကစားပိုင်းတစ်လှည့်ပြီးမှ အောက်ထပ်သို့
သွက်ဆင်းလာခဲ့သည်။

အရင်ဆုံး သူ အောက်ထပ်ရောက်တော့ လူသူကင်းရှင်း ဆိတ်ငြိမ်နေကြောင်း တွေ့မြင်ရ၍ စိတ်အေးသွားရပြီး တမင် ချင်တီး အောင့်ထားရသော အပေါ်သွားရန်အတွက် အိမ်သာဆီသို့ ခပ်သုတ် သုတ် ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

“အင်း... စောစောက အောက်ဘက်က ဆူညံသံတွေ ငါ ကြားလိုက်မိသလိုလိုပါပဲ။ အခုတော့လဲ လူသူကင်းရှင်းနေပြီး တိတ်ဆိတ်နေပါလား အစ်မလည်း ဒီလောက် အနားယူအိပ်စက်လိုက် ရလို့ ခေါင်းအုံကိုကိပ်ခဲမှုတွေလည်း သက်သာလောက်ရောပေါ့။ သူ့တို့ တစ်လှည့် တက်ကစားခိုင်းရဦးမယ်”

ယင်းသို့... သူ့ရေရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက် ငွေကျီးဖြူ ရင်ရီချန် ၏ အိမ်ခန်းဆောင်သို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့လေသည်။

သို့နှင့်... သူ အိမ်ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်လေသော အခါ...

“ဟာ... အိမ်ဖော်မလေး ကျောင်းမေတစ်ယောက် အသတ်ခံ ထားရပါလား”

ထိုသို့ သူ့ အခန်းပေါက်နားတွင် သွေးသံတရွှဲဖြင့် အသက်ခံ ထားရသော ကျောင်းမေကို ကြုံတွေ့လိုက်ရပြီး အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ ရေရွတ်မိလိုက်လေသည်။

နောက် သူ့အကြည့် အိမ်ခန်းအထဲ ဝေ့ဝဲရောက်ရှိသွားမိရတော့ ပြိုင်တူ လုပ်ကြံခံထားရ၍ သေပွဲစင်နေကြရသော ငွေကျီးဖြူ ရင်ရီချန် နှင့် ခြံစောင့်ခေါင်းဖြူကြီး ဆိုက်တွဲတို့၏ အလောင်းများကို တွေ့မြင် ရပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်မှု တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရလေသည်။

သည်နောက်... သူ သွေးပျက်စွာဖြင့် အပေါ်ထပ်ကစားပိုင်းရှိ လူများကို ခေါ်ယူပြီး ငွေကျီးဖြူ ရင်ရီချန်တို့ လူ(၃)ဦး အသတ်ခံထားရ

သည်ကိုစွဲ ခေါ်ပြရလေသည်။

ထိုအခါ... သူတို့ ငွေကျီးဖြူတို့အိမ်သားကို အသတ်ခံရသော ကိစ္စကို ရဲမက်အဖွဲ့တို့ကို တိုင်ကြားလိုက်လေသည်။

သည်တော့... မှုခင်းစစ် ရဲမက်အဖွဲ့ကပဲ အသတ်ခံထားရ သော ငွေကျီးဖြူ ရင်ရီချန်၊ ခြံစောင့်ခေါင်းဖြူကြီးဆိုက်တွဲနှင့် အိမ်ဖော် မလေးကျောင်းမေတို့ အလောင်းတို့ကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ထိုသို့ အသတ်ခံရမှုအား အရင်ဆုံး ကြုံတွေ့လိုက်ရသည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူအား စစ်ဆေးမေးမြန်းလေသည်။

ထိုအခါ... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကလည်း သူ့ အောက်ထပ် ဆင်းစဉ် တွေ့မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းအတိုင်း မှုခင်းရဲမက်အရာရှိကို ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်လေသည်။

ပြီး... အမှုစစ်ရဲမက်အရာရှိသည် ကျန်လူများကို စစ်ဆေး လေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ အမှုစစ်ရဲမက်အရာရှိသည် ငွေကျီးဖြူရင်ရီချန် တို့ လုပ်ကြံခံရမှုမှာ (စိန်ရတနာပစ္စည်းသေတ္တာ ဖွင့်လှက်သာ တွေ့ရမှု ကြောင့်) စိန်ရတနာပစ္စည်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ကောက်ချက်ချလေ သည်။

ပြီး... အိမ်ခန်းဆောင်ထဲတွင် သံလွန်စ မတွေ့ရှိသဖြင့် အမှု စစ်ရဲမက်အရာရှိမှာ ငွေကျီးဖြူရင်ရီချန်နှင့် အိမ်သားခု လုပ်ကြံအသတ်ခံ ရမှုကိစ္စအတွက် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူအပေါ် သံသယဝင်မိလေသည်။

နောက်... ငွေကျီးဖြူ ရင်ရီချန်၏ ရတနာပစ္စည်းအရောင်း အဝယ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အတူတွဲသွားလာနေသူမှာ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ဖြစ်နေသဖြင့် အခု လူသတ်မှုတရားခံမှာ ဗလကြီးသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကောက်ချက်ချလိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်ကြောင်း ငြင်းဆိုသော်လည်း ရဲမက်အရာရှိ၏အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ရဲမက်စခန်းတွင် အဖမ်းခံလိုက်ရလေသည်။

ထိုသောက် အမှုလိုက်ရဲမင်းအရာရှိသည် လူသတ်မှုလောင်းခံမဖော်ထုတ်နိုင်လျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့အပေါ် အမျက်တော်ရမည်ကို စိုးရိမ်မိပြီး...

ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကိုသာ လူသတ်တရားခံအဖြစ် စွဲချက်တင်ပြီး တရားခံရုံးတော်သို့ တင်လေသည်။

ထိုသင်းဆိုးကို ကြားသိလိုက်ရသော ကျွန်ုပ်ယွမ်ရွာက ဖခင်ဖြစ်သူ ပေါင်ဖုန်ကျင်တစ်ယောက် တရားခံရုံးတော်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

သည်တွင်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်တည်နေရသော ဖခင်ကြီး ပေါင်ဖုန်ကျင်ထံ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ရင်ဖွင့်စကား ဆိုလာလေသည်။

“ဖေဖေ... သား... သား ငွေကျိုးဖြူတို့ အိမ်သားတစ်စုကို လုံး... လုံးဝ မသတ်တာ အမှန်ပါ”

ဖခင်ကြီး ပေါင်ဖုန်ကျင်က မချိုပြုံး ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ငါ့သား မသတ်ဘူးဆိုတာ အဖေ လက်ခံယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းသားဟာ ကျောင်းမှာမနေဘဲ လောင်းကစားဝိုင်းထောင်တဲ့ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို အချိန်မရွေး ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်တဲ့ နေရာမျိုးမှာနေလာတော့ အခု ဒီအကျိုးတွေ ငါ့သား ကြုံတွေ့ခဲ့တာရတာပဲ။ ကိုယ်ပိုင်တွေးတောဆင်ခြင်မှု၊ လေ့လာစူးစမ်းမှုနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ယုံကြည်မှု မရှိဘဲသူတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင် ဖန်တီးသမျှကို လည်ပတ်ရမယ့် ကံကြမ္မာရဲ့သားကောင်ဘဏှ ရောက်ရှိရတာပဲ”

“သား... သား အနေအထိုင် မဆင်ခြင်မိလို့ အ... အခုလို စွတ်စွဲခံရတာပါ”

“အိမ်... နောင်တဆိုတာများဟာ အချိန်လွန်ပြီးမှ ရတတ်တာမျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့သား စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ အဖေ ငါ့သားရဲ့ အဖြစ်မှန်ပေါ်ပေါက်လာအောင် အိမ်က ငါးဖမ်းလှေရောင်းချပြီး ငွေကြေးကုန်ကျခံပြီး ကြိုးစားမယ်။ နောက်နောင် ဒီလို နောင်တမျိုး ထပ်မံမရအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ကြပ်ဖို့က သားတာဝန်ပဲရှိတော့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

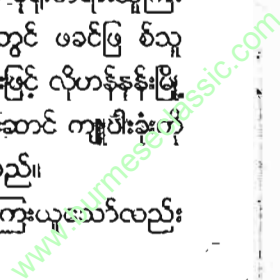
“အေး... လောလောဆယ် ဘယ်လိုပဲ အတွေ့ကြုံဆိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ ငါ့သား အခုလို သွေးပျက်ထိတ်လန့်နေဖို့ မလိုဘူး။ အမှန်သမားဟာ စိတ်ဓာတ်တည်ကြည်ခိုင်ခန့်နေရမယ်။ တရားနတ်စောင့်ပါတယ်။ ကဲ... တရားရုံးစောင့်က သားကို စစ်ဆေးဖို့ ခေါ်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ ဖခင်ကြီး၏ အားပေးစိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ပေးလိုက်မှုကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ စိတ်ဓာတ် တည်ငြိမ်သွားရလေသည်။ ထိုနေ့ ခုံရုံးတရားသူကြီးမင်းက ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို ငွေကျိုးဖြူရင်ရီချန်အိမ်သားစု အသတ်ခံရသည်ကိစ္စနှင့် စစ်ချက်ယူလေသည်။

ပြီး... ထိုအမှုကို ရှေ့လထဲ၌ အမိန့်ချရန် ခုံရုံးတရားသူကြီးမင်းက ရက်ချိန်းပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖခင်ဖြူ စံသူ ပေါင်ဖုန်ကျင်သည် ငါးဖမ်းလှေ ရောင်းချငွေကြေးဖြင့် လိုဟန်နန်းမြို့တွင် နာမည်ကျော်ကြားနေရသည့် ဥပဒေအကျိုးဆောင် ကျူပါးခဲးကို သားအမှုအား လိုက်ပေးဖို့ ငှားယမ်းလိုက်လေသည်။

လင်း ဥပဒေ အကျိုးဆောင်သည် ငွေကြေးယူသော်လည်း

အမှုမှန်ဘက်ကသာ အောင်မြင်အောင် လိုက်လံဆောင်ရွက်ပေးလေ့ ရှိသည်။ နန်းမြို့မှာ နတ်မျက်စိ ကျူးပါးခုံးဟူ၍ နာမည်ကောင်းဖြင့် ကျော်ကြားနေသူ ဖြစ်လေသည်။ အခု... ဗလကြီး၏ လူသတ်မှုကို စွဲ တွင်လည်း ဗလကြီးမှာ မဟုတ်မမှန်ဘဲ ထရားခံဘဝရောက်ရှိနေ ကြောင်း ဥပဒေအကျိုးဆောင် နတ်မျက်စိ ကျူးပါးခုံး သုံးသပ်သိရှိမိ လေသည်။

ပြီး... နတ်မျက်စိ ကျူးပါးခုံးသည် ထိုအမှုကို အဖြစ်မှန် ဖော်ပေါက်စေရန် ထုတ်ဖော်ဖို့ သူ့လက်ရုံးတစ်ဦးဖြစ်သော အထောက် တော် တိမ်လွှာစား ဟူယုံဖိန်ကို ထိုက်တန်ငွေကြေးပေး၍ တာဝန် ပေးလိုက်လေသည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်...

အထောက်တော် တိမ်လွှာစား ဟူယုံဖိန်သည် မကောင်းသူပုလဲ ကောင်းသူကယ်ဝါဒကို ကျင့်သုံးလေ့ရှိသော အဖြူရောင်ကြေးစား သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

သူသည် မမှန်ကန်သော အလုပ်ကို လုံးဝ လက်မခံပါချေ။ ပြီး ကိုယ်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်လူမျိုးရေးကို စွန့်ခွာရန်ဆိုလျှင် တာဝန်သိစွာ အခမဲ့ ခင်ရောက်ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိသည်။

သို့မို့ကြောင့်လည်း...

အမှန်တရားနှင့် သစ္စာစောင့်တည်မှု အလေးထားသော ဥပဒေ အကျိုးဆောင် နတ်မျက်စိကျူးပါးခုံးက ဘုရင့်ရဲမက်အဖွဲ့စည်းက လမ်းလွဲနေမိသော မှုခင်းတို့ကို အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်စေရန်အတွက် အထောက်တော် တိမ်လွှာစား ဟူယုံဖိန်အား လက်ကိုင်ထား၍ အကူ အညီတောင်းလေ့ရှိသည်။

ထိုသို့... သူတို့၏လုပ်ရပ် မှန်ကန်မှုမကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်

ကိုယ်တော်တိုင်က အသိအမှတ်ပြုလက်ခံ မြှောက်စားလျက်ရှိလေ သည်။

သို့ဖြစ်၍... လက်ရှိ ဘုရင်လက်အောက်ခံ မျူးကြီးမတ်ကြီးနှင့် အရာရှိကြီးများအားလုံး သူတို့ကို လေးစားခင်မင်ကြလျက်ရှိသည်။

ထိုသို့... နာမည်ကျော် ဥပဒေအကျိုးဆောင် နတ်မျက်စိ ကျူးပါးခုံးတို့ ဝင်ရောက် ဆောင်ကြဉ်းပေးမှုကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင် ကျူးကို အာမခံဖြင့် စာပေတက္ကသိုလ်ကြီးသို့ ဆက်လက်သင်ကြားခွင့် ရရှိလေသည်။

သည်တွင်... သူ့ရင်ဝယ် မြတ်နိုးတွယ်ကာခဲ့ရသော အစ်မကြီး ငွေကျိုးဖြူ ရင်ရီချန် အိမ်သားစု အသတ်ခံရသည်ကို စွဲနှင့် ပတ်သက်၍ လူသတ်သမားကို ဖော်ထုတ်လိုစိတ် ပြင်းပြနေရလေသည်။

ဒါကြောင့်... သူ ခုံရုံးအမိန့်အရ ချိပ်ပိတ်ထားသော ငွေကျိုးဖြူ ရင်ရီချန်၏ဂေဟာ၌ သွားရောက်နေထိုင်ခွင့် ရရန်အတွက် သူ့အမှု ဥပဒေအကျိုးတော်ဆောင် နတ်မျက်စိ ကျူးပါးခုံးထံ သွားရောက်၍ တောင်းဆိုလေသည်။

ထို့အခါကျမှ... ဥပဒေ အကျိုးတော်ဆောင် နတ်မျက်စိ ကျူးပါးခုံးက ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလာမှုကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူး တစ်ယောက် အသတ်ခံလိုက်ရသည့် အိမ်ဖော်မလေးကျောင်းမေ အကြောင်း စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်စွာ ကြားသိလိုက်ရလေသည်။

အကြောင်းကတော့ လူသတ်သမားလက်ချက်ကြောင့် သေဆုံး သွားရသော အိမ်ဖော်မလေးကျောင်းမေ၌ ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း သူ ကြားသိလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၁၅)

သံလွန်ခ အပေါ်သွားတစ်ချောင်း

“ဒါ... ဒါဆို အိမ်ဖော်မလေးကျောင်းမေ ရရှိတဲ့ကိုယ်ဝန်ဟာ လူ့သတ်သမားနဲ့ ဆက်စပ်နေမလား?”

ထိုသို့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် လုပ်ကြံခံလိုက်ရသော အိမ်ဖော်မလေးကျူးမေ၌ ရရှိခဲ့သောကိုယ်ဝန်မှာ လူ့သတ်သမားနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိနေမလားဟု ဥပဒေအကျိုးဆောင် နတ်မျက်စိ ကျူးပါးခုံးကို မေးမြန်းကြည့်လိုက်လေသည်။

သည်တော့... ဥပဒေအကျိုးဆောင် နတ်မျက်စိ ကျူးပါးခုံးက အပြုံးယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“အင်း... ငါ့ရဲ့လက်ရုံး တိမ်လွှာစား ဟူယုံဖိန် လေ့လာစုစမ်းရတဲ့ သတင်းအရဆိုရင် အဲဒီအိမ်ဖော်မလေးကျောင်းမေရတဲ့ကိုယ်ဝန်ဟာ မောင်ရင်တို့ စာပေတက္ကသိုလ်က သူဌေးသား ဝမ်းကျိုစောင်ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့ မင်းတော့ ငွေဂျိုးဖြူလောကမှာ နေလာတဲ့လူဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အနေအထိုင်ကို ရိမ်စားမိမှာပေါ့”

မေးတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက ခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်

လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့... သူဌေးသားနဲ့ ကျောင်းမေတို့ သိပ်အရောတဝင် ရှိနေတာတော့ သတိထားမိပါတယ်၊ ဒါဆို လူ့သတ်သမားဟာ သူဌေးသား မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာကြောင့် မင်း အဲဒီလို တထစ်ချ ပြောနိုင်ရတာလဲ”

“ဧတော်... ကျောင်းမေမှာ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိနေမှန်း သိနေရင် သူ့ဇနီးနဲ့ ကလေးကို အဲဒီလို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်မယ် မထင်လို့ပါ”

“အေး... မင်း ယူဆချက် မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လောကမှာ အဖောက်ပြန်ဆုံး အရက်စက်ဆုံး သတ္တဝါဟာ လူ့သတ္တဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ မမေ့နဲ့ အခု လောလောဆယ်တော့ ငါတို့ ငွေဂျိုးဖြူ အိမ်သားစုသတ်တဲ့ တရားခံကို ခြေရာခံ မမိသေးပါဘူး၊ အခု မင်း ငွေဂျိုးဖြူလောကထဲ ဝင်နေချင်တာလည်း အဲဒီ လူ့သတ်သမားရဲ့ သံလွန်စကို ရှာဖွေချင်လို့ မဟုတ်လား”

မေးတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက ဝန်ခံစွာဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်မိလိုက်လေသည်။

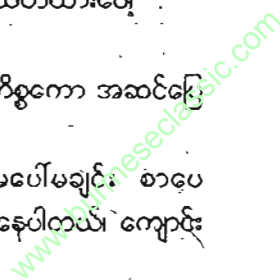
“ဟုတ်ပါတယ်... အကျိုးဆောင်ကြီး”

“အေး... လူ့သတ်သမား ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း အကဲခတ်မရသေးတော့ မင်း သွားလာတဲ့အခါ အထူး သတိထားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အကျိုးဆောင်ကြီး”

“ဒါနဲ့ မင်း စာပေတက္ကသိုလ် တက်တဲ့ကိစ္စကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကျွန်တော်မျိုး လူ့သတ်တရားခံ မပေါ်မချင်၊ စာပေတက္ကသိုလ်ကျောင်းတက်ဖို့ စိတ်မပါသလို ဖြစ်နေပါတယ်၊ ကျောင်း

ကလည်း ဒီအမှုကြီးပြီမှ ဆက်တက်ဖို့ ခွင့်တင်ထားပါတယ်”
“အေးလေ... မင်းအတွက် သိပ်စိတ်ထနောက်အယုတ် အဲဒီ ကိစ္စကြီးဝင်ရောက်နေတော့ စာပေကျောင်းကိစ္စထဲ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘူး ဆိုတာ ငါလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ ဖြတ်သန်းလာတော့ ကိုယ်ချင်းစာနားလည်ပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စ အမြန်ပေါ်ပေါက်အောင် ထိမ်လွှာစားလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက စုံစမ်းနေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သည်နောက်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် ဥပဒေအကျိုးဆောင် နတ်မျက်စိ ကျူပါးခုံးကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီးနောက် ဥပဒေအကျိုးဆောင်၏ စံအိမ်တော်က ကျော့ခိုင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။ သို့နှင့် သူ နံနက်စားကို မြို့လည်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက် စားသောက်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင်... လူသတ်သမား၏ သံလွန်စကိုရှာဖွေဖို့ တအားစိတ်ထက်သန်နေမိရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် ငွေဂျိုးဖြူဂေဟာသို့ ဦးတည် ရွေ့လျားလာခဲ့လေသည်။

သူ ငွေဂျိုးဖြူဂေဟာရောက်တော့ နေ့လည်နာရီမောင်း တစ်ချက်တီးကျော်နေချေပြီ။

သူ ခြံတံခါးကိုဖွင့်၍ ခြံလယ်ရှိ ငွေဂျိုးဖြူဂေဟာ အဆောက်အဦးဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့လေသည်။

ပြီး သူ ဥပဒေအကျိုးဆောင် နတ်မျက်စိ ကျူပါးခုံးထံက ရယူခဲ့သော အိမ်သော့ဖြင့် အိမ်တံခါးမသော့ကို ဖွင့်၍ အိမ်ဂေဟာထဲ ဝင်လိုက်သည်။

အရင်ဆုံး လူများမနေသည်မှာ ရက်လ အတန်ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့်ထင်၊ ဖွံ့ သွေးခြောက်နံ့ စသည်တို့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏

နာခေါင်းနှစ်ပေါက်ထဲသို့ အလှအယက် တိုးဝင်လာလေသည်။ အခန်းပြတင်းပေါက်များအားလုံး ပိတ်ထားသဖြင့် အမှောင်ရိပ်ကြီးစိုးမင်းမှုနေသည်။

ထိုအခါ... သူ့အမြင်အာရုံဝယ် သံယောဇဉ်စွဲငြိခဲ့ရသော ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်၏ရုပ်သွင်ကို လွှမ်းသွတ်မြင်ယောင်နေမိရလေသည်။

သူ့ရင်ဝယ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု၊ နာကြည်းခံပြင်းမှု စသည့် ဝေဒနာများ တလိုက်လိုက် ဖြစ်တည်ခံစားလာရတော့သည်။

ပြီး... သူ့ သက်ပြင်းမောကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

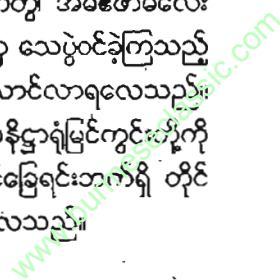
ထိုအခါ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်ရောက်လာသော နေအလင်းရောင်ကြောင့် လင်းချင်းသွားရလေသည်။

ပြီး... သူ့ လေးလံသောခြေလှမ်းများနှင့် ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်၏ အိပ်ခန်းတံခါးဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းသွားလေသည်။ သူ သော့ဖြင့် ပိတ်ထားသော အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်။

နောက် အလင်းရရန်အတွက် ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ... အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံး လင်းချင်းသွားရလေသည်။ သည်တွင် သူ့အမြင်အာရုံဝယ် တစ်ချိန်က စွဲငြိစွာ မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသော ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန် ခြံစောင့်ခေါင်းဖြူကြီး ဆိုက်တွဲ အိမ်ဖော်မလေး ကျောင်းမေတို့ သွေးသံရဲရဲကိုယ်စီတို့ဖြင့် မရှုမလှ သေပွဲဝင်ခဲ့ကြသည့် အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းကို ပြန်လည်ထင်ဟပ်မြင်ယောင်လာရလေသည်။

ပြီး သူ စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်စွာ အတိတ်အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းတို့ကို ပြန်မြင်ယောင်နေရင်းက သူ့အကြည့် ကုတင်ခြေရင်းဘက်ရှိ တိုင်တစ်ဖက်အခြေဆီသို့ စူးစိုက်ရောက်ရှိသွားရလေသည်။

“ကျောက်စ တစ်ခုပါလား”

ယင်းသို့... သူ တအံ့တဩ ရွှေတံဆိပ်ရင်း ကုတင်ခြေရင်းနား ဆီသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိသွားရလေသည်။

အနားရောက်တော့ သူ ကုတင်ခြေရင်းတွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လိုက်ပြီး ကုတင်တိုင်တစ်ဖက်ရှိ ဖုံကပ်ငြိနေမိရသော ကျောက်စ လေးကို သူ ညှာလက်ချောင်းဖျင့် လှမ်းကောက်ယူလိုက်လေ သည်။

“ဟင်... လူ... လူသွား... သွား တစ်ခေါင်းပါလား”

ဇနီးဝ မမေ့လျော့စွာဘိ သူ့လက်သို့ ရောက်ရှိလာသော ကျောက်စလေးမှာ လူတစ်ယောက်၏ အပေါ်သွားတစ်ချောင်းဖြစ်နေ ကြောင်း ပလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ တအံ့တဩ သိရှိလိုက်ရလေသည်။

သူ ညှာလက်ဝါးဖြန့်ပေါ် ရောက်ရှိနေရသော လူသွားတစ် ချောင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ခေါင်းထဲသို့ ထာဝရ မေ့မပျောက်နိုင် သော အသိတစ်ခု ဖျပ်ခနဲ ရောက်လာလေသည်။

ဗိုအသိက တခြား မဟုတ်ပါချေ။

တစ်ချိန်က ပလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် စာပေတက္ကသိုလ် တည်းခိုခန်း၌ အသဲစွဲအောင် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ရသော ရွှေဝါရောင်မျက်နှာ ရှင် ကျူးမေကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ခုတ်းလုပ် လှည့်ကွက်လုပ်ခဲ့သည့် သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်ကို ခံမြင်းနာကြည်း ဒေါသထွက်စွာဖြင့် လက်သီးတစ်ချက် ထိုးပစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ် သူ၏ဒေါသလက်သီး ပြင်းထန်မှုကြောင့် သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်၏ ပါးစပ်ထဲက သွားတစ်ချောင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျွတ် သွားခဲ့ရလေသည်။

ထိုသို့... သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်၏ပါးစပ်က ကျွတ်ထွက်ခဲ့

ရသော သွားတစ်ချောင်းမှာ အပေါ်သွားတစ်ချောင်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က အမျက်ဒေါသထွက်ရှိခဲ့ရသော သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျီစောင် တစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျွတ်ထွက်ခဲ့ရသော သူ့သွားတစ် ချောင်းကို ကောက်ယူ၍ ပလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ ထိုးပြကြမ်းဝါးခဲ့ မှုကြောင့် အပေါ်သွားတစ်ချောင်းဖြစ်ကြောင်း ပလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ မှတ်မှတ်ရရ သိရှိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟော... အခုလည်း သူ လုပ်ကြံခံ၍ သေဆုံးခဲ့ရသော ငွေဂျိုးဖြူ ရင်ရီချန်၏ ကုတင်ခြေရင်အောက်ဘက်က မပျော်လင့်ဘဲ သဲလွန်စအဖြစ် ကောက်ယူရရှိခဲ့သောအရာမှာ တစ်ချိန်က သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်ကိုယ်တိုင် ထိုးပြခဲ့သည့် အပေါ်သွားတစ်ချောင်းဖြစ် ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩခံပြင်းသွားမိရလေသည်။

“ဟင်... ဒီ... ဒီသွား ဒီအခန်းထဲမှာ သဲလွန်စအဖြစ် ကျန်ရစ် ခဲ့တာ ငွေဂျိုးဖြူ ခြံစောင့်ခေါင်းဖြူကြီးဆိုက်တွဲနဲ့ အိမ်ဖော်မလေး ကျောင်းမေတို့ကို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့တာ ငါ လုံးဝ မထင်မှတ်တဲ့ သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျီစောင် ဖြစ်နေပါလား”

ယင်းသို့... သူ သဲလွန်စအဖြစ် ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့ရသော သွား ချောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် လူသတ်တရားခံမှာ သူ လုံးဝဥသည့် မထင်မှတ် နိုင်သည့် သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်မှန်း အံ့ဩခံပြင်းစွာ သိရှိလိုက်ရ လေသည်။

ထို... သဲလွန်စပိုင်ရှင် တရားခံကို ဖော်ထုတ်ရန်အတွက် ငွေဂျိုးဖြူဝေဟာမှ ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

* * *

သူသည် ငွေဂျိုးဖြူဝေဟာမှ စာပေတက္ကသိုလ်တည်းခိုခိုပိသာ ဆောင်ဆီသို့ ဦးတည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူ ငွေကြေးဖြူ ရင်ခိုချိန်တို့ အိမ်သားစု အသတ်ခံရသည်ကို စွန့်ပတ်သက်၍ စာပေတက္ကသိုလ်တည်းခိုရိပ်သာဆောင်ဆီသို့ မရောက်ဖြစ်သည်မှာ ရက်လ အတော်အတန်ကြာမြင့်သွားရလေသည်။

ဆိုရာတွင်... ၎င်း စာပေတက္ကသိုလ်တော်ကြီး၌ သူနှင့် စာပေတက္ကသိုလ်ကျောင်းအတူတက်ဖက် ကျောင်းသားများ ရှိနေလေသည်။

ဒါကြောင့်မို့... သူ စာပေတက္ကသိုလ်တည်းခိုရိပ်သာဆောင်တွင် အရိပ်အယောင်ပင် ရှာဖွေမတွေ့ရှိရတော့သော သူဌေးသားဝမ်းကိုစောင်ကို သူ့ရောင်းရင်း စာပေကျောင်းသားများကို စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်မိလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သူ သတင်းတစ်ခု ရရှိလိုက်သည်မှာ သူဌေးသားဝမ်းကိုစောင်တစ်ယောက် လောင်းကစားကြီးတစ်ခုတွင် ငွေကြေးမြောက်များစွာ အနိုင်ရရှိ၍ ဖြူအရှေ့ဘက်ရပ်ကွက် ခန့်သွားတည်ပါသော ပုလဲနှင်းဆီစံအိမ်တော်ကြီးကို ဝယ်ယူနေထိုင်ကြောင်း၊ စာပေတက္ကသိုလ်သို့ ဆက်မတက်တော့ကြောင်း သတင်းများပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို အတိအကျ သတင်းရရှိခဲ့ပြီမို့ ကျောင်းတွင် ဒုက္ခလှလှကြီးပေးခဲ့ရုံမကဘဲ ငွေကြေးဖြူဟော ရောက်တော့လည်း ချောက်ချဒုက္ခပေးခဲ့သော သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်ကို တုန့်ပြန်ကလဲစားချေရန်အတွက် ပုလဲနှင်းဆီ စံအိမ်တော်ကြီးရှိရာ အရှေ့မြောက်ဘက် ရပ်ကွက်ဆီသို့ ဦးတည် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူ အရှေ့မြောက်ဘက်ရပ်ကွက် ရောက်တော့ ညနေစောင်းအချိန်သို့ တိုင်သွားရချေပြီ။

သူ သတင်းရရှိသည့်အတိုင်းပင် ပုလဲနှင်းဆီ စံအိမ်တော်ကြီးမှာ အလွန်ခန့်သွားထည်ဝါလှက်ရှိကြောင်း ခြံတံခါးပေါက်ရှေ့ကနေ လှမ်း

မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

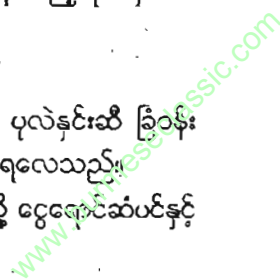
“အင်း... သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်ဟာ အစ်မငွေကြေးဖြူ ရင်ခိုချိန်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီး စိန်ရတနာသေတ္တာကို ယူသွားတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ စိန်ရွှေရတနာတွေကို ခြေရာခံမလိုက်နိုင်အောင် ကစားပိုင်းက ငွေကြေး အမြောက်အမြား အနိုင်ရတယ် ကြေငြာအကြောင်းပြပြီး ပုလဲနှင်းဆီ စံအိမ်တော်ကြီးကို ဝယ်လိုက်တယ်၊ ဒီကောင် အိမ်ဖော်မလေးကျောင်းမေကို အယုံသွင်းပြီး အချစ်ကို လိမ်ညာယူခဲ့တယ်၊ ခြေတော်တင် ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ကျောင်းမေ အကူအညီနဲ့ ငွေကြေးဖြူ ရင်ခိုချိန်ကို လုပ်ကြံပြီး စိန်ရတနာ ဖစ္စည်းတွေကို ရယူသွားတယ်၊ ဒီလောက် ဘဝရင်းပြီး ကူညီခဲ့ကြတဲ့ ကျောင်းမေနဲ့ ခြံစောင်ကြီးတွေကို ဖျက်နှာမထောက်ပံ့ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားတယ်၊ ဟင်း... ဟင်း သူ ကံဆိုးသွားတာက သူ့ဆီက သဲလွန်စအဖြစ် သွားကျိုးတစ်ချောင်း ကျကျနဲ့တော့ကို သတိမမူမိဘဲနဲ့ အခုတော့ မြေလျှိုးမိုးပျံသွားနိုင်ဦးမလား။”

ယင်းသို့ သူ ပုစ္ဆာခေါ်ရောင်အောက်ဝယ် လက်ရာမြောက် ဖန်းချိုကားချုပ်ကြီးတစ်ချပ်ကိုရှုမြင်ရသလို ခန့်သွားထည်ဝါစွာ ရှိနေရသော ပုလဲနှင်းဆီဂေဟာအား ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ထဲက ကြိုးဝါးပြောဆို နေမိလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် သူ ဆိတ်ငြိမ်နေရသော ကျယ်ဝန်းသည့် ပုလဲနှင်းဆီခြံဝန်းထဲသို့ အသံမြင့် ခေါ်လိုက်မိလေသည်။

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့”

စူးရှမာထန်နေရသော သူ့ခေါ်သံကြီးက ပုလဲနှင်းဆီ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖြန့်ကျက် လွှမ်းခြုံသွားရလေသည်။ သိပ်မကြာပါချေ... ခြံတံခါးပေါက်ဆီသို့ ငွေရောင်ဆံပင်နှင့်

ခန့်သွားထည်ဝါသော ရွှေဝါရောင်ပိုးထည်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်မြန်းထားရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ရောက်လာတော့သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ကြည့်ချင်းအားဖြင့် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏စိတ်ထဲက ကောက်ချက်ချက်ချချရလေသည်။

ထိုစဉ် အသက် (၆၀)ကျော်ခန့်ရှိပုံရသော ရွှေဝါရောင်ပိုးထည်ဝတ်စုံဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မျက်နှာစိမ်းမြစ်တည်နေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ရင်း...

“မောင်ရင် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

စူးစမ်းဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလာတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက သူဌေးသား၏ အမျိုးအနွယ်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ထင်မှတ်ယူဆမိကာ တုန့်ပြန်မေးလိုက်သည်မှာ...

“ဒီစံအိမ်တော်က သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်နေအိမ် ဟုတ်ပါသလား”

ထိုအမေးကြောင့် ရွှေဝါရောင်ပိုးထည်ဝတ်စုံဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက လေးစားဖွယ်ရာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟင်း... ဟင်း အရင်ကတော့ သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်ရဲ့ စံအိမ်တော် ဟုတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲ... အခုတော့ သူ ဒီ ပုလဲနှင့်ဆီ အိမ်တော်ကြီးကို ဦးလေးတို့ထံ ပြန်ရောင်းချသွားတာ နှစ်လကျော် ကျော်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ”

“ဪ ဘာကိစ္စမှတော့ မရှိပါဘူး။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က စာပေ တက္ကသိုလ်တက်ဖက် ကျောင်းသူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဪ... မောင်ရင် သူ့ဆီလာလည်တာထင်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး၊ ဒါနဲ့ ဦးလေး သူ နောက်ပြောင်းသွား

တဲ့အိမ်ကို ပြောခဲ့ပါသလား”

“ဒါတော့ ဦးလေးတို့ကို ပြောမသွားပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ပြောသွားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကတော့ ဒီပုလဲနှင့်ဆီ စံအိမ်တော်ကြီး ရောင်းချတဲ့ငွေနဲ့ သူ စီးပွားရေးတစ်ခုကို အကြီးအကျယ် ထူထောင်မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲ... ကျွန်တော်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေး... အေး”

အခန်း (၁၆)

လူသတ်သမားနှောက် ခြေရာကောက်

လုံးဝ ပညာပါစွာ ခြေရာပျောက် ကောင်းသွားရသော သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်၏ လုပ်ရပ်ကို သိရှိလိုက်ရသည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် သက်ပြင်းသောကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ရ လေသည်။ ဥပဒေအကျိုးဆောင် နတ်မျက်စိ ကျူပါးခုံး၏စံအိမ်ကို ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူ နတ်မျက်စိ ကျူပါးခုံး စံအိမ်တော်ရောက်တော့ အထောက် တော် တိမ်လွှာစား ဟူယုဖိန်နှင့် ဆုံတွေ့မိရလေသည်။

သည်တွင်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် သူ စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရ သော သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင် အခြေအနေနှင့် ငွေဂျိုးဖြူဂေဟာ အတွင်းက သဲလွန်စအဖြစ် ရရှိခဲ့သည့် သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်၏ အပေါ်သွားတစ်ချောင်းတို့ကို ဥပဒေအကျိုးဆောင် နတ်မျက်စိ ကျူပါးခုံးထံ ထုတ်ဖော်ပြောကြား ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ... နတ်မျက်စိ ကျူပါးခုံးသည် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ပေးအပ်လာသော သွားတစ်ချောင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဒီအတိုင်းဆို ငွေဂျိုးဖြူအိမ်သားစုကို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့လူဟာ သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်ဆိုတာ အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ သိရှိကြရပြီ ခက်တာက ဒီကောင် ဟာ ပညာတတ်ပီပီ ခြေရာလည်းပျောက် ရေလည်းနောက်သွားတော့၊ ငါတို့ သူ့နောက်ကို ခြေရာဖြန့်ပြီး လိုက်လံစုံစမ်း ထောက်လှမ်းရတော့ မလိုဖြစ်နေပြီ”

သည်တော့... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက တက်ကြွစိတ် ဖြင့်...

“အကျိုးဆောင်ကြီး ကျွန်တော်လည်း စာပေတက္ကသိုလ် ကျောင်း မစာက်နိုင်သေးတော့ အချိန်အားလပ်နေပါတယ်၊ ဒီတော့ ခြေရာပျောက်ကောင်းတဲ့ သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်နောက်ကို ခြေရာခံ လိုက်လံစုံစမ်းပါ့မယ်”

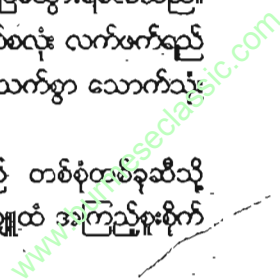
“အိမ်း... ကောင်းတယ်၊ တစ်ဖက်ကလည်း တိမ်လွှာစားက သူဌေးသားသတင်းကို လိုက်လံစုံစမ်းမယ်၊ သူဟာ လက်ထဲမှာ ငွေပေါ များနေတော့ သူပြောခဲ့သလို လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုတော့ ကြီးကြီးကျယ် ကျယ် ထူထောင်လုပ်ကိုင်နေမှာတော့ သေချာလောက်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အကျိုးဆောင်ကြီး”

သည်နောက်... သူတို့သုံးယောက် စကားပြော ခဏပြတ် တောက်သွားရသဖြင့် ညှဉ်းခန်းတစ်ခုလုံး ဆိတ်ငြိမ်သွားရလေသည်။

ထိုအတောအတွင်းဝယ် သူတို့သုံးယောက်စလုံး လက်ဖက်ရည် ကြမ်းခွက်ကိုယ်စီကိုင်လျက် လက်ဖက်ရည် ငြိမ်သက်စွာ သောက်သုံး နေကြလေသည်။

ထိုစဉ်... နတ်မျက်စိ ကျူပါးခုံးသည် တစ်စုံတစ်ခုဆိုသို့ အတွေးပျံ့လွှင့်နေမိရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ အကြည့်စူးစိုက်

ရောက်ကာ...

“ဗလကြီး... ရန်သူ့နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ကိုယ်ခံပညာ ဘာတတ်မြောက်ထားသလဲ”

စူးစမ်းတန်ပြင် မေးလာတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာ ချလိုက်ပြီးမှ...

“အကျိုးတော်ဆောင်ကြီး ကျွန်တော် နပန်းပညာလောက်ပဲ တတ်ပါတယ်”

“ဟာ... ဒီလောက်နဲ့ မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီတော့ မင်း ရန်သူ့ နောက် မလိုက်ခင် ငါးလ ခြောက်လလောက် ဟောဒီ တိမ်လွှာစားခါ မှာ ဒိုင်းပညာသင်ယူလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အကျိုးတော်ဆောင်ကြီး”

သို့နှင့်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် တိမ်လွှာစား ဟူယုံဖိန်၏ သိုင်းတပည့်တဝ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ထိုအခါကျမှ... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် တိမ်လွှာစား ဟူယုံဖိန်သည် လူမျိုးလူလွတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူထံတွင် ချစ်ကြည် စရာကောင်းသော ချစ်သူတစ်ဦးရှိကြောင်း သိရှိခဲ့ရလေသည်။

ထို တိမ်လွှာစား၏ချစ်သူမှာ နာမည်ကျော်စစ်သူကြီးတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း ထပ်မံ သိရှိလိုက်ရလေသည်။

သူမ နာမည်က ‘ဖူနီစင်’ပင်ဖြစ်လေသည်။

အပြစ်ကင်းစင်အောင် လူသလောက် စိတ်သဘောထား ပြည့်ဖြူစင်သည့် ဖူနီစင်သည် မကြာခဏဆိုသလို မြို့အနောက်ဘက် ရပ်ကွက်နေ တိမ်လွှာစား ဟူယုံဖိန်နေအိမ်သို့ လာတွေ့ဆုံလေ့ရှိသည်။

ထိုအခါ... တိမ်လွှာစားဟူယုံဖိန်ထံ၌ တပည့်တော် သို့မဟုတ် သင်ကြားနေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူနှင့် မကြာခဏ တွေ့ဆုံ

ခင်မင်ရင်းနှီးသွားရလေသည်။

ဖူနီစင်ကလည်း ရိသာအဖြစ်ပင်သည် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ပမာ ခင်မင်သွားရလေသည်။

ထိုအခါ ချစ်ကဲခေလွန်းရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက ချစ်သူနှစ်ဦးဖြစ်ကြသည့် တိမ်လွှာစား ဟူယုံဖိန်နှင့် ဖူနီစင်တို့ကို သူ ခုတ်လှမ်းခံခဲ့ရသော အချစ်နှင့် ဆုံးရှုံးကြောင့်ခံခဲ့ရသော အချစ်တို့ အကြောင်းများကို ရင်နှင့်တသစွာ ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်လေသည်။

သည်တော့... ချစ်သူမောင်နှံနှစ်ဦးတို့သည် အချစ်အတွက် နှစ်နာဆုံးရှုံးခဲ့ရသော ကြောင့်ခံပြင်းခဲ့ရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ အတွက် စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်ကြရမိတော့သည်။

ထိုစဉ်... ဖူနီစင်က ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ နာကြည်းမုန်းတီးပိတ်ကို သဘောပေါက်မိစွာဖြင့်...

“ဪ... ဒါကြောင့် သူဌေးသား ဝမ်းကျစောင်ကို အရမ်း နာကြည်းမုန်းတီးနေမိရတာကိုး”

ပြောတော့ နာကြည်းကြောင့်ပင် တလိုက်လိုက်ဖြစ်တည် ခံစားနေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်မိလိုက်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလို အောက်တန်းကျ ကျောက်ကျစ်ယုတ်မာ တဲ့သူမျိုး ဒီ လူလောကကြီးမှာ ဆက်လက် အသက်ရှင် ရပ်တည်နေ သရွေ့ သူစနက်ကြောင့် အမျိုးသမီးလေးတွေ ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုး ပျက်စီးကြရတော့မယ်။ အမြီးကျက်ကျက် ခေါင်းကျက်ကျက် ရှေး နှိုက်ကစားတတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးရှိတဲ့လူဆိုတော့ ငွေတွင်းရှိတဲ့ ငွေရှင် ကြေးရှင် လူစားစားအတွက်လည်း ဒုက္ခအခဲမှ ပေးလာဦးမှာပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပြီး အစ်မငွေကျိုးဖြူအတွက်

သွေးကြေးကလွဲစား ပေးဆပ်နေချင်တာ”

ထိုသို့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွဲက လူသတ်သမား သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်အပေါ် ခံယူထားသည့် နာကြည်းမုန်းတီးစိတ်ကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုလာလေသည်။

သည်တွင်... ဥပဓိရုပ် ယောက်ျားပီသလွန်းသော တိမ်လွှာစား ဟူယံဖိန်က...

“ဗလကြီး... ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးမလွတ်နိုင်ပါဘူး။ သူ့ကို မကြာခင် ခြေရာခံမိကြမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”
သည်နောက် သူတို့စကားပိုင်း တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားရလေတော့သည်။

* * *

သိုင်းပညာ တတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွဲ သည် လူသတ်သမား သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်သတင်းကို စုံစမ်းရန် အတွက် မြင်းညှိုကြီးတစ်ကောင် ဆိုင်းနှင့်ပြီး ခရီးရှည် ထွက်လာခဲ့ရာ တရုတ်မြည်အရှေ့ငိုင်းဒေသ အနောက်မြောက်တက်တွင် တည်ရှိသော အံ့ပွေးပြည်နယ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ညနေစောင်းရောက်တော့ ‘ယန်စီ’မြစ် အရှေ့ဘက်လမ်းဆုံး တွင် နှစ်ကင်း မြို့ကြီးသို့ ပေါက်ရောက်သော လမ်းမကြီးဆုံးတစ်နေရာတွင် တည်ရှိနေသည့် ‘ထုံလင်မြို့’သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ အချိန်မရှိတော့ပြီဖြစ်သဖြင့် သူ ထုံလင်မြို့လည်ရှိ တည်းခိုခန်း တစ်ခုတွင် ငှားယမ်းနေထိုင်လိုက်သည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ... ထုံလင်မြို့ အနီးတဝိုက်တွင် တွင်းထွက်မစ္စည်းများ ထွက်ရှိရာ အဘိုးထိုက်တန်သော နေရာများ

ဖြစ်ကြသဖြင့် ငွေကြေးအရင်းအနှီး မြောက်မြားစွာ ထုတ်နိုင်သူများ ထိုနေရာသို့ လာရောက်ပြီး လူအင်အားများစွာနှင့် တွင်းထွက်ရတနာ များ တူးဖော်ရှာဖွေလေ့ရှိကြလေသည်။

သို့သော်ကြောင့်လည်း... ငွေရင်းမြောက်မြားစွာ ပိုက်မိသွားရသော သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်တစ်ယောက်လည်း အကျိုးပေးလျှင် ရက် မကြာခင်ပင် အဘိုးအနဂ္ဂထိုက်တန်သည့် တွင်းထွက်ရတနာများ တူးဖော်ရရှိပြီး နေချင်ညချင်ပင် သူဌေးကြီးဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားနိုင် သော လုပ်ငန်းသို့ လာရောက်လှုပ်ကိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်၍ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွဲတစ်ယောက် ထုံလင်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ သည်။

ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွဲသည် ထုံလင်မြို့ ရောက်ရှိလာသည်မှာ ရပ်ဖျက်ကာ ရတနာကုန်သည်တစ်ဦးဟန်ဆောင်လာပြီး ဖြစ်လေ သည်။

ဒါကြောင့်မို့ သူ့ခေါင်းထက်ဝယ် အဘိုးထိုက်တန်သော သားရေ အုပ်ထုတ်ကြီးတစ်လုံးကို ဆောင်းထားပြီး ငွေရောင် ပိုးထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ပြီး... သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ဥပဒေအကျိုးဆောင် နတ်မျက်စိ ကျွမ်းဝင်ဆုံး ထုတ်ပေးလိုက်သော လက်ဝတ်ရတနာအချို့ကို ဆင်မြန်း ထားလေသည်။

သို့ဖြစ်၍... ဗလကြီးမှာ အသွင်တစ်မျိုးပြောင်းလျက် ဝှက်ကယံ ရတနာကုန်သည်ကြီးသဏ္ဍာန် ပေါက်နေရတော့သည်။

သူ တည်းခိုဆောင်အောက်ထပ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော စားသောက်ဆိုင်သို့ ညနေစာ စားသောက်ရန်အတွက် သက်ဆင်းလာ

မုန်ကြွေး

ခဲ့လေသည်။ စားသောက်ဆိုင် ကျွဲပို စားသောက်ဆိုင်တွင် လူသူ
စည်ကားကြလျက် စီညံဝေခံနေကြရသည်ကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ
ကြုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ပြီး... သူ ဆိုင်ထောင့်အကျဉ်းနေရာတွင် လူပွဲထိုးနေရသော
စားပွဲခုံတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်ရောက်ရှိသွားလေသည်။ သူ စားပွဲခုံ
တစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် အပြုံးချစ်ကို ဆောင်ထား
သော စားပွဲထိုးလူရွယ် ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာလေသည်။

သည်တွင်... ထိုစားပွဲထိုးလူရွယ်က သားနားတောက်လက်
နေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျကို ဦးတစ်ချက် ညွတ်လိုက်ပြီး
မှ...

“အမိန့်ရှိပါ သခင်လေး”

ရိုက်ချိုးစွာဖြင့် လှမ်းမေးလာတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျက
အစိပွယ်ပါမိ ပြုံးလိုက်မိရင်း...

“ဪ... ဟော... ဟော မင်း ဒီလက်ဝတ်ရတနာတွေနဲ့
တောက်ပြောင်နေတဲ့ အသီးတန်ခတ်ကြောင့် သခင်လေးလို့ ခေါ်လိုက်
တာကိုး။ လူမှာအဝတ်၊ တောင်းမှာအကွပ်ဆိုတာ တယ်မှန်ပါလား”

ယင်းဆိုစကားများကို သူ့ရင်ထဲက သဘောကျစွာဖြင့် ရေရွတ်
ပြောဆိုမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပြီးမှ... သူ့အကြည့် ငုံ့လင့်နေမိရသော စားပွဲထိုးလူရွယ်ထံ
စူးစိုက်ရောက်ရှိသွားရသည်။

“ဒီနံပါတ်မှာ နာမည်ကျော်နေတဲ့ သီးစုံအရက်အိုးရယ်၊ ပြီးတော့
အမြီးက ဆီပွဲထိုးပုစွန်ကြော်၊ ဖူလီပြည်ကြက်ကင်တစ်ပွဲနဲ့ အရည်
သောက်တော့ ဆန်ကြာဆံပဲ ယူလာခဲ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်တဲ့ပါ”

ဟုဆိုကာ စားပွဲထိုးလူရွယ်မှာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီထဲလိုက်
ပြီးနောက် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ၏ စားပွဲခိုင်းက ကျောခိုင်းထွက်သွား
လေသည်။

တအောင်မျှကြာသောအခါ စားပွဲထိုးလူရွယ်သည် ငွေလင်ပန်း
ချပ်ကြီးဖြင့် ဗလကြီး မှာကြားလိုက်သော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို
ဆယ်ဆောင်လျက် သူ့စားပွဲခိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီး အစီအရီ
အည်ခင်းလိုက်တော့သည်။

ပြီးသော်... စားပွဲထိုးလူရွယ်မှာ သူ့ကို ဦးတစ်ချက်ညွတ်လျက်
ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေသည်။

သည်နောက်... သူ့ အရက်အိုးကို ပင်မြှောက်ကာ အရက်
ခွက်တစ်ခွက်သို့ မွှေးထုံသင်းကြည်နေရသော သီးစုံအရက်အချို့တို့ကို
စောင်းငံထည့်လိုက်လေသည်။

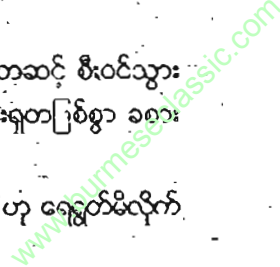
မြောရမည်ဆိုလျှင်... သူ့မှာကြားလိုက်ရသော အမြီးများမှာ
အည်း အမွှေးမြည်နယ်တွင် နာမည်ကြီး ဟင်းလျာ(၈)မျိုးထဲက
ဖြစ်လေသည်။

ပြီးသော်... သူ့ အရက်ခွက်ကို မြှောက်၍ သီးစုံအရက်
တစ်ကျိုက်ကို မော့သောက်လိုက်လေသည်။

“အား”

သူ ဝမ်းတွင်းသို့ ပါးစပ်၊ လည်ချောင်းတို့မှတဆင့် စီးဝင်သွား
သော သီးစုံအရက်မှာ မွှေးကြိုင်ထုံသင်း ချိုပြင်းရတပြစ်စွာ ခစား
လိုက်ရသည်။

ဒါကြောင့်မို့ သူ အားရကျေနပ်စွာဖြင့် ‘အား’ ဟု ရေရွတ်မိလိုက်

မုန်တိုင်း

ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပြီး သူ့လက်ထဲက အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ အသာအယာ ချလိုက်ပြီးမှ တူအစုံကို ကောက်ကိုင်ပြီး အပြီးပန်းကန်ထဲက ဆီပူထိုး ပုစွန်ကြော် ကြွပ်ကြွပ်ရွရွတို့ကို လှမ်းယူကာ သူ့ပါးစပ်အတွင်းသို့ ထိုးသွင်း ဝါးစားလိုက်တော့သည်။

ထိုသို့... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် စားသောက် ရင်း ခြေရာလည်းပျောက် ရေလည်းနောက် ဖြစ်နေရသော လူသတ် တရားခံ သူဌေးသား ဝမ်းကိုစောင်ကို မည်သို့ရအောင် ခြေရာခံရမည် ကို အကြံထုတ်တွေးတောစဉ်းစားနေမိရလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်... သူ့စားပွဲပိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲပိုင်း မှ ပြောဆိုနေကြသော စကားသံများကို မှတ်မထင် ကြားသိရပြီး စိတ်ဝင်တစား ရှိသွားရသည်မှာ...

“အစ်ကိုကြီး... သမီးကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ၊ ရှင်မှာ အရေး ကြီးတဲ့ကိစ္စကို အကြောင်းပြပြီး ဒီစားဖောက်ဆိုင်မှာပဲ အရက်ကြီး လာသောက်နေတယ်၊ ကျွန်မတို့ သမီးလေး အခြေအနေက လူသိ ရှင်ကြားအဖြစ် ရောက်လာတော့မယ်”

“တောက်... ငါ့... ငါတို့ သမီးမိုက်ကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းနိုင် မလဲ၊ သူဌေးဟန်ချင်းကို ငါလို ငမ္မေတေက အံတုယှဉ်လို့ ရမလဲ”

“အို... ရှင် ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား၊ သူ့ဘာသာ ငွေ ဘယ်လောက် ချမ်းသာချမ်းသာ မတရားမှုကိုတော့ ခေါင်းငုံ့ခံနေလို့ ရမလား”

“တောက်... မင်း ဘာမှမသိဘူး၊ သူ့မှာ ငွေရှိတယ်၊ တပည့် တွေ ရှိတယ်၊ ငါ သွားယှဉ်ရင် ငါ ဒုက္ခရောက်သွားရုံပဲရှိမယ်”

“ဒါဆို သမီးကိစ္စ ဒီလိုပဲ ခေါင်းငုံ့ခံလိုက်ရတော့မှာလား”

“အင်း... သမီးတွက်ပဲ အရက်သောက်ရင်း အဖြေထုတ် စဉ်းစားနေရတာပါ မိန်းမရ”

သည်နောက် လင်မယားနှစ်ဦးတို့၏ ယောက်ျား ပြောဆိုနေကြ သည့်စကားသံများ တခဏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပါလေတော့ သည်။

အခန်း (၁၇)

တရွှေကြွဖြူ ချစ်စ

“အင်း ဒီလင်မယားနှစ်ယောက် ပြောဆိုသံတွေ ကြားရတာ သူတို့သမီးလေးကို သူဌေးသားတစ်ယောက်က ခြေတော်တင် ဖျက်ဆီး လိုက်ပုံရတယ်။ တောက်... ကြည့်ရတာ အဲဒီသူဌေးလည်း သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်လို ကောင်မျိုးနဲ့တူတယ်”

ဆိုသို့... မလကြီး ပေါင်ရင်ကျသည် မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲ ဝိုင်းတွင် ကြေကွဲခံပြင်းစွာ ပြောဆိုနေကြသော လင်မယားနှစ်ယောက် တို့၏ စကားများကို ကြားမိရပြီး ကောက်ကျစ်ယုတ်ဟာလွန်းရသည့် သူဌေးသား ဝမ်းကျိစောင်လူမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေရပြီဟု မချီတင်ကံ ရေရွတ်မိလိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်... ဇနီးဖြစ်သူ၏ မကျေမချမ်းဖြစ်စွာ ပြောဆိုလာ သောစကားက သူညီဝေစီနေရသည့် စကားအသံမလဲများကို ထိုး ဖောက်ပြီး စိစိညံ့ညံ့ ထွက်ပေါ်လာရသည်မှာ...

“ရှင် သမီးအရေးအကြောင်းပြပြီး ဒီလိုပဲ အရက်သောက်စား နေတာ ရှင်သမီးခိုက် မှားနိုင်မိစိန် ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လာတော့မယ်

ဆိုတာကော ရှင် သတိမူမိရဲ့လား”

ယောက်ျားဖြစ်သူက မဆိုင်းမတွပင် ပြောဆိုလာသည်။

“ငါ သိပ်သတိမူမိတာပေါ့၊ ငါ ဒီကို လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းဆို ထားတယ်”

“ဘာလဲ... ရှင်နဲ့ အရက်တူသောက်ဖို့ ချိန်းထားတာလား”

“တောက်... ငါ စကားကောင်းပြောနေတာ နှင့် ထော်လော် ကန့်လန့်စကား ပြောမလာနဲ့ ငါ့သမီးကိစ္စအတွက် အဲဒီလူကို ဖိတ်ခေါ် ထားတယ်”

“ဘာလဲ... ရဲဘက်အရာရှိထဲကလား”

“မဟုတ်ဘူး ဒုစရိုက်လောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ သိုင်သမား တစ်ယောက်ပဲ”

“ဘာလဲ... ရှင် သမီးအတွက် အဲဒီလူကို သူဌေးဟုန်ချင် သွားသတ်ခိုင်း မလို့လား”

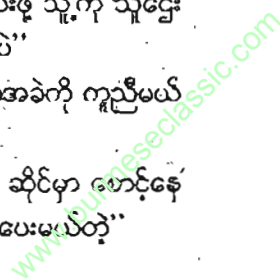
“ဟင်း... ဟင်း... ဟား... ဟား... သူဌေး သတ်လိုက်တော့ ကော နှင့်သမီးကိုယ်ဝန်ကိစ္စ ငါတို့ ငမ္မတွေပေါ် တာဝန် ပိုထိသွားမှာပေါ့၊ ဦးနှောက်သုံးစမ်းပါ မိန်းမရာ”

“ဒါဆို... ရှင်အကြံက ဘာလဲ”

“ဘာလဲဆိုတော့ အဲဒီလူကို ခြေသားလုံးဖက်တောင်းပန် အကူ အညီတောင်းပြီး ငါတို့သမီးကိစ္စအရေး ဖြေရှင်းပေးဖို့ သူ့ကို သူဌေး ဟုန်ချင်းကို သွားရောက်ချိန်းချက် ပြောခိုင်းမလို့ပဲ”

“ထားပါတော့ အဲဒီလူကကော ရှင်အခက်အခဲကို ကူညီမယ် လို့ ပြောခဲ့လား”

“မနေ့က ငါနဲ့ လမ်းမှာတွေ့တော့ ဒီညနေ ဆိုင်မှာ ဖောင့်နေ တဲ့၊ သူ ကူညီပေးမယ်၊ မပေးဘူးဆိုတာ အဖြေပေးမယ်တဲ့”

“ဪ... သူ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“တစ္ဆေကြီး ချင်နီ”

“ထကယ့် လူဆိုးလူမိုက်ကြီးပဲ”

“မိန်းမ သူ့နာမည် ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“သိပ်ကြားဖူးတယ်၊ ဆင်ခြေဖူးရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒုစရိုက်သမား နှစ်ဦး သူ့လက်ချက်ကြောင့် မရှုမလှ သေဆုံးသွားတဲ့သတင်း ဟိုးလေး တကျော်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်... ရှင်ပြောသလို တစ္ဆေကြီး ချင်နီ ကျွန်မသမီးလေး ကိစ္စ ဝင်ကူညီရင် သိပ်ကောင်းမယ်”

“သူဟာ ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ပေမယ့် အဲဒီလို ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ကိစ္စမျိုးတော့ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ ဝင် ကူညီမှာပါ”

သူတို့လင်မယား အချီအချ ဓကားကောင်းနေကြစဉ် သူတို့ စားပွဲဝိုင်းဆီသို့ ခမောက်ချွန်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်စောင်းထားသော အရပ် မှု လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ လင်မယား တစ္ဆေကြီး ချင်နီ ချိန်းထားလို့ စောင့် နေကြတာ မဟုတ်လား”

ယင်းသို့ ခမောက်ချွန်စောင်း အရပ်ပုလူက သူတို့ထံ မေးမြန်း လာတော့ သူတို့လင်မယား ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်မိ လိုက်ကြလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်”

သည်တွင်... အရပ်ပုလူက ဆက်လက် ဓကားဆိုလာသည် မှာ...

“ကျုပ်ဟာ တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ္ဆေကြီးရဲ့တပည့် မှင်စာတုပုပါ။ ခင်ဗျားတို့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်လို့ လာခေါ်တာပါ လိုက်ခဲ့ကြပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

သည်နောက်တော့ ဝတ်စားဆင်ရဲမှု နှမ်းပါးလျက်ရှိနေကြ သော လင်မယားနှစ်ယောက်တို့ မှင်စာတုပု၏ ခေါ်ဆောင်ရာနောက် သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

သို့နှင့်... မှင်စာတုပုသည် မျှော်လင့်တကြီးကိုယ်စီဖြင့် လိုက် လာကြသော လတ်လုပ်လက်စား လင်မယားနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြသည့် ဝမ်းရှောနှင့် လန်ရှန်တို့ မြို့လည်ရပ်ကွက်စွန်းရှိ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတစ်ခု သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

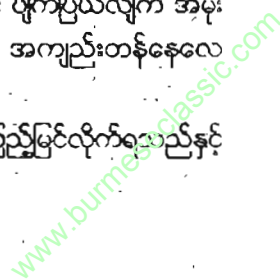
၎င်း ခြံဝန်းကျယ်ကြီးမှာ သစ်ပင်ကြီးများနှင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းရှိနေရလေသည်။

အဲဒီအရီ နှစ်ရိက္ခဒက စိုက်ပျိုးခဲ့သော သစ်ပင်ကြီးများကြားက ဖြတ်သန်းသွားရသော ကျောက်ခင်းလမ်းအဆုံးမှာတော့ ဆိတ်ငြိမ် လျက်ရှိသည့် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိသည်။

နှစ်ကြာရှည်စွာ ပြုပြင်မွမ်းမံ စောင့်ရှောက်ခြင်းရှိဟန်မတူသော ၎င်း နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီးမှာ ဆေးများ ပျက်ပြယ်လျက် အမိုး အကာအချို့ ပျက်စီးယိုယွင်းလျက် မွဲခြောက် အကျည်းတန်နေလေ သည်။

ထို နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီးကို ကြည့်မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စိတ်မသန့်စရာ ဖြစ်ကြရမှာ သေချာသည်။

ဟုတ်သည်လေ...။

၎င်း နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီးထဲတွင် မကောင်းဆိုးဝါးသစ် တစ္ဆေများ ကိန်းအောင်း ပျော်ရွှင်နေကြသည်ဟု မြင်ရသူတို့ထံ ထင်မှတ် စရာမရှိ။

မည်သို့ဆိုစေ...။

မှင်စာတုဂု ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့် သားသမီးဇောအတုန်ဖြင့် ဇနီးမောင်နှံ ဝမ်းရှောနှင့် လန်ရှန်တို့ ၎င်းနှစ်ထပ် အဆောက်အအုံထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ညှော်ခန်းရှိ စားပွဲရှည်တစ်လုံးထိပ်တွင် စွန်မျက်လုံးတစ်စုံဖြင့် နှာခေါင်းချွန်ချွန် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လှူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို သူတို့ လစ်မယား မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ထိုင်အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသူ၏ ဆန်ကျင်ဘက် စားပွဲရှည်ထိပ်ဘက်တွင် ရင်ဘောင်တန်း ရပ်လိုက်ကြ လေသည်။

ထိုစဉ်... စွန်မျက်နှာရုပ်ပေါက်နေရသော စွန်ဘီလူးလူချိုက ဝမ်းရှောတို့လင်မယားထံ အကြည့်စူးစိုက်ရောက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့... သူဌေးဟုန်ချင်းကို သွားရောက် အကြွပ်ကိုင် တောင်းဆိုဖို့ တစ္ဆေကြီး ချင်ခိုကို အကူအညီတောင်းခံဖို့ စားသောက် ဆိုင်မှာ စောင့်နေကြတယ် မဟုတ်လား။”

စစ်ဆေးလာတော့ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ဝန်ခံကြသည် အလား ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်မိလိုက်ကြလေသည်။ သည်တွင်... စွန် ဘီလူးလူချိုက ရုတ်တရက် ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မောလိုက် ပြီး...

“ဟား... တား... ဟား... ဟား။ ဝမ်းရှော ဖားတုလို့ ခရုခုန်ရင် ဘာဖြစ်လဲ၊ အိုင်ပျက်ရုံပဲ ရှိတော့မှာပေါ့၊ အခု ခင်ဗျားတို့ကို ဒီလို

ဘာကြောင့် တစ္ဆေကြီး ချင်ခိုနဲ့ သူ့တပည့် မှင်စာတုတို့ ခေါ်ရသေးပဲ သိသလား။

မျက်စိပျက်နာ ကိုယ်စိပျက်ယွင်းနေကြသော ခင်ပွန်း ဝမ်းရှောနှင့် ဇနီးလန်ရှန်တို့ တုန်ပြန်မပြေနိုင်ကြအောင်ဝင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိ ကြရလေသည်။

ထိုစဉ်... စွန်ဘီလူး လူချိုက ဆက်လက်၍ စကားပြောဆိုလာ သည်မှာ...

“အေး... ခင်ဗျားတို့ မသိရင် ကျွန်ုပ် ဖြေပြပါမယ်၊ သူဌေး ဟုန်ချင်းက ငွေထုပ်နဲ့ ပြန်ပေါက်ပြီးခိုင်းလိုက်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ ပစ်ခတ်ဖို့ ကြံရွယ်တဲ့ မြားဦးက ခင်ဗျားတို့ဆီ ဦးပြန်လှည့်လာတာပဲ”

“ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား။”

“ဟင်”

“ဟ”

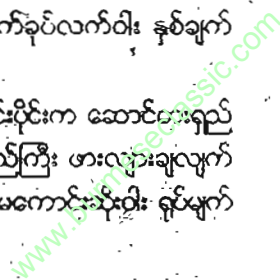
အခြေအနေ မလှတော့မှန်း အလိုလို ရိပ်စားမိလိုက်ကြသော ခင်ပွန်း ဝမ်းရှောနှင့် ဇနီးလန်ရှန်တို့ နှုတ်အသီးသီးက အံ့ဩမှု အာမေဇိုတ်များ ပြိုင်တူ ထွက်ပေါ်လာရလေတော့သည်။

* * *

“ဖြောင်း... ဖြောင်း”

ထိုအခိုက် စွန်ဘီလူး လူချိုသည် လက်ခုပ်လက်ဝါး နှစ်ချက် ဆက်တိုက်တီးခတ်လိုက်လေသည်။

လက်ခုပ်သံ ဆုံးသွားတော့ အိမ်အတွင်းပိုင်းက ဆောင်ဖားရှည် ကြီးတစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်လျက် ဆံပင်ရှည်ကြီး ဖားလျားချလျက် ဝတ်စုံနက်ဖားဖားကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသော မကောင်းဆိုးဝါး ရုပ်မျက်

နာနှင့် ပိန်ပိန်ရည်ရည်လှတစ်ယောက် စားပွဲရည်ကြီးအနားသို့ ရွှေ့လျား
ရောက်ရှိလာလေသည်။

“တစ္ဆေကြီး”

ဟု လင်မယားနှစ်ဦးစလုံး အံ့သြတုန်လှုပ်ကြစွာ ပြိုင်တူ အော်
ခေါ်မိလိုက်ကြလေသည်။

သည်စွာ... သွေးဆုတ်ဖြူလျော်မျက်နှာနှင့် တစ္ဆေကြီးချင်သို့
က ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်နေကြသော မျက်လုံးကိုယ်စိတ်ဖြင့် လှမ်း အကဲ
ခတ်ကြည့်ရှုနေကြသည့် ခင်ပွန်း ဝမ်းရှောနှင့် ဇနီး လန်ရှန်တို့ထံ
အေးစိမ့်စွာ တစ်ချက်ပြူးပြလိုက်ရင်း...

“ဟင်း... ဟင်း# ဝမ်းရှော ငါ မင်းရဲ့အခက်အခဲကို ကူညီဖို့
ကြိုးစားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရေများရေနိုင်၊ မီးများ မီးနိုင်ဆိုတဲ့စကား
အတိုင်း ငါ့ကို ငွေသားနှစ်သိန်းပေးပြီး မင်းတို့ကို ပြန်ရှင်းလင်းခိုင်းလာ
တော့ ငါမှာလည်း အခုတလော လောင်းကစားဝိုင်းတွေမှာ အရှုံးကြီး
ရှုံးနေရတော့ ငွေတွေ တအားကို လိုနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအခွင့်
အရေးမျိုးကို ငါ လက်မခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြတော့”

“ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား... ဟား”

ထိုအခါ... ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော သူဌေးလက်ရုံး
တစ်ချုပ်ဖြစ်သည့် စွန်ဘီလူး လူချီက ရုတ်တရက် သဘောကျစွာ
ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထို ရယ်မောသံကြီးက သွေးပျက်စွာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေ
ကြသော ခင်ပွန်းဝမ်းရှောနှင့် ဇနီးလန်ရှန်တို့ သေမင်းခေါ်သံကြီးဟု
ထင်မှတ်နေမိကြလေသည်။

ထိုစဉ်... အရယ်ရပ်သွားရသော စွန်ဘီလူး လူချီက ငွေထုပ်
ကြီးတစ်ထုပ်ကို စားပွဲရည်ပေါ်သို့ ဘုန်းခဲနဲ့ ပစ်တင်လိုက်ပြီး...

“ဘုန်း”

“ကဲ တစ္ဆေကြီးနဲ့ မှင်စာတို့ ကျုပ်မှာ တခြားလုပ်စရာတွေ ရှိ
သေးစာပဲ၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေပြန် လုပ်ဆောင်ကြပြီး ဟောဒီ
အိတ်ထဲက ငွေနှစ်သိန်းကျော် ယူလိုက်၊ ခင်ပွားတပည့် မှင်စာအတွက်
လည်း ပါတယ်”

ယင်းသို့... သူဌေးလက်ရုံး စွန်ဘီလူးလူချီက တစ္ဆေကြီးချင်သို့
နှင့် မှင်စာတုပုတို့ကို ဝမ်းရှောတို့ ဇနီးမောင်နှံတို့ကို လုပ်ကြံရှင်းလင်း
ရန်အတွက် ငွေထုတ်နှင့်ပေါက်ကာ ခိုင်းစေလာလေသည်။

သည်တော့... ငွေ တအားလိုနေကြသော တစ္ဆေကြီးချင်သို့နှင့်
မှင်စာတုပုတို့ နာခံကြစွာဖြင့် သွေးပျက်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ချောက်ချား
နေကြသည့် သိုးနှစ်ကောင်သာဝ ရောက်ရှိနေကြသော ဝမ်းရှောနှင့်
ဇနီးလန်ရှန်တို့ထံ ဆောင်စားကိုယ်စီ ခြောင်ဝင်ကြကာ ခုန်ပျံ ရောက်ရှိ
သွားကြလေသည်။

“ယား ဟိုင်း”

“ဝိုး ဝိုး”

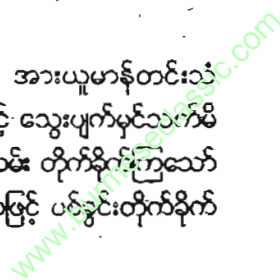
“ဝစ် ဝစ် ဝစ် ဝစ်”

“ထန် ထန် ဒုတ် ဒုတ်”

“အီး အား”

“ဟင်”

လုံးဝမထင်စွာပင် သူတို့နှစ်ယောက် အားယူမာန်တင်းသံ
ပြိုင်တူ အော်ဟစ်ကြရင်း ဆောင်စားကိုယ်စီဖြင့် သွေးပျက်မှင်သက်မိ
နေကြသော ဝမ်းရှောလင်မယားတို့ထံ ခုန်ပျံဝေယမ်း တိုက်ခိုက်ကြသော်
လည်း ပြတင်းပေါက်က အရှိန်အဟုန်ပြင်းပျံစွာဖြင့် ပစ်ခွင်းတိုက်ခိုက်

လာကြသည့် လက်နက်ပုန်းတို့နှင့် လေထုထဲဝယ် မီးပွင့်များ ပွင့်တွက်
စွာ ဆုံဆည်းမိကြလေသည်။

တိုက်ခိုက်ခတ်ပိုင်းဖို့သာ ပြိုင်တူ အာရုံစူးစိုက်နေမိကြသော
တစ္ဆေကြီးချင်ခိုနှင့် မှင်စာတုပုတို့ တရစပ် တိုက်ခိုက်လာသည်
အဆိပ်လက်နက်ပုန်းတို့ကို လုံခြုံစွာ မခုခံ မကာကွယ်နိုင်ပါချေ။

သို့မို့ကြောင့်... အလစ်ချောင်း ဝင်ရောက်ပစ်ခွင်းတိုက်ခိုက်
လာသော အဆိပ်လက်နက်ပုန်း နှစ်ခုတို့က သူတို့၏ လှည့်မျှအသီးသီး
ဆီသို့ မိမိရရ စိုက်ဝင်သွားရလေသည်။

သို့ဖြစ်၍... တစ္ဆေကြီးချင်ခိုနှင့် မှင်စာတုပုတို့ သေမင်းခေါ်သံ
တို့နှင့်အတူ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြီးပြတ်ကြသည့်နယ် တဘုန်း
ဘုန်း ကျရောက်သွားရလေသည်။

သူတို့ မဆိုဘဝမှ မမျှော်လင့်ဘဲ သားကောင်ဘဝသို့ ကံကြမ္မာ
ဖန်တီးမှုကြောင့် ရောက်ရှိသွားကြပြီး မြင့်မားသော အဆိပ်လက်နက်
ပုန်းအော်ကြောင့် အကြောက်ကိုယ်စီ တွန့်ကြကာ ဘဝဇာတ်သိမ်းမလှ
ဖြစ်သွားကြရလေသည်။

မထင်မှတ်စွာ... တစ္ဆေကြီးချင်ခိုတို့၏ အခြေအနေဆိုကို
လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသော သူငွေ၏ လက်ရုံးဖြစ်သည့် စွန်ဘီလူးလှူချီ
တစ်ယောက် မီးခပ်အဟောင်းဖြစ်၍ အလွန်အမင်း အံ့ဩတုန်လှုပ်သွား
ရလေသည်။

ထိုအစောအတွင်းဝယ် သေလူများဟု ယူဆထားကြသော
ဝမ်းရှောနှင့် လန်ရှန်တို့ လင်မယားနှစ်ဦးတို့ မမျှော်လင့်စွာ ဝင်ရောက်
ကယ်တင်လာမှုကို ကြုံတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဖော်ပြနိုင်ကြအောင်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြရလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...။

“ဟူး”

“ဖပ်”

ပြတင်းပေါက်ကနေ ငွေရောင်လူရိပ်တစ်ရိပ် ခုန်ပျံသန်း၍
အဆောက်အဦအတွင်းသို့ ညင်သာစွာ ကျရောက်လာလေသည်။

ဒါကြောင့်... ဝမ်းရှောတို့လင်မယားသည် ငှဲသန်းဝင်ရောက်
လာသော ငွေရောင်လူရိပ်ထံ ပြိုင်တူ လှမ်းအတံခတ် ကြည့်ရှုမိလိုက်
ကြလေသည်။

စင်စစ်တော့... ယင်း ငွေရောင်လူရိပ်က တခြားသူ ဟုတ်ရိုး
လား...

ရတနာကုန်သည်ယောင် ရုပ်ဖျက်ထားသော ဗလကြီး
ပေါင်ရင်ကူပင် ဖြစ်လေသည်။

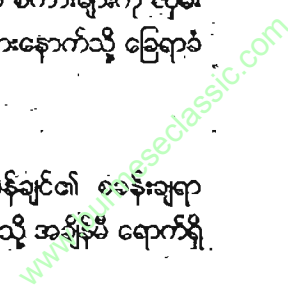
ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကူက အံ့ဩမည်သတ်မိစွာ စိုက်ကြည့်နေကြ
သော ဝမ်းရှောတို့လင်မယားကို သိရှိနေရသော်လည်း သူတို့လင်မယား
က လုံးဝ မသိရှိနိုင်ကြပါချေ။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်...။

ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကူသည် စားသောက်ဆိုင်တွင် ဝမ်းရှောတို့
လင်မယား ကြေကွဲခံပြင်းစွာ ပြောဆိုနေကြသော စကားများကို လှမ်း
ကြားပြီး ဝင်ရောက်ကူညီချင်လို၍ သူတို့လင်မယားနောက်သို့ ခြေရာခံ
လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒါကြောင့်... ဒါကြောင့်။

ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကူသည် သူငွေဟုန်ချင်၏ စခန်းချရာ
ငှင်းနှစ်ထပ် အဆောက်အအုံ အဟောင်းအအုံဆီသို့ အချိန်မီ ရောက်ရှိ

လာရခြင်းကြောင့် ဝမ်းရှောတို့လင်မယားတို့ အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားမကွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခိုက်... အရေးကိုစွဲထဲသို့ ကြားဝင်နှောက်ယှက်လာရသော မျက်နှာပိမ်းဖြစ်သည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ သူဌေးဟုန်ချစ်၏ လက်ရုံးဖြစ်သော စွန်ဘီလူးလူချီက စွန်တောင်ပုံဖြန့်ကာနေသကဲ့သို့ သဏ္ဍာန်ရှိသည့် အသွား(၃)လက်ပါ စားမတိုမရှည် နှစ်သက်တို့ကို မြောင့်ဝင့်ပြီး ခုန်ပျံတိုက်ခိုက်လာလေသည်။

“ဝိုး ဝိုး”
“ဝှစ် ဝှစ်”
“ထန် ထန်”

သတိအလျင်းရှိနေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက အထက်စည်းမှ အရှိန်အဟုန်ပြင်းပျံ့စွာဖြင့် အုပ်စည်းတိုက်ခိုက်လာသည့် စွန်ဘီလူးလူချီ၏ သံခရင်းခွ စားနှစ်လက်တို့၏ ခုတ်ချက်များကို သူ့ဆောင်စားဖြင့် သွက်လက်လျှင်မြန်စွာ ခုခံ ကာကွယ်လိုက်လေသည်။

လေထုထဲဝယ် စားအိပ်များ ပြင်းထန်စွာ ဆုံတွေ့ကြပြီး ထိခိုက်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုစဉ်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် တိမ်လွှာစားကွက် (၁၈)ကွက်ထဲက သက်တံ့ဖြတ်လျှပ်စီးစားကွက်ကို အသုံးပြု၍ နောက်ခုန်ဆုတ် ရှောင်လိုက်သော စွန်ဘီလူးလူချီက ညာကန်လန်ဖြတ် ဝေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝိုး ဝိုး”
“ထန် ကျီ ကျီ”

သည်တွင် စွန်ဘီလူးလူချီက သူ့ဗွေ့ သဘာယ်ဘက်ခြမ်းကို

ကန်လန်ဝေ့ယမ်း ခုတ်ပိုင်းလာသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ စားချက်အား သူ့ဘယ်ဘက်တွင် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ခရင်းခွစားသွားဖြင့် ဆီးကြိုခုခံ ထိန်းချုပ်လိုက်လေသည်။

သို့မို့ကြောင့်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ စားဖျားပိုင်းမှာ စွန်ဘီလူးလူချီ၏ ခရင်းခွစားသွား (၃)လက်ကြားဝယ် ကန်လန်ညှပ်ကာ ထိန်းချုပ်ခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်... စွန်ဘီလူးလူချီသည် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ လစ်ဟာနေရသော ဘယ်ဘက်ခြမ်း ကိုယ်ခါးစောင်းနေရာဆီသို့ သူ့ညာလက်က စွန်ဘီလူးစားဖြင့် လျှပ်စာပြတ် ဝေ့ယမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

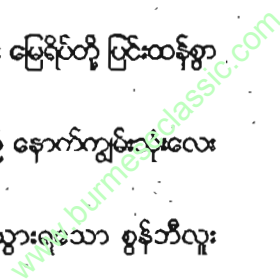
“ဝိုး ဝိုး”
“ဟောင်း”
“ဟူး ဟူး”
“ဘုတ်”

သည်တွင်... သတိရှင်နေမိရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် သူ့ဘယ်ဘက်ခြမ်း ခါးစောင်းဆီသို့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပိုင်းဖြတ်လာသည့် စားချက်ကို သူ့ဘယ်ခြေဖဝါးဖြင့် မြောင့်ပင်ခုခံကာကွယ်လိုက်လေသည်။

ဒါကြောင့်... လေထုထဲဝယ် စားအိပ်နှင့် မြေရိပ်တို့ ပြင်းထန်စွာ ဆုံဆည်းမိကြလေသည်။

ထိုအခါ... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် နောက်ကျွမ်းလှမ်းလေး ပတ်ပစ်၍ ခုန်ရှောင်ထွက်လိုက်လေသည်။

အထက်စည်းက ရရှိသွားပြီဟု ယူဆသွားရသော စွန်ဘီလူး

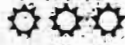

နတ်ဇာတ်

လူချိုသည် သူ့ဘယ်ညာလက်နှစ်ဖက်တို့တွင် ကိုင်ဆောင်ထားကြသော စွန်ဘီလူးဓားဖိုမမောင်နှံဖြင့် လေဝယ် နောက်ကျွမ်းပစ် ပျံဝဲနေသည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျယ် ဖြိုင်တူ ခြောက်ဝင့်ဝေယမ်း တိုက်ခိုက်လိုက် လေသည်။

“ဝိုး ဝိုး”
“ဝို ဝို”
“ဖောင်း ဖောင်း”

အခန်း (၁၀)

စွန်ဘီလူး၏ အပျံး

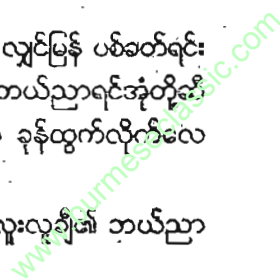

“ဟူး”
“ရစ် ရစ်”
“ရွပ် ရွပ်”
“အီး အူး”
“အုန်း”

အရိန်အဟုန် ပြင်းထန်စွာ အုပ်ဆိုင်းကျရောက်လာကြသော စွန်ဘီလူး ဖိုမမောင်နှံတို့ကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျယ်က လေဝဲကျွမ်း တစ်ပတ် ပစ်လိုက်ရင်းက သူ့ ဘယ်ညာခြေဖဝါးတို့ဖြင့် စုံကန်းခုခံ ကာကွယ်လိုက်လေသည်။

ပြီး... သူ နောက်လေဝဲကျွမ်းတစ်ပတ် လျှင်မြန် ပစ်ခတ်ရင်း က ဟာကွက်ရှိလွှားရသော စွန်ဘီလူးလူချို၏ ဘယ်ညာရင်အုံတို့ပေါ် ဓားချက်နှစ်ချက်တို့ဖြင့် ဝေယမ်းတိုက်ခိုက်ကာ ခုန်ထွက်လိုက်လေ သည်။

လုံးဝ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့သော စွန်ဘီလူးလူချို၏ ဘယ်ညာ

ရင်အုံတို့တွင် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ ဓားချက် နှစ်ချက်တို့ မိမိရရ ထိုမှန်သွားရလေသည်။

သို့ဖြစ်၍... စွန်ဘီလူးလူချီထံက စူးရှနာကျင်စွာ ဖာစ်အော်ရင်း နောက်ဘက်သို့ ပြုလဲကျသွားရလေသည်။

သူ့ရင်အုံ တစ်ခုလုံး စွေးစွေးနီသော သွေးများ ရွှဲစိုသွားရလေသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ် ပက်လက်လန်ကျသွားရသော စွန်ဘီလူးလူချီ တစ်ယောက် သူ၏ ဘယ်ညာလက်ဝါးနှစ်ဖက်တို့က စွန်ဘီလူး ဖိုမခရင်းခွ ဓားနှစ်လက်တို့ပင် ဖြည့်စွာ ဆုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါချေ။

ထိုအခိုက်... ငွေရောင်ဓားရိပ်တစ်ခုက စွန်ဘီလူးလူချီ၏ လည်မျိုဆီသို့ ဝေ့ယမ်းရောက်ရှိလာပြီး တုန့်ခနဲ ရပ်တန့်သွားရလေသည်။

“ကဲ... စွန်ဘီလူး၊ မင်း လူ့လောကကြီးမှာ အသတ်ရှင် နေထိုင်ချင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့ ငါ မေးတာကို မြန်မြန်ဖြေ”

ထိုသို့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် ဆောင်စားဖျားဖြင့် အစွဲသမားတစ် ခုလုံးလုံး ကျရှောက်သွားရသော စွန်ဘီလူးလူချီ၏ လည်မျိုဆီသို့ ထိုးစိုက်ချိန်ရင်း ငြိမ်းခြောက်စကား ဆိုလိုက်လေသည်။

သူ့အသက်များကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ သတ်လာခဲ့သော ဒုစရိုက်သိုင်းသမားဖြစ်သည့် စွန်ဘီလူးလူချီသည်လည်း သူ့အသက် စွန့်လွှတ်ရမည့် အခြေအနေဆိုးနှင့် ထိပ်တိုက်ကြုံတွေ့လာရသောအခါ သွေးပျက်ထိတ်လန့်သွားရချေပြီကော။

“ကျွန်... ကျွန်တော် ပြောပါ့မယ်”

ရင်အုံမှာ ရရှိခံစားနေရသော ဝေဒနာဆိုးတို့ကိုပင် မေ့လျော့နိုင်စွမ်းရှိပြီး စွန်ဘီလူးလူချီ ခေါင်းအဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ရလေသည်။

ထိုအခါ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် တစ်ချက် ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ကာ...

“ဟင်း... ဟင်း ဟုတ်ပြီ၊ ခု မင်းကို ကြိုးကိုင်ခိုင်းစေနေတဲ့ သူဌေးဟုန်ချင်းမှာ တခြားနာမည် ရှိသေးလား”

မေးလိုက်တော့ စွန်ဘီလူးလူချီမှာ ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မ... မရှိပါဘူး”

“ဒီနယခံ လူ့ရင်းတစ်ယောက်ပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားနယ်သားတစ်ဦးပါ”

“ဪ... ဒါနဲ့ အဲဒီလူမှာ အပေါ်သွားတစ်ချောင်း ကျိုးနေတယ် မဟုတ်လား”

“မ... မကျိုးပါဘူး၊ အားလုံးသွားတွေ အစုံအစိပါပဲ”

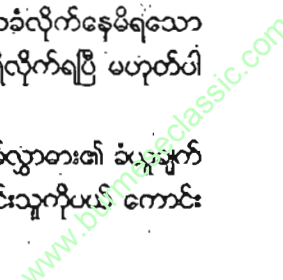
“ဟင်”

သူ မျှော်လင့်မိသော သူဌေးသား မဟုတ်ကြောင်း သိရှိရ၍ စိတ်ပျက်သယောင်ရှိသွားရလေသည်။

ဟုတ်သည်လေ... သူ ခြေရာခံလိုက်လံစုံစမ်းနေရသော သူဌေးသား ဝမ်ကျီစောင်မှာ သူ့လက်သီးချက်ကြောင့် အပေါ်သွားတစ်ချောင်း သွင်သွင်ကျိုးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အခုတော့ သူဌေးဟုန်ချင်မှာ သူ ခြေရာခံလိုက်နေမိရသော သူဌေးဝမ်ကျီစောင် မဟုတ်တော့ကြောင်း သိရှိလိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါဘူး။

မည်သို့ဆိုစေ... သူ့ဆရာဖြစ်သော တိမ်လွှာစား၏ ခံယူမှုကို အတိုင်း မသွေမတိမ်း ခံယူထားသည်မို့ မကောင်းသူကိုပင် ကောင်းသူကို ကယ်ရပေမည်။

ဒါကြောင့်... အသက်ရှင်သရွေ့ အေးချမ်းစွာနေထိုင်ကြသော လူအများကို ရသည့်ဘက်က အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးနိုင်စက်နေသည့် ဒုစရိုက်အညွှန်းရောင်သိုင်သမား စွန်ဘီလူးလူချီအား ဖယ်ထုတ်ရချေမည်။

“တ... ရော”

“ဝှစ်”

“စွပ်”

“အ... ဟ... ဟ...”

လည်မျိုသို့ ထိုးဖောက်လိုက်သော ဓားချက်ကြောင့် စွန်ဘီလူး လူချီ၏လည်ချိုက် ဒုစရိုက်သွေးညစ်များ ကြမ်းပြင်ဆီသို့ လွင့်စင်သွားရလေသည်။

ပြီး စွန်ဘီလူးလူချီတစ်ယောက် အကြောတစ်ချက်ငင်ပြီး တမလွန်ခရီး ထွက်ခွာသွားရလေသည်။

သည်နောက်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် ကျော့ဖူးတင်ပိုင် တဖွားဖွား ဝေါဝေါက်နေကြရသော ဝမ်ရှောနှင့် ဇနီးယန်ရှန်တို့ကို ခေါ်၍ ကျက်သရေကောင်းမဲ့နေရသော နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံက ကျော့ခိုင်းထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအခါ... ဝမ်ရှောနှင့် ဇနီးယန်ရှန်တို့က ကျော့ဖူးရှင် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို သူတို့နှစ်ဦးအိမ်ရှိရာ ဆင်ခြေဖူးရပ်ကွက်စွန်းရှိ လူဆင်းရဲရပ်ကွက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

စည်းကမ်းစနစ်ကျစွာ တည်ဆောက်ခြင်း မရှိဘဲ ရရှိသည့် နေရာများကို လူနေရရှိသော အိမ်အဖြစ် တည်ဆောက်ထားသည့် တဲပုတ် ပုစုခရုတွေကြား လမ်းကျဉ်းကျွေ့ကျောက်တို့ကို မသန့်ရှင်းသောလေကို မနှစ်မြို့စွာ ရှုရှိုက်ရင်း ဖြတ်သန်းကျော်လွှား၍ ဗလကြီး

ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် အဆုံးအစွန်းရှိ ယိမ်းယိုင်နေသည့် တံငယ်တစ်လုံးဆီ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ထိုအခါကျမှ တဲအိမ်တွင် ကြော့ဝမ်းနည်းမှု ကြီးမားမင်းမှုနေရသော မျက်နှာပိန်ချောင်ချောင်နှင့် အသက် (၁၈)နှစ်အရွယ်ရှိ မိန်းကလေးကို သူ ကြုံထွေ့လိုက်ရသည်။

“အင်း... ဒီမိန်းကလေးထင်တယ်၊ သူဌေးရဲ့ ခြေတော်တင်ခံလိုက်ရတာ၊ တောက်... မရှိဆင်းရဲနိမ့်ပါးတဲ့သူတွေရဲ့ဘဝကို ငဲ့ကွက်မညှာဘဲ ကိုယ် တဏှာရမ္မက် စည်းစိမ်စားဖို့ တစ်ချက်တည်း ကြည့်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်ရက်တယ်”

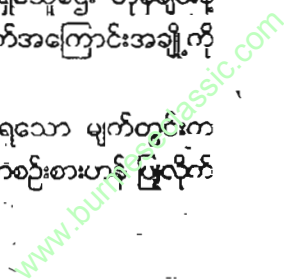
ယင်းသို့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ ရင်ထဲက ကြော့ခဲပြင်းစွာ ရေရွတ်မိလိုက်သည်။

သည်နောက်... ဝမ်ရှောနှင့် ဇနီးယန်ရှန်က လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်ချိုများနှင့် လျှိုက်လှဲစွာ ဧည့်ခံပြီး ဘဝပန်း အခြွေခံလိုက်ရသော ဝမ်မေနှင့် သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

သည်တွင် စိတ်မကျေမချမ်း ဖြစ်တည်နေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက ဝမ်းနည်းနာကျည်ပုံပေါ်နေရသည့် ဝမ်မေကို သူဌေး ဟုန်ချင်းနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းများအား မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

“ဝမ်မေ... နင်ဟာ ရတနာတွင်းပိုင်ရှင်သူဌေး ဟုန်ချင်းနဲ့ တရင်းတန်း ဆက်ဆံလာတော့ သူ့ရဲ့လျှိုဝှက်အကြောင်းအချို့ကို ကြားသိခဲ့တာများ ရှိသလား ညီမ”

သည်တွင် ဝမ်မေက ဟောက်ပတ်နေရသော မျက်တွင်းက မျက်စိကို ထောင့်တစ်ဖက် ထိုးကပ်၍ တွေးတောစဉ်းစားဟန် ပြုလိုက်လေသည်။

ထိုအတောအတွင်းဝယ် သူမအဖေ့ကို စောင့်ဆိုင်းရင်းက အသင့်ပေးထားသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခွက်အား ပင့်ပြောက်ကာ သူ လက်ဖက်ရည်တစ်ကုန်ကို ဟောသောက်လိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ်... တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားရမိဟန်ဖြစ်သွားသော ဝမ်းနည်းစရာ ငဲ့လင့်နေရသည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွတ် ထုတ်ဖော်ပြော လာသည်မှာ...

“အစ်ကို တစ်ချိန်က သူ့ဌေးဆီကို သူနဲ့ စာပေတက္ကသိုလ် ကျောင်း အတူနေဖက် သူငယ်ချင်းရောက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ညီမ သူ့ဌေးကို ပြုစုနေတဲ့အချိန်ပါ”

“ဟုတ်ပြီ”

ဟုဆိုကာ တက်ကြွစွာဖြင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွတ်က ခေါင်း တစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်ရလေသည်။

ဟုတ်သည်လေ... စာပေတက္ကသိုလ်နှင့် ဆက်နွယ်မှုရှိနေရ သော သူ့ဌေးဟုန်ချင်းအကြောင်း ကြားသိရပြီး သူ တက်ကြွဝမ်းသာ သွားရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆက်လက်၍ ဝမ်းနည်းစရာ စကားပြောဆိုလာသည်မှာ...

“သူ့တက္ကသိုလ်သူငယ်ချင်းက သူ့ဌေးကို ငယ်နာမည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့နာမည်ရင်းလားမသိဘူး။ နာမည်တစ်ခုကို တရင်းတနီး ခေါ်ဝေါ်လာတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ဌေးက ဒီနေရာမှာ ဟုန်ချင်းနာမည် သာ ခေါ်ဖို့ လှမ်းသတိပေးလိုက်တယ်”

“အေး... ဟုတ်ပဲ၊ အဲဒီ အဲဒီ သူ့ဌေးသူငယ်ချင်းက ဘယ်လို နာမည် ခေါ်လိုက်တာလဲ”

“ဝမ်းကျိုးစောင်တဲ့”

“ဟင်”

သူ ပျော်လင့်နေမိရသော ဆန္ဒအတိုင်း ဝမ်းနည်းစရာ သူ့ဌေးသား ဝမ်းကျိုးစောင်နာမည် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလာသဖြင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင် ကျွတ် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလေသည်။

သို့သော်... အတွင်းရောက်စွာကို အပြင်သို့ မပေါက်ကြားလို သဖြင့် သူ့ရင်ထဲမှာပဲ ပျော်လိုက်မိသည်။

ပြီး... ထိုအပျော်ခိုင်းများကို သူ ဗဟိုနှုတ်တွင်း ပေါ်မလာ အောင် နိုင်နင်းစွာ ထိန်းချုပ်လိုက်မိရလေသည်။

ခြေရာခံရပြီဖြစ်၍ ဝမ်းနည်းစရာ သူ့ဌေးဟုန်ချင်း(ဝါ)ဝမ်းကျိုးစောင်၏ ရတနာတွင်းစခန်း တည်ရှိရာကို မေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ... ဝမ်းနည်းစရာ သူ့ဌေးဟုန်ချင်း၏ ရတနာတွင်းတူစခန်း ကို ဂမာနထ ပြောပြလေသည်။

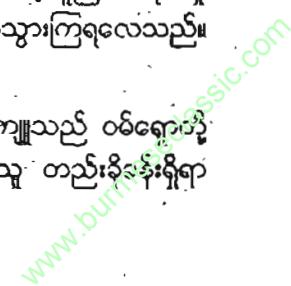
ပြီး... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွတ်သည် စွန်ဘီလူးလူချီထံက ရရှိလာခဲ့သော ဌေးသားတစ်သိန်းကျော်ကို ဝမ်းရှောတို့ မိသားစုအား ရင်းနှီးစားသောက်ဖို့နှင့် မွေးဖွားစရိတ်သဘောမျိုးအဖြစ် ပေးအပ်လိုက် လေသည်။

ကျွန်ဌေးသား တစ်သိန်းကို ဝမ်းမတစ်ယောက် ကလေးမွေးဖွား သိန်တွင် လာပေးမည်ဟု ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွတ် ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဌေး အကြပ်အတည်း ဆိုက်ရောက်နေကြသော ဝမ်းရှောတို့၏ မိသားစု ဗလကြီး၏ ဌေးဖွား ထောက်ပံ့ကူညီပေးလိုက်မှု ကြောင့် အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားကြရလေသည်။

* * *

သည်နောက်တော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွတ်သည် ဝမ်းရှောတို့ မိသားစုကို နှုတ်ဆက်စကား ဆိုပြီးနောက် သူ တည်းခိုခန်းရှိရာ မြို့လည်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

သူ့ ခြေရာပျောက်ကောင်းလွန်းနေရသော သူဌေးသား ဝမ်းကျိ
စောင်ကို ခြေရာခံမိလာရ၍ အပျော်ကြီး ပျော်နေမိရသည်။ သူ့ အပေါ်
ထပ် တည်းခိုခန်းဆီသို့ ရောက်သောအခါ ဥပဒေအကျိုးတော်ဆောင်
နတ်မျက်စိ ကျူပါးခုံးထံ သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်သတင်း စုံစမ်းရရှိ
သတင်းပေးပို့ရန်အတွက် စာတစ်စောင် ရေးလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင်... သူ့ အသင် ယူဆောင်လာသော စာပို့ခိုဖြူ၏
ခြေထောက်တစ်ဖက်တွင် စာကို ကျစ်ကျစ်ပါပါလိပ်ပြီး ခိုင်ခန့်စွာ
ချည်နှောင်လိုက်လေသည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်...။

ယင်း စာပို့ခိုဖြူသည် သူ့ကို အရေးအကြောင်းရှိလျှင် အဆက်
အသွယ်ပြုနိုင်ရန်အတွက် နတ်မျက်စိကျူပါးခုံးက ပေးအပ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဟောအခု... သူ့ ခြေရာပျောက်ကောင်းလွန်းနေရသော
တရားခံ သူဌေးသားဝမ်းကျိစောင်သတင်းကို စုံစမ်းရပြီဖြစ်ကြောင်း
နတ်မျက်စိကျူပါးခုံးထံ စာပို့ခိုဖြူနှင့် အကြောင်းကြားလိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ထိုကိစ္စ ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် နှမ်းနယ်ပင်ဝန်းမှ ပပျောက်စေ
ရန်အတွက် သူ့ ရေခိုးချိုးရန်အတွက် အောက်ထပ်သို့ သက်ဆင်းလာခဲ့
လေသည်။

သူ့ ရေခိုးချိုး ဝတ်စုံလဲလှယ်ပြီးနောက် ညနေစာ စားသောက်
ရန်အတွက် အောက်ထပ်စားသောက်ဆိုင်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

သူ့ ညစာစားသောက်ပြီးနောက် အပေါ်ထပ် လသာဆောင်တွင်
ခေတ္တလေညှင်းခံရင်း လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော ချစ်ခဲ့ရသူများကို
အောင်းမေ့သတိရမိနေလေသည်။

ည နာရီမောင်း (၉)ချက်တီးကျော်သောအခါ သူ ညအိပ်စက်
အနားယူရန်အတွက် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ နောက်တစ်နေ့
မနက်ခင်းရောက်သောအခါ နံနက်ခင်း အစာပြေစားသောက်ပြီးနောက်
ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် သူဌေးဟုန်ချင်း (ဝါ)ဝမ်းကျိစောင်၏
ရတနာတွင်းစခန်းရှိရာ ထုံလင်မြို့နှင့် (၃)လီခန့် ဝေးကွာသောနေရာသို့
ပီးတော်မြင်းကို စိုင်းနိုင်လျက် ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ရာသီဥတုမှာ နင်းမြူထေထီဆီလျက် နေမပွင့်နိုင်ဘဲ အေးအေး
စိန်စိန်လေး ဖြစ်တည်နေသည်။ သို့ဖြင့်... သူ တောင်ကုန်းမြင့်ကြီး
တစ်ခုကို ကွေ့ကျော်လိုက်သည်နှင့် မြေခိုခံချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်တွင်
အဆောက်အဦးတန်းလျားများ လုံးချင်းစာအိမ်များ ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ
အစီအရံ ဆောက်ထားသည်ကို သွားခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

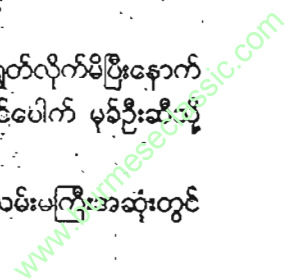
ထို အဆောက်အဦများမှာ သစ်လုံးတိုင်များနှင့် ပတ်ပတ်လည်
ခတ်ထားသော ခြံစည်းရိုးတန်းတွင် တည်ရှိနေကြလေသည်။ ပြီး
၎င်းခြံစည်းရိုး ပတ်ပတ်လည်တွင် ခြေစာဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော
ကင်းထဲမြင့်များကို တည်ထောင်ထားလေသည်။

အဝင်အထွက် ခြံဝန်းပေါက်ဝတွင် ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ကြီး
တစ်ခု မှပ်ဦးအဖြစ် ထောင်ထားလေသည်။

“အင်း... ဒီစခန်းဟာ ဝမ်းမေ ညွန်းလိုက်တဲ့ သူဌေးဝမ်းကျိ
စောင်ရဲ့ ရတနာတူးစခန်းကြီးနဲ့တူတယ်။ ငါ သူ့တက္ကသိုလ်ကျောင်း
သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ ဝင်မေးမှပဲ”

ယင်းသို့... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ရေရွတ်လိုက်မိပြီးနောက်
သူ့မင်းညိုကြီးကို ရတနာတူးစခန်းကြီး၏ ခြံဝင်ပေါက် မှပ်ဦးဆီသို့
ဦးတည်စိုင်းနိုင်လိုက်လေသည်။

နိမ့်လျှော့သက်ဆင်းသွားသော မြေမှာလမ်းမကြီးအဆုံးတွင်

တည်ရှိနေသော ရတနာစခန်းမှခါးဝင်ပေါက်ဆီသို့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုစဉ်... စိုင်းနှင်းလာသော မြင်းရွာသံကြောင့်ထင် သူ ခြံပေါက် ဝရောက်တော့ ခြံပေါက်စောင့် လူနှစ်ဦးထွက်လာပြီး သူ့ထံ ရောက်ရှိ လာလေသည်။

“ဘာကိုစွဲ ရှိပါသလဲခင်ဗျာ”

“သူ့ သားနားတောက်ပြောင်သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့် ထင် သန်မာထွားကြွင်းလျက်ရှိနေရသော ခြံစောင့်ကြီးတစ်ဦးက သူ့ထံ ယဉ်ကျေးစွာ လှမ်းမေးလာလေသည်။

“ငါ... သူ့ဌေးဟုန်ချင်းရဲ့ စာပေတက္ကသိုလ်တက်ဖက် သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ပါ။ လမ်းကြွရင်း သူ့ဆီ ခဏဝင်တယ် ဆိုပါတော့”
လီစယ်ပြောလိုက်တော့ ထိုခြံစောင့်လူသန်ကြီးက မဆိုင်းမတွ ပင် တုန့်ပြန်ဖြေလာသည်မှာ...

“ဟာ... သခင်လေး၊ သူ့ဌေးဟုန်ချင်း မရှိတော့ပါဘူး”

“ဟင်”

မထင်မှတ်သော အဖြေစကား ကြားလိုက်ရမှုကြောင့် သူ့ရင်ထဲ မကျေမနပ်ဖြစ်စွာဖြင့် သူ မျက်မှောင်တစ်ချက် အလိုလို ကြွတ်ခိသွားရ ပြီး ‘ဟင်’ ဟူသော အာမေဇိုတ်တစ်ချက် လွှတ်ခနဲ ရေချိတ်မိလိုက်ရ လေသည်။

ပြီးမှ... သူက ခြံစောင့်လူသန်ကြီး၏ အဖြေစကားကို သဘော ကျဟန်ဖြင့်...

“ခရီးထွက်သွားလို့လား”

ခြံစောင့်လူသန်ကြီးက ခေါင်း သွင်းသွင်းခါးယမ်းလိုက်ကာ...

“မဟုတ်ပါဘူး... သူ့ဌေးဟုန်ချင်းက ဒီ ရတနာတူးစခန်းကို

တခြားသူ့ဌေးတစ်ယောက်ဆီ လက်လွှဲရောင်းချသွားပါပြီ”

“ဪ... နောက်ထပ် ယူလိုက်တဲ့ သူ့ဌေးက ဘယ်သူလဲ”

“ဒီမြို့က သူ့ဌေးတက်ယန်ချူပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ဟုန်ချင်းဟာ ဒီရတနာတွင်းကို ရောင်းချသွားရတာလဲ”

“လောင်းကစားဝိုင်းမှာ ငွေတွေ သောက်သောက်လဲ ဆုံးသွား ရလို့ သူ့ရတနာတွင်းစခန်းကို ရောင်းချပြီး အကြွေးတွေ ထိုးဆပ်သွား ရလို့ပါ”

“ဪ... သူ ဘယ်ကိုသွားမယ် ပြောခဲ့သလဲ”

“ဒါတော့... ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြမသွားတဲ့အတွက် ဘာမှ မသိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“အင်း... အခုလို ရှင်းပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

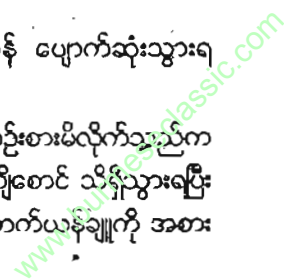
“ဟုတ်... ဟုတ်”

သူ ပြန်ရန် နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ခြံစောင့် နှစ်ဦးတို့က ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေသည်။

သည်နောက်... ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှတစ် ဆိုစကား အတိုင်း ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ တစ်ယောက် ရတနာတူးစခန်းမှ ကျောခိုင်း ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

ခြေရာခံရရှိထားသောလမ်းစ အခုတဖန် ပျောက်ဆုံးသွားရ ပြန်ချေပြီ။

သို့သော်... သူ တစ်ချက်တွေးတော စဉ်းစားမိလိုက်သည်က သူ ခြေရာခံလိုက်နေကြောင်း သူ့ဌေးသားဝမ်ကျီစောင် သိရှိသွားရပြီး ထိုယာယီသုံးကာ သူ့နေရာတွင် မြို့ခံသူဌေး တက်ယန်ချူကို အစား

ထိုး၍ ခြေရာဖျောက်လိုက်သည်ဟူ၍ပင်။

ဒါကြောင့်... သူ ယုတ်မယုတ် သိရှိရအောင် ၎င်း ရတနာ တွင်းစခန်းထဲ ဝင်ရောက်၍ လျှို့ဝှက်စုံစမ်းကြည့်လျှင် ကောင်းမည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

သို့သော်လည်း သေချာသောလုပ်ရပ် မဟုတ်သဖြင့် သူ ကြိုးပမ်းရမည်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ ထုံလင် မြို့တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ပြီး ခြေရာ ထပ်ဆင့်ပျောက်သွားရသော သူဌေးသားဝမ်းကျီစောင်၏ သတင်းကို ထပ်မံ စုံစမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ချက် ချစ်လိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့်... သူ ထုံလင်မြို့သို့ အကျိုးစွဲစွာဖြင့် ပြန်ရောက်လာခဲ့ ရလေသည်။

သူ ထုံလင်မြို့လည်ရှိ တည်းခိုခန်းတွင် ရက်ရှည်တည်းခိုနေထိုင် ရင်း သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်သတင်းကို ခြေရာဖြင့် စုံစမ်းလေသည်။

သူ ရက်များသာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင် ၏ သတင်းကို မရရှိပါချေ။

နောက်ဆုံး သူ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်အစွန်းတွင် နေထိုင်ကြသော ဝမ်းရှောနေအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုစဉ်... သူ မမျှော်လင့်သော ပြင်ကွင်းဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့လိုက် ရသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်မှု အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရလေသည်။

အကြောင်းဟူ...

ဝမ်းရှောတို့မိသားစု နေထိုင်သော အိမ်နေရာလေးမှာ မီးလောင် ပြင်ခင်းကြီး ဖြစ်နေသည်ကို သူ ကြုံတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“တောက်... ငါ တစ်ဖက်ကို အာရုံစူးစိုက်နေမိတုန်း

သူဌေးသား ဝမ်းကျီစောင်ဟာ ဝမ်းရှောမိသားစုကို ကလဲစားလေ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီနဲ့ တူတယ်၊ ငါ အိမ်နီးချင်းတွေ စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့် လိုက်ဦးမှပဲ”

ထိုသို့... သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးနောက် အိမ်နီးချင်းအချို့တို့ကို မီးလောင်တိုက်သွင်းခံလိုက်ရသော ဝမ်းရှောမိသားစုတို့အကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်ရလေတော့သည်။

အခန်း (၁၉) လှုပ်ကြိုးနှင့် ဘရဲရွက်နှာရှင်သူဌေး

ထိုအခါ အိမ်နီးချင်းများက စိတ်ထိခိုက်လွန်းစွာဖြင့် ဝမ်းရှောမိသားစုအကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလာကြလေသည်။

“ဝမ်းရှောတို့နေအိမ်ကို ရှေ့အပတ်ငါးရက် ညဉ့်သန်းခေါင်မှာ ရုတ်တရက် မီးစွဲလောင်လာတယ်။ အဲဒီမီးကတော့ လုပ်ကြံသူတွေရဲ့ ရှို့မီးပါပဲ။ အိပ်ကောင်းချိန်ကြီး မီး အရှိန်ကောင်းကောင်းနဲ့ တောက်လောင်ကျွမ်းလာတော့ ရပ်ကွက်လူတွေ ဗရုတ်သုတ်ခနဲ့ ဝမ်းရှောတို့ အိမ်မီးကို ဝိုင်းသတ်ကြပါတယ်။ လူအား ရေအားနိုင်တော့ သူ့တစ်အိမ်ပဲ မီးထဲ ပါသွားရတယ်”

ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတ ဝမ်းနည်းစိုးရိမ်စွာဖြင့် ပြောပြနေသော ဆံဖြူအဘိုးကြီးကို မေးမြန်းလိုက်သည်က...

“ဒါနဲ့... ဝမ်းရှောမိသားစု ဘာမှ မဖြစ်ကြဘူး မဟုတ်လား”
ထိုအခါ ဆံဖြူအဘိုးကြီး၏ မျက်နှာ ကြေကွဲနှစ်ရိပ် ရုတ်ချည်း စိုင်းထင်သွားရပြီး...
“ဝမ်းရှောတို့ လင်မယား ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ဝမ်းမေလေးက

ခတော့ မီးလောင်ခံရတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ မရှုမလှ သေပွဲဝင်သွားရတယ်”

“ဟာ... ဝမ်းမေ ကံ အတော်ဆိုးဝါးပါလား”

“သိပ် ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်။ ဘဝမလှရတဲ့အထဲ ကံကမလှထပ်ဆင့်ဖြစ်သွားရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဝမ်းရှောတို့ လင်မယား ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ”

“သူတို့လင်မယား သမီးဆုံးပါးသွားရတဲ့ ဒီရပ်ကွက်မှာ မနေချင်ကြဘူးနဲ့ တူပါတယ်ကွယ်။ မြို့အနောက်တောင်ဘက်ရပ်ကွက်ကို ပြောင်းရွှေ့သွားကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သည်နောက်... သူ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်က ဖဲကြည့်ပြီး မြို့အနောက်တောင်ဘက်ရပ်ကွက်ဆီသို့ ဦးတည်လျက် မြင်းညိုကြီးကို စိုင်းနှင်လာခဲ့လေသည်။

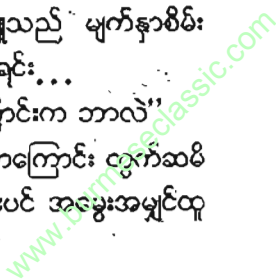
သူ ရပ်ကွက်လယ်ရောက်တော့ နေမွန်းတည့်နေပြီဖြစ်သဖြင့် နံနက်စာကို ရပ်ကွက်လယ်ရှိ ‘ခင်မင်သူ’ စားသောက်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက် စားသောက်လိုက်လေသည်။

သူ စားသောက်နေချိန်တွင် သူ့စားပွဲဝိုင်းဆီသို့ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ဝက်ခံမည်းတစ်ကောင်ပမာ မျက်နှာအမွှေး ထူထပ်နေရသော လှူကြီး တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလှူကြီးသည် ခမောက်ချွန်တစ်ရက် ဆောင်းထားလေသည်။ ဒါကြောင့်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် မျက်နှာစိမ်းခမောက်ချွန်လူထံ လှမ်းအကဲခတ် စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီရောက်လာတဲ့အကြောင်းက ဘာလဲ”

အကြောင်း တစ်ခုအစစ်ရာရှိ၍ ရောက်လာကြောင်း လှူကံဆမိလိုက်ရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက တဲ့တိုးပင် အမွှေးအမျှင်ထူ

မျက်နှာစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
ထိုအခါ မျက်နှာအမွှေးထူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အပြုံးယုံယုံပြုံးလိုက်
ရင်း...

“ဟင်း... ဟင်း၊ ခင်ဗျားက စာပေတတ်ပီပီ လူ့အကဲခတ်
တော်ပါတယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားဆီ ရောက်လာတဲ့အကြောင်းကတော့
ခင်ဗျားတွေ့ချင်တဲ့ ဝမ်းရှောနဲ့ သူ့ဇနီးရောက်နေတဲ့ နေရာ လိုက်ဖို့ပေး
ဖို့ပါ။ အဲဒါ ခင်ဗျား လိုက်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိမရှိ သိချင်တယ်”

မေးတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက တက်ကြွစွာဖြင့် ခေါင်း
ဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက်ပြီး...

“အာ... သိပ်လိုက်တာပေါ့၊ ကျုပ်လည်း စားသောက်ပြီးသွား
ပါဦ”

“ဒါဆို... ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပေတော့”
“ကောင်းပြီ”

သို့နှင့်... သွေးထိုးစမ်းလိုက်ခဲ့ရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ
တစ်ယောက် မျက်နှာအမွှေးထူပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့်
မြို့လည်ရပ်ကွက်စွန်းရှိ ခြံရံနန်းကျယ်ကြီးနှင့် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ
ကြီးဟောင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရလေသည်။

သည်တွင်... ထိုနေရာသို့ တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးသော
ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် သူ့ ဦးဆောင်ခေါ်လာသော မျက်နှာ
အမွှေးထူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ သူ့ဌေးသားဝမ်းကျီစောင်၏ ဩစာခံတစ်ဦး
ဖြစ်ကြောင်း တွက်ဆမိလိုက်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ... သူတစ်ယောက် သူ့ဌေးဝမ်းကျီစောင်၏
ထောင်ချောက်ထံသို့ သက်ဆင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်း
သဘောပေါက်နားလည်မိလိုက်ရလေသည်။

တကယ်လည်း သူ တစ်ချိန်က စွန့်ဘီလူး၊ တရွှေကြီးနှင့်
မှင်စာတို့ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းခဲ့သော နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ အိမ်
ဟောင်းကြီး၏ ညဉ့်ခန်းကျယ်ကြီးဆီသို့ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ရှိလာ
သောအခါတွင်မူ ညဉ့်ခန်းအထဲဝယ် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်
ထားကြသည့် သူ့ဌေးသား၏ အဖွဲ့သားများကို ထူထပ်စွာ ကြုံတွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ပြီး... သူ အပေါ်ထပ်ရှိ ဝါရံတစ်ကြိမ်လမ်း ပတ်ပတ်လည်ဆီ
သို့ ခေါင်းမောကြည့်မိလိုက်ပြန်တော့...

မြားကိုယ်စီ အသင့်ကိုင်ဆောင်ထားကြသည့် ရန်သူများ
ပတ်ပတ်လည် စောင့်ကြပ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

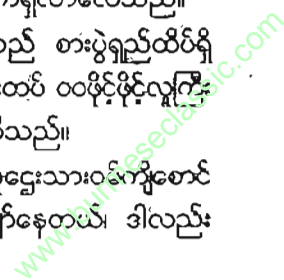
“အင်း... ဒီလောက် ရန်သူ့အင်အား အများကြီးကို ငါ
ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ”

ထိုသို့... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် အထက်အောက်
အင်အားတောင့်တင်းစွာ ဝိုင်းရံထားလျက်ရှိနေကြသော ရန်သူများကို
မည်သို့ ဖြေရှင်းရမလဲဟု တွေးတောစဉ်းစားမိရင်း အတွေးကြပ်ကြပ်
ဖြ စိတ်ညစ်နေရလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်... လူတစ်ယောက်မျှ ထိုင်နေခြင်း မရှိသော
စားပွဲရှေ့ကြီးထိပ်ရှိ ကျောမိုအမြင့်ထိုင်ခုံတစ်လုံးဆီသို့ မျက်နှာဖုံးတပ်
ဝင်ဖိုင်ဖိုင် လူကြီးတစ်ယောက် ရွှေလျားရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအခါ... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် စားပွဲရှည်ထိပ်ရှိ
ထိုင်ခုံကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာရသော မျက်နှာဖုံးတပ် ဝင်ဖိုင်ဖိုင်လူကြီး
ကို မမှိုက်မသုန် လှမ်းအကဲခတ် ကြည့်ရှုနေမိသည်။

“အင်း... အရပ်အမောင်းကတော့ သူ့ဌေးသားဝမ်းကျီစောင်
အရပ်ပါ ဒါပေမယ့် ဝင်ဖိုင်တာကတော့ လွဲချော်နေတယ်၊ ဒါလည်း

သူ ရုပ်ဖျက်ထားတာဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ယင်းသို့... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျသည် စားဖွဲ့ရှည်ထိပ်ထိုင်ခုံ တစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်သော မျက်နှာဖုံးတပ် ဝိုင်ပိုင်လူကြီး အကြောင်းကို သူ ခြေရာခံလိုက်လံနေသည့် သူဌေးသားဝမ်ကျီစောင် ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် သူ့စိတ်တွင်းက ဝေခွဲသုံးသပ်နေမိလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...။

ထိုမျက်နှာဖုံး ဝိုင်ပိုင်လူကြီးက မမှိတ်မသုန် လှမ်းအကဲခတ် ကြည့်ရှုနေမိရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျထံ ညင်သာသိမ်မွေ့သံဖြင့် လှမ်းစကားဆိုလာသည်မှာ...

“ဗလကြီး... ဝမ်ရှောတို့လင်မယားကို လာရှာတာလား”

သိလျက်မေးလာသော အမေးကြောင့် ချင်တင်တင်ဖြစ်စွာဖြင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ မှဲပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟင်း... ဟင်း၊ ဘာလို့ အပိုစကားတွေ မေးနေတာလဲ၊ ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ၊ သွေးကြောင့်ပြီး မျက်နှာဖုံး တပ်နေရတာလဲ”

ထိုးနှက်စကား ဆိုလိုက်တော့ မျက်နှာဖုံးရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက တစ်ချက် ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြီး...

“ဟင်း... ဟင်း၊ ငါ သွေးကြောင့် မကြောင့်ဘူးဆိုတာ ဗလကြီး မကြာခင် သိစေရမယ်၊ ငါ မျက်နှာဖုံးတပ်ရတာ ငါ့အကြောင်း ရှိလို့၊ ဟောဒီမှာ ငါ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်စမ်း ဗလကြီး”

ထိုသို့ လှမ်းအမိန့်ပေးလိုက်ရင်း သူ့မျက်နှာပေါ်က မျက်နှာဖုံးကို ဖျပ်ခနဲ ဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ... ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ဟက်တီ မျက်နှာကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာရလေသည်။

“ဟာ”

“ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား... ဟား”

လုံးဝညသို့ မထင်မှတ်စရာပင်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ မျက်နှာ တစ်ခြမ်းလုံးမှာ သရဲတစ္ဆေမျက်နှာအလား အနာရွတ်များ ထူထပ် ပျက်စီးနေရလေသည်ကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ လှမ်းမြင်တွေ့ရပြီး တအံ့တဩဖြစ်ကာ ရေရွတ်မိလိုက်ရလေသည်။

ကျန် မျက်နှာတစ်ခြမ်း ဟက်တီကောင်းနေသဖြင့် သူ့ပင်ကိုယ်ရပ် မှန်ကိုတော့ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

သို့ရာတွင်... ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ သူ ခြေရာခံလိုက် စုံစမ်းနေမိ ရသော သူဌေးသားဝမ်ကျီစောင် မဟုတ်ကြောင်းသိလိုက်ရ၍ စိတ်ပျက်သလို ရှိသွားရလေသည်။

မျက်နှာတစ်ခြမ်း ပျက်စီးယိုယွင်းနေရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ရုတ် တရက် ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး ရယ်မောလိုက်လေသည်။ သူ့ ရယ်မောသံကြီးက သရဲတစ္ဆေကြီးတစ်ကောင် ခြောက်လှန့်ရယ်မောနေ သည်ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ ထင်မှတ်မိလိုက်သည်။

“ဒီ ရုပ်ဆိုးကြီးဟာလည်း သူဌေးသားဝမ်ကျီစောင်ရဲ့ လက်ထောက်တစ်ဦးပဲလား”

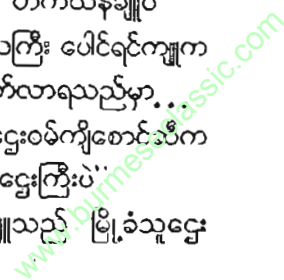
ထိုသို့... သူ့စိတ်ထဲ ရေရွတ်နေမိစဉ် ရုပ်ဆိုးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အရယ်ရပ်ပြီး စကားဆိုလာသည်မှာ...

“ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ဒီမြို့ခံသူဌေး တက်ယန်ချုပ်ပဲ”

ထိုအဖြေစကား ကြားမိလိုက်ရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျက သူ့ခေါင်းထဲသို့ အသိတစ်ခု ချက်ချင်းပင် ရောက်လာရသည်မှာ...

“ဟင်... ဒါ... ဒါဆို ဒီသူဟာ သူဌေးဝမ်ကျီစောင်အိမ်က ရတနာတူးစခန်းကို ဝယ်ယူလိုက်တဲ့ မြို့ခံ သူဌေးကြီးပဲ”

ဒါကြောင့်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျသည် မြို့ခံသူဌေး

တက်ယန်ချူကို လှမ်းမေးလိုက်သည်က...

“ဒါဆို ခင်ဗျားဟာ သူ့ဌေးဟုန်ချင်းထံက ရတနာတူးစခန်း ဝယ်ယူလိုက်တဲ့လူ မဟုတ်လား”

“ဟား... ဟား၊ ကျုပ်စခန်းကို လာရောက်ခွဲစားပေးပြန်ခဲ့တာ လည်း ဗလကြီးပဲ မဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါဆို ခင်ဗျား ဒီကိစ္စမှာ ဘာကြောင့် ဝင်ပါရတာလဲ”

“ဟင်း... ဟင်း မပါလို့ မရဘူးလေ၊ ကျုပ်ဟာ မြို့ခံသူဌေး အမည်ခံထားပေးမယ့် သူ့ဌေးဟုန်ချင်းရဲ့ ဩဇာခံတစ်ယောက်ပဲလေ”

“ဟင်... ခင်... ခင်ဗျား သူ့ဌေးဟုန်ချင်းဆီက ရတနာတွင်း တူးစခန်း ဝယ်ယူခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်... နဂိုအရိုက်အဝါနဲ့ ဒီမြို့တစ်မြို့လုံးက မြို့ခံသူဌေးလို အထင်ကြီး ခေါ်ဝေါ်နေကြပေမယ့် ကျုပ် အရင်လောက် ငွေကြေး မချမ်းသာတော့ဘူး”

“ဟင်... ဒါဆို... ခင်... ခင်ဗျား သူ့ဌေးဟုန်ချင်းဆီက ရတနာတွင်းတူးစခန်းကြီး ဝယ်တာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဝေလာဝေးပဲ၊ ကျုပ် လောင်းကစားတွေ ရှုံးနိမ့်ခဲ့လို့ သူ့ဌေး ဟုန်ချင်းရဲ့ ရတနာတူးဖော် ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းမှာ လက်ကျန်ငွေ အရင်းအနှီးထည့်သွင်း မြှုပ်နှံလုပ်ဆောင်နေရတဲ့သူပဲ”

သူ့ဌေးက သူ့ကိစ္စကြောင့် သူ့ရတနာတွင်း ငါဝယ်လိုက်ပြီဆိုပြီး သတင်းလွှင့်ခိုင်းတာပဲ”

“ဟိတ်... ဗလကြီး တွေ့ဆုံချင်တဲ့ ဝမ်းရှော့တို့လင်မယားကို ခေါ်ထုတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ”

ထိုသို့ မြို့ခံသူဌေးတက်ယန်ချူက အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်

သည်နှင့် လူနှစ်ယောက် အခေါင်းတလားနှစ်ခုကို လက်တွန်းလှည်း တစ်လုံးစီတွန်းလျက် ဗလကြီး ပေါင်ရင်က ရှေ့ဆီသို့ ဦးတည် ရွေ့လျားလာကြလေတော့သည်။

* * *

သို့ဖြင့်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်က ရှေ့ဆီသို့ လူနှစ်ယောက် ကိုယ်စီ တွန်းလာကြသော ကျွန်းခေါင်းတလားကြီးနှစ်လုံး ရောက်ရှိ လာကြလေသည်။

ထိုစဉ်... မြို့ခံသူဌေး တက်ယန်ချူဆီက လှမ်းအမိန့်ပေးလာ သည်မှာ...

“ကဲ... မင်းတို့ ဗလကြီးကို ခေါင်းအုံး ဖွင့်ပြလိုက်ကြစမ်း”

“ဟုတ်... ဟုတ်”

လှည်းတွန်းလာကြသူနှစ်ဦးတို့ နာခံကြသည့်အလား ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေသည်။

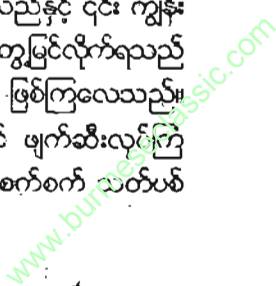
ပြီး... သူတို့ ကျွန်းခေါင်းအုံး နှစ်ခုတို့ကို ပြိုင်တူဖွင့်လိုက်ကြ လေသည်။

“ကွီ... ကွီ”

“ဟင်”

ကျွန်းအခေါင်းအုံးတို့ ပြိုင်တူဖွင့်ဟသွားကြသည်နှင့် ၎င်း ကျွန်း ခေါင်းတစ်လုံးစီထဲဝယ် စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည် က ဝမ်းရှော့နှင့် ဇနီးလန်ရှန် ရုပ်အလောင်းများပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

“အင်း... သမီးကိုလည်း ခြေတော်တင် ဖျက်ဆီးလုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ရုံမကဘူး၊ မိဘနှစ်ပါးစလုံးပါ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ် လိုက်ကြပါလား”

ယင်သို့... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူရင်ထဲက ကြော့ကွဲပြင်းစွာ ရေခွတ်မိလိုက်ရလေသည်။

“ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား ဝမ်းရှော့တို့လင်မယား အလှည့်ပြီးတော့ ဗလကြီး အလှည့်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ထိုသို့ ပြိုင်သုဋ္ဌေး တက်ယန်သူက ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို လှမ်း၍ ခြိမ်းခြောက်စကား ဆိုလာလေသည်။

ဒါကြောင့်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူမှာ မျက်စိဖွင့်၊ နားစွင့်မိ ရလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်... အခေါင်းလှည်းတွန်းလာကြသော လူနှစ်ဦး တို့က မတ်မထင် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ ပြိုင်တူ လက်နက်မဲ့ ခုန်ပျံတိုက်ခိုက်လာကြလေသည်။

“ယား... ယား”

“ဂို ဂို”

“ဂူး ဂူး”

“ဖောင်း ဖောင်း”

ထိုစဉ်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် ဘေးဘယ်ညာ ပြိုင်တူ ခုန်ပျံတိုက်ခိုက်လာကြသော လူနှစ်ဦးတို့၏ ခြေကန်ချက်များကို သူ့ ဘယ်ညာလက်ဝါးစောင်းတို့ဖြင့် ဝေ့ယမ်း ခုတ်ဖယ်လိုက်လေသည်။

ဒါကြောင့်... လေထုထဲဝယ် လက်ဝါးနိပ် ပြင်းထန်စွာ တွေ့ဆုံ သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုစဉ်အခါ... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် အထက်သို့ ခုန်ပျံ တက်ရင်း သူ့ဘယ်ညာ ခြေခုံတို့ဖြင့် စကြာသဏ္ဍာန် ဝေ့ယမ်း၍ ရန်သူနှစ်ဦးတို့ကို ဖွေချောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဂိုး ဂိုး”

“ခွပ် ခွပ်”

“အီး အား”

“ဘုန်း ဘုန်း”

ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ ခြေစကြာတိုက်ကွက် မိမိရရ ထိမှန် သွားကြရသော ရန်သူနှစ်ဦးတို့ စူးရှနာကျင်ညည်းတွားအော်ဟစ်သံတို့ နှင့်အတူ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီသို့ ချာလပတ်လည် လွင့်စဉ် ကျရောက်သွားရလေသည်။

ဗလကြီး၏ ပြင်းထန်မြင့်မားသော ကန်ချက်ထိမှန်သွားကြရ သော ရန်သူနှစ်ဦးတို့ ပြိုင်တူ ဇီဝိန်ချုပ်ငြိမ်းသွားကြရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အပေါ်ထပ် ပတ်ပတ်လည်စကြိုန်ပေါ်က မြှား သမားများက အထက်သို့ ခုန်ပျံစောက်လာသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ထံ မြှားများဖြင့် ဝိုင်းရံပစ်ခတ်လိုက်ကြလေသည်။

“ဂီ ဂီ ဂီ ဂီ”

“ဂုစ် ပုစ် ဝိုး ဝိုး”

“ထန် ထန် ချမ် ချလန်”

ထိုအခါ... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် လေထဲမှာပင် တိမ်လွှာ စားကွက်ထဲက စကြာကွန်ချာစားကွက်ကို အသုံးပြုခုခံကာကွယ်လိုက် လေသည်။

သည်တွင်... အဖက်ဖက် ဝိုင်းအံ့ပစ်ခွင်းတိုက်ခိုက်ကြသော မြှားချက်များက ကွန်ချာသဖွယ် လှမ်းခြုံထားရသည်။ ငွေရောင် အလင်းတန်းကြီးကို လုံးဝဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်နိုင်ခြင်း မရှိကြပဲ ကြမ်းပြင်အသီးသီးဆီသို့ လွင့်စဉ်ကျရောက်သွားကြလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် လေထဲကျမ်း သုံးလေးပတ်ပစ်လိုက်ပြီး စားပွဲရှည်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဖွဲ့စည်းပုံ

“ဝန်း”
 “ဝစ်”
 “ဒုတ်... ကျီ... ကျီ”
 “ဟင်”

စားပွဲရည်ပေါ်သို့ ကျရောက်သည်နှင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျ သည် ဆောင်စားရုံည့်ဖြင့် စားပွဲရည်ထိပ်ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသော သရဲမျက်နှာတစ်ခြမ်းနှင့် မြို့ခံသူဌေးတက်ယန်ချွယ်ထံ ဝမ်းလျားထိုး ခုန်ယှံ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သည်တွင် ... သတိရင်နေဟန်တူသော မြို့ခံသူဌေးတက်ယန်ချွယ်သည် ထိုင်ခုံပေါ်ကနေ နောက်ကျွမ်းပစ်၍ သွက်လက်လျှင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

သို့မို့ကြောင့်... လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်သော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏စားချက် ပစ်မှတ်နှင့် လွဲချော်သွားရပြီး ကျောခိုအမြင့်ဆီသို့ ထိုးဖောက်ရောက်သွားရလေသည်။

သူ ကျောခိုပျဉ်ချပ်ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားသော ဆောင်စားရုံည့်ကို ပြန်ဆွဲနှုတ်ချိန်လေးအခိုက်တန်မှာပင် အပေါ်ထပ်ရိုပတ်ပတ်လည် စကြန်ပေါ်က မြားသမားများက စုံပြုပစ်ခွင်းလာကြလေသည်။

“ဝီး	ဝီး	ဝီး	ဝီး”
“ဝစ်	ဝစ်	ဝိုး	ဝိုး”
“ထန်	ထန်	ချင်	ချလွင်”
“ဟိုင်း	ယား”		
“ဝိုး	ဝစ်”		
“ထန်”			

လူရိပ် စားပွဲရည်ပေါ်သို့ ခုန်ပျံ့ရောက်ရှိလာပြီး မိုးစက်မိုးပေါက်ပမာ လွှမ်းခြုံကျရောက်လာသော မြားတံများကို သူ့ဆောင်စားဖြင့် စကြာသဏ္ဍာန် ဝေယမ်းခုခံ ထုတ်လိုက်လေသည်။

သို့မို့ကြောင့်... ရန်သူ၏ လှုပ်ရပ်ကြောင့် စားဆွဲနှုတ်ယူနေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက်တို့ကို မြားချက်များ အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်သွားရလေသည်။

သူ... ထိုရန်သူကို လှည့်ကြည့်မိလိုက်တော့ ခမောက်ချွန်ဆောင်း မျက်နှာအမွှေးအမျှင်ထူထပ်နေသောသူ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

စင်စစ်တော့ ထိုသူက ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို စားသောက်ဆိုင်ကနေ ၎င်း နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံဟောင်ကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

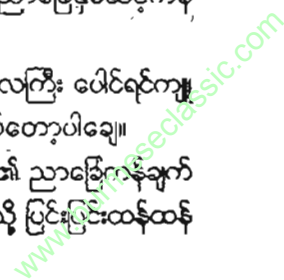
ထိုသို့ သူ တခဏလေး အကြည့်ရောက်သွားစဉ် မျက်နှာအမွှေးအမျှင်နှင့်လူက သူ့ဆောင်စားရုံည့်ဖြင့် အားယူမာန်တင်းသံပြုပြီး ဝေယမ်းတိုက်ခိုက်လာလေသည်။

ထိုအခါ... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် ထိုလူ၏ စားချက်ကို သူ့ဆောင်စားဖြင့် ခုခံလိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်... မျက်နှာ အမွှေးအမျှင်ထူသူက လှစ်ဟာသွားရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ နံညွန့်ဆီသို့ ညာခြေနှစ်ဆင့်ကန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မြန်ဆန်လွန်းရသော တိုက်ချက်ကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ တစ်ယောက် ခုခံကာကွယ်ဖို့ပင် အချိန်မရလိုက်တော့ပါချေ။

ဒါကြောင့်... မျက်နှာအမွှေးအမျှင်ထူလူ၏ ညာခြေကန်ချက် နှစ်ချက်တို့က ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ နံညွန့်ဆီသို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်

ဆက်တိုက်ဝင်ရောက်သွားရလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် ညည်းတွား အော်ဟစ်ရင်း အခန်းနံရံဆီသို့ လွင့်စဉ်ကျရောက်သွားရလေသည်။ ထိုစဉ်... မောက်ချွန်ဆောင်း မျက်နှာအမွှေးအမျှင်ထူသူက ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ လွင့်စဉ်ကျရောက်သွားသော နေရာသို့ တပါတည်း ခုန်ပျံ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ဟူး ဘုတ်”

“ဝှံ”

“ကဲ... ဗလကြီး မလှုပ်နဲ့၊ ကျုပ်စားဖျားက သည်းခံစိတ် လုံးဝ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုသို့ မျက်နှာအမွှေးအမျှင်ထူသူက ဆောင်စားဖြင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ လည်မျိုဆီသို့ ထိုးချိန်လိုက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်ပြောဆို လိုက်လေသည်။

လုံးဝ ခုခံနိုင်ခြင်း မရှိတော့သော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ တစ်ယောက် မျက်နှာအမွှေးအမျှင်ထူသူ၏ ဖမ်းချုပ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ လေသည်။

* “ဟိတ်... လူဝဲကြီးယွင် မင်း ဒီကောင်ကို မြေအောက်ခန်းထဲ ထည့်ချုပ်ထားလိုက်စမ်း”

ယင်းသို့... ပြတင်းပေါက်အနား ရောက်ရှိနေရသော သရဲ မျက်နှာနှင့် မြို့ခံသူဌေး တက်ယန်ချွန်က လူဝဲကြီးယွင်ဟု ခေါ်ဆိုကာ မျက်နှာအမွှေးအမျှင်ထူသူကို လှမ်းအမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သည်တော့ လူဝဲကြီးယွင်က နှာခံစွာဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ပြီး ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို လက်ထိပ်တံ့ဆတ်ပြီး မြေအောက်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

မြေအောက်ခန်းထဲရောက်တော့ လူဝဲကြီးယွင်သည် တိုင်နှစ်တိုင် အလယ်ဝယ် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်း ချုပ်နှောင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင်... မြေအောက်ခန်းထဲသို့ တပည့်များ ခြံရံလျက် သရဲမျက်နှာနှင့် မြို့ခံသူဌေးတက်ယန်ချွန်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ လေသည်။ သူသည် တိုင်နှစ်တိုင်ကြားဝယ် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်း ချည်နှောင်ထားသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူဆီသို့ ချဉ်းကပ် ရောက်ရှိ လာလေသည်။

“ဗလကြီး... ငါ့လက်ထဲက လွတ်မြောက်ဖို့ဆိုတာ မင်း အတောင်ပေါက်မှ ရတော့မှာပေါ့၊ ဟင်း... ဟင်း မင်း ဒီငရဲခန်းမှာ အားပါးတရ ဒုက္ခခံစားပြီး တပလွန်ခရီးကို နောင်တကြီးကြီးနဲ့ ကြံပေ တော့ပေါ့၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ထိုသို့... တက်ယန်ချွန်က ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို ပြောဆို ခြိမ်းခြောက် ပြောဆိုလာလေသည်။

“ဆာခြင်းကို လူတိုင်းရင်ဆိုင်ကြမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် သေမှာ ကို စိုးကြောက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

ယင်းသို့... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက ထိမထင်စွာဖြင့် သူဌေး တက်ယန်ချွန်ကို တုန်ပြန်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

သည်တွင် သူဌေးတက်ယန်ချွန်က ပြက်ရယ်ပြုရယ်မောလိုက် ရင်း...

“အေး... သေမှာ စိုးကြောက်တဲ့လူ မဟုတ်ပေမယ့် အခု ငရဲခန်းက လှလှကြီးပေးဆက်မယ်၊ ဝေဒနာဆိုးတွေကိုတော့ မင်း ဗလကောင်းကောင်းနဲ့ ခံကြည့်ဦးပေါ့”

“ရွပ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူ့ဌေးတက်ယန်ချူသည် ဓားအိမ်ထဲက ဆောင်စားကို ရွပ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သေးသည်။

ပြီးလျှင်... သူ ဆောင်စားများဖြင့် ဗလကြီးအင်္ကျီကို ဖြတ်တောက်ဖယ်ရှင်းလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အင်္ကျီပွဲသွားရသောကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ မိုမောက်ကြီးမားသော ရင်အုံသားကြီး ငွားငွားစွင့်စွင့် ပေါ်ထွက်လာရလေတော့သည်။

အခန်း (၂၁)

တိမ်လွှာစား၏ ပရိယာယ်

ထိုစဉ်... သူ့ဌေးတက်ယန်ချူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တစ္ဆေကြီးတစ်ကောင်ပမာ ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲလို မင်းရဲ့ရင်အုံမိုမောက်ကြီးက ငါ့ဓားများအစွမ်း ဘယ်လောက်ခံနိုင်မလဲ ဆိုတာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့ က”

“ဗျို ဗျို”

“အီး... အူး... အူး”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟီး... ဟီး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လွန်းရသော သူ့ဌေးတက်ယန်ချူသည် ထက်မြိနေရသည့် ဆောင်စားများဖြင့် ဗလကြီး၏ ရင်အုံမိုမောက်ကြီးကို ကြက်ခြေခတ် လှည့်မွန်းလိုက်လေသည်။

နာကျင်ကြီးသော ဝေဒနာဆိုးကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ နတ်ကျသလို တုန်ရင် ညည်းတွားလာရလေသည်။

ထိုအခါ ဗလကြီး၏ ဝင်းဖြူမိုဟောက်နေရသော ရင်အုံပေါ်ဝယ် သွေးစိမ်းနီနီ ကြက်ခြေခတ်ကြီးနှစ်ခု ထင်းခနဲ ပေါ်လာရလေသည်။

ထိုသို့ ဝေဒနာဆိုးကို ခံစားနေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ၏ အခြေအနေအား ကြည့်မြင်ပြီး သူဌေးတက်ယန်ချူတစ်ယောက် သဘောကျစွာဖြင့် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်... လူဝံကြီးယွင်က ကြားဝင်၍ တောင်းဆိုစကားဆို လာသည်မှာ...

“သူဌေးကြီး... ဒီကောင်ကို ကျွန်တော် ဆက်ဆံပေးမလိုက်ပါ မယ်”

ပြောတော့ သူဌေးတက်ယန်ချူက လက်ခံစွာဖြင့် ခေါင်းတစ် ချက် ညှိတ်လိုက်ပြီး...

“အိမ်း... အခု ငါလုပ်ရတာတော့ အတော်ပန်းသွားရပြီ”

“ဒါကြောင့်... ကျွန်တော် အလိုက်သိစွာ တောင်းဆိုလိုက်တာ ပါ”

“အေး... မင်း သိပ်တော်တယ် လူဝံကြီး”

ဟုဆိုကာ သဘောကျဟန်ဖြင့် သူဌေးတက်ယန်ချူက သူ့ ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် လူဝံကြီးယွင်၏ ညာပခုံးတစ်ဖက်ကို အသာဗုတ် လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်... လူဝံကြီးယွင်သည် ရှောင်ဖယ်ထွက်သွားရသော သူဌေးတက်ယန်ချူနေရာ ဝင်ယူလိုက်လေသည်။

ထိုအခါတွင်မူ... လူဝံကြီးယွင်သည် နာကျင်ဝေဒနာကြိတ် မိုတ် ခံစားရရှာသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူနှင့် မျက်နှာချင်းအနေ အထားကို ရောက်ရှိသွားရလေသည်။

ထိုစဉ်... လူဝံကြီးယွင်က ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို ငေါက်ခတ်

ပြောဆိုရင်း...

“ဗလကြီး မင်း ကျောက်တောင်ကြီးကို ဒူးနဲ့တက်တိုက်နေတာ ပဲ၊ ကဲကွာ မင်္ဂလာယလောက် ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်ဆိုတာ ကြည့်ရသေး တာပေါ့”

“ဝို ဝို”

“ဖြောင်း ဖြောင်း”

“အီး အူး”

လူဝံကြီးယွင်၏ ဘယ်ညာလက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် ဗလကြီး ခေါင်း လေယူရာယိမ်းယိုင်သွားရသည့် ဝါးပင်ထိပ်ဖျားကဲ့သို့ ယိမ်းထိုး သွားရလေသည်။

ထိုစဉ်... လူဝံကြီးယွင်သည် နောက်ထပ် လက်ဝါးရိုက်ချက် အားမာန်အပြည့်နှင့် ဗလကြီးကို ဝေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝိုး ဝိုး”

“ဖောင်း ဖောင်း”

“အွတ်”

ပြင်းထန်မြင့်မားနေရသော လက်ချက်ကြောင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် ညည်းတွားသံတစ်ချက်ပြုပြီး သတိလစ် မေ့မျောသွားရလေသည်။

ထိုစဉ်... သူဌေးတက်ယန်ချူက ဆေးအဖွဲ့သားတစ်ဦးထံ အကြည့်ရွှေ့ပြောင်း ရောက်ရှိသွားရပြီး...

“ဟိတ်... ဒီကောင် သွေးလွန်ပြီး အသေခံလို့ မဖြစ်သေးဘူး ငါ့တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သူဌေး ခရီးဝေးက ပြန်ရောက်လာတဲ့ထိ ထားရ မယ်၊ ဆေးထည့်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဂိုဏ်းချုပ်”

ဟု ဆေးပညာထုတ်ပြောကံထားသော အဖွဲ့သားက သတိလစ် မေ့မောနေရသော ဆွေးတဒီဒီး မိမ့်ထွတ်နေရသည့် ကြက်ခြေခတ် ဒဏ်ရာတို့ကို ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းလိုက်လေသည်။

သည်နောက်တော့ သူဌေးတက်ယန်ချူတို့အဖွဲ့ ခြေအောက် အကျဉ်းခန်းထဲက အလျှိုလျှို ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူတစ်ယောက် ခြေအောက်ခရဲခန်းထဲဝယ် နှိပ်စက်ညှင်းပန်း မှုဒဏ်တို့ ခံလိုက်ရသည်။

ထို နှိပ်စက်ညှင်းပန်းမှုကို လူဝံကြီးယွင်ကပဲ လုပ်ဆောင်လေ သည်။

လူဝံကြီးယွင်၏ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ တခဏမျှ ခံစားရပြီး သတိလစ်သွားရသဖြင့် နာကျင်မှုဝေဒနာကို တောက်လျှောက်မခံစားရပါချေ။

(၃)ရက်မြောက်နေ့ မနက်ပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ သူဌေး တက်ယန်ချူနှင့် ဆံဖြူခါးကုန်းအဘိုးကြီးတစ်ဦး ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ ချုပ်နှောင်ထားရာ ခြေအောက်ခရဲခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

သူတို့ အခြေအရံမပါဘဲ နှစ်ယောက်တည်သော ခြေအောက်ခန်း သို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူသည် မျက်နှာစိမ်းဖြစ်နေရသော ဆံပင် ဖြူခါးကုန်း အဘိုးကြီးထံ လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်ရှုနေမိသည်။

ထိုစဉ်... ဆံပင်ဖြူခါးကုန်းအဘိုးကြီးက သူ့မေးဖျားက မှတ်ဆိတ်မွှေးအရှည်ကို အသာအယာ ပွတ်ဆွဲလိုက်ရင်း...

“ဟင်း... ဟင်း ဗလကြီး မင်းဟာ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေး ဆေးဆေးမနေဘဲ အန္တရာယ်ချောက်နက်ကြီးထဲ ခုန်ဆင်းလာတာကိုး”

ပြောတော့ မကျေမချမ်း ဖြစ်တည်စွာဖြင့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ

က ဆံပင်ဖြူခါးကုန်းအဘိုးကြီးထံ တုန်ပြန်စကားဆိုလိုက်သည်မှာ...

“ကျုပ် အန္တရာယ်တွင်းထဲ ခုန်ဆင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ကိုယ်ချုပ်ကြီးက အန္တရာယ်တွင်းထဲ ထိုးချခဲ့တာ၊ ခင်ဗျား လည်း သူဌေးဟုန်ချင်းအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား”

ထိုဆိုစကားကြောင့် သူဌေးတက်ယန်ချူ၏မျက်နှာ အလိုလို မျက်ယွင်းသွားရလေသည်။

သည်တွင်... ဆံပင်ဖြူခါးကုန်းအဘိုးကြီးက တစ်ချက်ရယ် သွမ်းသွေးလိုက်ပြီး...

“ငါ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ မကြာခင် ငါဘယ်သူ ဆိုတာ မင်းသိရမယ်။ သိပြီးရင်တော့ တမလွန်ခရီးမှာ မင်း နောင်တ ကြီးစွာ ရရစ်ပေတော့”

ယင်းဆိုစကားကြောင့် မျက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်မိရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူက...

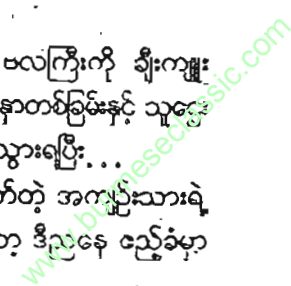
“ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ် လိုက်ရှာဖွေနေတဲ့ သူဌေးဟုန်ချင်းအမည်ခံ သူဌေးဝမ်းကိုစောင် မဟုတ်လား”

ဒဲ့ဒဲ့ လှမ်းမေးလိုက်တော့ ဆံပင်ဖြူခါးကုန်းအဘိုးကြီးက သက်မဝင်စွာ ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး...

“ဟင်း... ဟင်း ဗလကြီး စာပေတတ်တစ်ယောက် ပီသပါ တယ်”

ထိုသို့ ဆံပင်ဖြူခါးကုန်းအဘိုးကြီးက ဗလကြီးကို ချီးကျူး ထောပနာပြုစကား ဆိုလိုက်ပြီးနောက် သူ့မျက်နှာတစ်ခြမ်းနှင့် သူဌေး တက်ယန်ချူထံ မျက်နှာ ရွှေ့ပြောင်းရောက်ရှိသွားရပြီး...

“ကဲ... ကျုပ်ဘယ်သူဘယ်ဝါ သိလိုက်တဲ့ အကျဉ်းသားရဲ့ သက်ဆိုးဟာ သက်မရှည်သင့်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ဒီညနေ ဧည့်ခံမှာ

ကျုပ်တို့အဖွဲ့သားတွေ အောင်ပွဲခံတဲ့အနေနဲ့ စားတော်ပွဲ ကျင်းပရင်း ဗလကြီးရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့ ခုနစ်စဉ်ကြယ် နတ်ဘီလူးကြီးကို ပူဇော်ပသပွဲ ကျင်းပရမယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျား အမြန်ဆုံး စီရင်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဟုဆိုကာ နာခံစွာဖြင့် သူဌေးတက်ယန်ချူ ခေါင်တစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်မိရလေတော့သည်။

* * *

ညနေပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီး အောက်ထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းအကျယ်ကြီး၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ အစီအရံ တည်ခင်းထားသော စားပွဲပိုင်းများ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီး တစ်ဝက်ကျော်ခန့် ပြည့်နှက်နေရလေသည်။

ဧည့်ခန်းကြီး၏ ရှေ့ထိပ်ပိုင်းတွင် ရွှေဝါရောင်တောက်နှိုင်းနေရသော အစွယ်ကြီးနှစ်ခု ပေါ်ငေါထွက်ရှိနေရသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အဆင်းရှိ ခုနစ်စဉ်ကြယ် နတ်ဘီလူးရုပ်တုကြီး ဝင့်ထည်စွာ ရှိနေသည်။

၎င်း နတ်ဘီလူးရုပ်တုရှေ့ဝယ် အဖွေးတိုင်း ဖယောင်းတိုင်နှင့် ပန်းအိုးကြီးများ ပူဇော်ထားလေသည်။ ၎င်း အဖွေးတိုင်ခင်းတန်းရှေ့ ခုံပုံရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် သစ်သီးဝလံပေါင်းစုံနှင့် ကြက်ကင်း ဝက်ကင်တို့ ပသထားလေသည်။

ထို ရှေ့တွင်မှာတော့ ကြွေအင်တုံကြီးနှင့် ငွေရောင်လက်ထနေသော စားမောက်ကြီးတစ်ချောင်း ထားရှိလေသည်။

ကြည့်ရသည်မှာ ၎င်းကြွေအင်တုံကြီးမှာ ခုနစ်စဉ်ကြယ်နတ်ဘီလူးကြီးကို ယစ်ပူဇော်ပသရန်အတွက် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ လည်ချောင်းသွေး ဖောက်ထုတ်ခံရန်ဖြစ်လေသည်။

၎င်း နတ်ဘီလူးရုပ်တုကြီး၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်း စားဖွဲ့ရှည်ကြီး တွင်လည်း စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ စုံလင်စွာ တည်ခင်းထားလေသည်။

ပြီး... ၎င်းစားပွဲရှည် ပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း ထိုင်ခုံများ အစီအရံ ချထားကြလေသည်။

နောက်... နတ်ဘီလူးကြီးရုပ်တု၏ ညာဘက်ခြမ်းတွင် သားရေခုံပိုင်းကြီးတစ်ခု ထောင်ထားလေသည်။

၎င်း သားရေခုံပိုင်းကြီးရှေ့တွင် အပေါ်အကျီဗလာကျင်းလျက် ကြွက်သားအမြောင်းအမြောင်း ထကြွကြီးမားလျက်ရှိသော လူသန်ကြီး တစ်ဦး ရိုက်တံ တုတ်ရှည်နှစ်ချောင်းတို့ကို ကိုင်ဆောင်လျက် ရပ်နေ၏။

ထိုစဉ် အခမ်းအနား ပြင်ဆင်ရေးမှူးဖြစ်သော ဒုဂိုဏ်းချုပ် သူဌေးတက်ယန်ချူက အခမ်းအနား စခိုခံသင့်ပြီဟု ယူဆကာ သားရေခုံတီးသမား လူသန်ကြီးကို လှမ်းအမိန့်ပေးလိုက်သည်မှာ...

“ဟိတ်... လူစုစို့ အချက်ပေးလိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်”

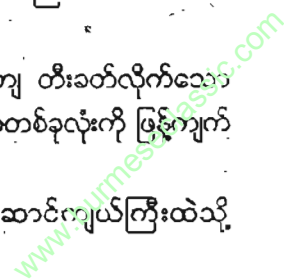
ဟု ဆိုကာ လူသန်ကြီးက ခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်မိလေသည်။ ပြီးလျှင်...

လူသန်ကြီးသည် ရိုက်တံနှစ်ချောင်းတို့ကို မြောင့်ဝင့်လျက် သားရေခုံကြီးကို ရိုက်နှက်တီးခတ်လိုက်လေသည်။

“ဒုံး တဒုံး ဒုံး ဒုံး”

ထိုအခါ လူသန်ကြီး၏ စည်းဝါးကျကျ တီးခတ်လိုက်သော ဗုံတီးသံမှာ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသည့် ဧည့်ခန်းမတစ်ခုလုံးကို ဖြန့်ကျက် လွှမ်းခြုံသွားရလေသည်။

သိပ်မကြာပါချေ... ဧည့်ခန်းမဆောင်ကျယ်ကြီးထဲသို့

ဂိုဏ်းသားများ အလှူလှူဝင်ရောက်လာကြပြီး သူ့အဆင့်နှင့်သူ သီသန့်ခွဲခြားခင်းထားသည့် စားပွဲစိုင်းတို့တွင် အသီးသီး စင်ရောက် ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

တချို့ အရာရှိပိုင်းများက ခုနစ်စဉ်ကြယ်နတ်ဘီလူးရွှင်တု၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် ခင်ကျင်းထားသော စားပွဲခုံရှည်ကြီး တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် စင်ရောက်နေရာယူထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

သို့ရာတွင်...

၎င်း စားပွဲခုံရှည်ကြီး၏ထိပ်ရှိ ကျောမှီထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာတော့ မည်သူမျှ ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိသေးပါချေ။

“ခိုး ခိုး ခိုး တခိုး ခိုး”

“ဟိတ်... ရပ်လိုက်တော့”

“ဟုတ်”

ဒုဂိုဏ်းချုပ် သူဌေးတက်ယန်ချူက ဗုံတီးရပ်ရန် လှမ်းအမိန့် ပေးလိုက်သဖြင့် လူသန်ကြီး ချက်ချင်း တီးခတ်မှုကို ရပ်တန့်လိုက်ရ လေသည်။

ထိုစဉ်... ဒုဂိုဏ်းချုပ် သူဌေးတက်ယန်ချူသည် မလှမ်းမကမ်း တွင် ရပ်တည်နေသော အမွှေးအမျှင်ထူထပ်သည့် မျက်နှာနှင့် လူဝံကြီး ယွမ်းကို လှမ်းအမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“လူဝံကြီး... ယစ်ပူဇော်ဖို့ ဗလကြီးကို မြေအောက်ခန်းထဲက ခေါ်ထုတ်လာခဲ့၊ လူသုံးယောက်ခေါ်သွားချည်”

“ဟုတ်က”

လူဝံကြီးယွင်သည် နှာခံစွာ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ပြီး သူ့စိတ်ကြိုက် ဂိုဏ်းသား (၃)ဦးတို့ကို ခေါ်ဆောင်ပြီး မြေအောက်ခန်း သို့ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

သူတို့ ထွက်သွားချိန်တွင် ဆံပင်ဖြူခါးကုန်းအဘိုးကြီး ဝင်ရောက်လာသဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲရှိ စားပွဲအသီးသီးတွင် ထိုင်နေကြ သော ဂိုဏ်းသားများ ဝန်းခနဲ တပြိုင်နက် ထရပ်ကြပြီး ခရီးဦးကြီးဖြ လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆံပင်ဖြူခါးကုန်းအဘိုးကြီးက အပြုံးရိပ်ဝေစွာ၌ သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်တို့ကို ဝေ့ယမ်းနှိမ့်ချရင်း ဂိုဏ်းသားများအားလုံးတို့ကို ပြန်ထိုင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ဂိုဏ်းသားအားလုံးတို့ ထိုင်ခုံအသီးသီးဝယ် ပြန်ထိုင်လိုက်ကြ လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆံပင်ဖြူခါးကုန်းအဘိုးကြီးသည် စားပွဲရှည် ကြီးထိပ်ရှိ ကျောမှီ အမြင့်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်လေသည်။

တအောင်မျှကြာသောအခါ လူဝံကြီးယွင်အဖွဲ့တို့သည် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို လက်နှောက်ပြန်ကြီးတုပ်နှောင်လျက် ခေါ်ဆောင်လာ ကြလေသည်။

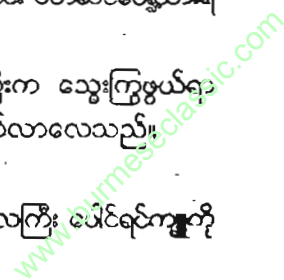
ထိုအချိန်တွင် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို ခေါင်းစွပ်နက်တပ်ဆင် ထားပြီး အနက်ရောင်ခြုံလွှာကြီး ခြုံပေးထားလေသည်။

ထိုသို့... လုပ်ဆောင်ရသည်မှာလည်း ခုနစ်စဉ်ကြယ်နတ် ဘီလူးကြီးကို လည်ချောင်းသွေးဖောက်၍ ယစ်ပူဇော်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား နတ်ဆရာကြီး ညွှန်ကြားထားသော ဩဝါဒအတိုင်း ဝတ်ဆင်ပေးထားရ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်... လူသန်ကြီး၏ ဗုံတီးသံကြီးက သွေးကြွဖွယ်ရာ တီးချက်များဖြင့် ပြင်းထန်မြန်ဆန်စွာ တီးခတ်လာလေသည်။

“ခိုး ခိုး ခိုး ခိုး”

သည်နောက်... လူဝံကြီးယွင်သည် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူကို

သွေးဖောက်ယစ်ပူဇော်မည့် ကြွေအင်တုံကြီးရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်လာလေ တော့သည်။

* * *

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသူဌေးဟန်ချင်းနှင့် ဒုဂိုဏ်းချုပ် သူဌေးတက်ယန် ချူတို့ ကြွေအင်တုံကြီးရှေ့တွင် နူးထောက်ထိုင်နေသည့် ယစ်ပူဇော်ခံရ မည့် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူအနားသို့ ချဉ်းကပ် ရောက်ရှိလာကြလေ သည်။

ထိုစဉ် ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သူဌေးဟန်ချင်းက ခေါင်းစွပ်စွပ်ထား သော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူထံ စကားဆိုလိုက်သည်မှာ...

"ဗလကြီး... မင်း လည်ချောင်းသွေးနဲ့ ငါကိုယ်တိုင် နတ် ဘုရားကြီးကို ယစ်ပူဇော်ရတော့မယ်၊ ဒီတော့ မင်း မသေခင် သိချင်တဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်း ငါ ထုတ်ဖော်ဖြေလိုက်ပါ့မယ်"

"အင်း"

"အေး... တကယ်တော့ ငါဟာ မင်းခြေရာခံလိုက်လံနေတဲ့ သူဌေးသားဝမ်းကျိုးစောင်ပဲ၊ အခု ငါ့ကို အလွယ်နဲ့ ခြေရာခံမလိုက်နိုင် အောင် ရှပ်ပြောင်းလုပ်လို့ လုပ်နေရတာပဲ"

"အင်း"

"ဟား... ဟား ယစ်မပူဇော်ခင် မင်းမျက်နှာလေးတော့ ငါ ကြည့်လိုက်ပါရစေ"

ထိုသို့ ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သူဌေးသားဝမ်းကျိုးစောင်သည် ရေရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက် ဗလကြီး၏ ခေါင်းထက်က ခေါင်းစွပ်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် အသာဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါတွင်မူ... ဖီးရွက်သဖွယ် မျက်နှာသိမ်ငယ်နေရသော ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျူ၏ မျက်နှာကို သူ မြင်တွေ့ရပြီး သဘောကျရာ

ရယ်မောမိလိုက်လေသည်။

"ဟား... ဟား ဗလကြီး ဒီတစ်ဘဝတစ်လျှောက်ကတော့ ငါ မင်းကို အနိုင်ယူခဲ့တာချည်းပဲ၊ မကျေနပ်သေးရင် နောက်ဘဝမှာ ဆုံကြချည်သေးတာပေါ့"

ပြောဆိုပြီးနောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သူဌေးသား ဝမ်းကျိုးစောင် သည် ခေါင်းစွပ်နက်ကြီးကို ဗလကြီး၏ ခေါင်းအား ပြန်စွပ်လိုက်လေ သည်။

ပြီးလျှင် ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သူဌေးသားဝမ်းကျိုးစောင်သည် ကြွေအင်တုံနားက ငွေရောင်စားမောက်စားကြီးကို ကောက်ယူလိုက် ရာ...

"ဝို ဝို"

"ဖောင်း ဖောင်း"

"အား"

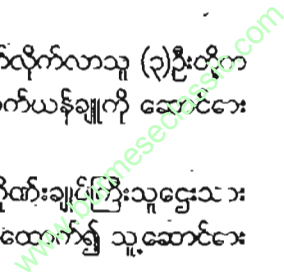
"ဘုန်း"

"သူဌေး တက်ယန်ချူ မလှုပ်နဲ့"

လုံးဝမထင်မှတ်စွာပင် လူစံကြီးယွင်သည် ငွေရောင်စား ဆောင်စားကြီးကို ကုန်းကောက်သော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသူဌေးသား ဝမ်းကျိုးစောင်၏ ကျောပြင်ပေါ်သို့ လက်ဝါးနှစ်ချက် ဆက်တိုက် ရိုက်ချ လိုက်သည်။

ထိုစဉ်... သူဌေးကြီးယွင်နှင့် အဖော်လိုက်လာသူ (၃)ဦးတို့က အံ့ဩမှင်သက်မိသွားရသော ဒုဂိုဏ်းချုပ်တက်ယန်ချူကို ဆောင်စား ကိုယ်စီဖြင့် ထိုးချိန်ထားကြလေသည်။

ထိုအခိုက် ... လူစံကြီးယွင်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသူဌေးသား ဝမ်းကျိုးစောင်၏ရင်ဝကို သူညာဖနောင့်ဖြင့် ဖိထောက်၍ သူ့ဆောင်စား

က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ လည်မျိုကို တော့ထောက်ထားလေသည်။

“ဟိတ်... မင်းတို့ ဒီအခန်းထဲက အပြင်မထွက်ကြနဲ့၊ အပြင်မှာ ရဲမက်အဖွဲ့တွေ အသင်ပိုင်းရထားကြပြီ၊ ငါဟာ လူသတ်တရားခံကို လိုက်ဖမ်းနေတဲ့ နေပြည်တော်က မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်ဆိုတဲ့ တိမ်လွှာစား ဟူယုဖိန်ပဲ၊ ဒီဗလကြီး စာပိုဒ်ဖြူနဲ့ အကြောင်းကြားခေါ်လိုက်လို့ ငါ ရုပ်ဖျက်ပြီး မင်းတို့ အဖွဲ့အစည်းအောက်ဝင်ရောက်ပြီး အခုလို ခြေရာဖျောက်ကောင်းတဲ့ လူသတ်တရားခံ ဝမ်းကျံစောင် ထွက်ပေါ်လာတဲ့အထိ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရတာပဲ”

ထို ရှင်းလင်းချက်စကား ကြားလိုက်ရတော့မှ ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကုဏ္ဍတစ်ယောက် သရုပ်ဆောင်ပုံပြင်လွန်းရသော သိုင်းသမား တိမ်လွှာစား ဟူယုဖိန်ကို သူ့ရင်ထဲက တဖွားဖွား ခိုးကုဏ္ဍမိလိုက်လေသည်။

သည်နောက်... ဧည့်ခန်းမကြီးထဲရှိ ဂိုဏ်းသားများကို ရဲမက်များ ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီးလိုက်ကြလေသည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်... သူဌေးဝမ်းကျံစောင် ဂိုဏ်းအဖွဲ့သည် ဓတနာတွင်းထွက် တူးဖော်ရှာဖွေ ရောင်းချလုပ်ငန်းကို အကြောင်းပြု၍ မူးယစ်ဆေးဝါးများ မကောင်းမှုလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်နေကြသော ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်လေသည်။

သို့မို့ကြောင့်လည်း အတွင်းကျကျ ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးအဖြစ် ဝင်ရောက် စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသော တိမ်လွှာစားနှင့် အဖွဲ့တို့သည် ၎င်း ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းကြီးကို အမြစ်ပါမကျန် ဖြိုခွင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သော အထောက်တော် တိမ်လွှာစား ဟူယုဖိန်သည် ခြေရာဖျောက်ကောင်းလွန်းလျက်ရှိနေရသော သူဌေးသာ ဝမ်းကျံစောင် ထွက်ပေါ်လာအောင် ဗလကြီး

ပေါင်ရင်ကုဏ္ဍကို ခုတုံးလုပ်၍ ဖော်ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အကွက်ကျကျ ကွပ်ကဲပြီးစီမံတတ်သော တိမ်လွှာစား တူငယ်ခွန်သည် သူ့အဖွဲ့သားများကို ၎င်းဂိုဏ်းသားအဖြစ် ဝင်ရောက်နိုင်အောင် ဝိသိစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ သို့မို့ကြောင့်လည်း လူဝဲကြီး သွင်အရေးဖြူနှင့် ဗလကြီးပေါင်ရင်ကုဏ္ဍကို နှိပ်စက်ရာ၌ ကိုယ့်တပည့် အထိ မနာအောင် မေ့ကြောထိုးနှိပ်ကာ သတိမေ့အောင် ကြံဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သည်နောက် သူတို့အဖွဲ့သည် ဒုစရိုက်တရားခံကြီးများဖြင့်ကြသော သူဌေးသား ဝမ်းကျံစောင်နှင့် သူဌေးတက်ယန်ချူတို့ကို လိုဟန်နန်းမြို့သို့ အသီးသီး ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

သည်တွင်... ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကုဏ္ဍက မျက်နှာသိမ်ငယ်နေရသော သူဌေးသား ဝမ်းကျံစောင်အား ထိုးနှက်စကား ဆိုလိုက်သည်မှာ...

“ဝမ်းကျံစောင် လောကကြီးမှာ ကိုယ် အမြဲတန်း အနိုင်ရမယ် မထင်နဲ့ဆိုတာ အခု လက်တွေ့သာကေ သိသွားပြီမဟုတ်လား၊ ရာဇဝတ်ဆိုတာ ပြေးလွတ်ရိုးထုံးစံ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ သူတစ်ပါးကို ဒေက္ခရောက်အောင်လုပ်တဲ့သူဟာ သူလည်း တစ်လှည့် ဒုက္ခလှလှ ဘီးပြန်ခံရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်လော့ပြီ ထင်ပါတယ်”

သူဌေးသား ဝမ်းကျံစောင်က သက်ပြင်းမောကြီးတစ်ခက် ချလိုက်ပြီးမှ...

“အေး... မင်းပြောတာတွေ ငါ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါတယ်၊ အခု ဆုံးရှုံးသွားရတာလည်း ငါ စဉ်ကြွေးရှိခဲ့လို့ မင်းနဲ့ ဆက်နွယ်လာတဲ့ အထောက်တော် တိမ်လွှာစားတို့ကို အသင်

၂၃၆ * မှုန်အောင်

သေးမိတာပါပဲ”

သို့ဖြင့် တရားရုံး ခုံရုံးအဖွဲ့က တရားခံများဖြစ်ကြသော သူဌေးသား၊ ဝမ်ကျီစောင်ကို လူ့သတ်မှုများစွာ ကျူးလွန်ခဲ့သဖြင့် မသေမချင်း သတ်စေရန် ချမှတ်လိုက်လေသည်။ မြီး... သူဌေး တက်ယန်ချူကိုတော့ အကျဉ်းထောင်တစ်သက် ချမှတ်လိုက်လေ သည်။

တာဝန်တစ်ခု အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော တိမ်လွှာစား ဟူယံဖိန်သည် ချစ်သူ ဖုန်စင်နှင့် မကြာခင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားဖို့ကိစ္စ ကြိုးပမ်းရလေသည်။ အထီးကျန် ဗလကြီး ပေါင်ရင်ကျွတ်တစ်ယောက် က ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ရသော အစ်မကြီး ငွေကျိုးဖြူ ရင်နီချန်အုတ်ဂူကို သွားရောက်၍ ဂါဝရပြု ပူဇော်လိုက်ရင်း...

“မမရေ... မမတို့အိမ်သားစုကို လုပ်ကြံခဲ့တဲ့ ရန်သူကြီး ဝမ်ကျီစောင်ကို ကျွန်တော် ဥပဒေဘောင်ထဲအပ်ပြီး ကလဲ့စားချေခဲ့ပြီး ပါပြီ မမ တမလွန်က ဝမ်းသာနိုင်ပါစေတော့... ဝမ်းပြောက်ပါ စေတော့”

မြီးမြီး

BURMESE CLASSIC